

POLICISTA č. 7/2010 – Ročník 16.
Z obsahu

Na titulní straně foto Václava Šebka

Reportáže

Pes není krasobruslař.....2-5
Srdcoví hráči.....20-23
Do mise přes Vyškov a Holešov.....46-47

Otázky pro...

plk. Mgr. Jakuba Frydrycha.....6-7

Ze zahraničí

Nálože likviduje robot.....10
Pizza na dřevě z rakví.....11
Rusko chystá reformu ministerstva vnitra.....12
Nezvané návštěvy u německých majitelů zbraní.....13

Případ skončil

Útočníka zadrželi ještě téhož dne.....14-15

Naši v zahraničí

Na misi do Libérie.....16

Krimiokénko

Příběhy z kamer.....18-19

Zbraně v zahraničí

Burza v Lucernu.....25

Věda a technika

Den vědy KÚP.....26-27

Portrét

Protidrogový redaktor a policejtské bačkory.....28-29

Školství

V Holešově jsou jedničky.....30-31

Z kraje

Tvoje správná volba.....32

Akce Alkatraz.....33-34

Křížky u silnice

Osiřelé prázdniny.....35

Z policejních archivů

Hodně tvrdá lebka.....36-37

Případy majora Zahrádky

I po smrti spolu.....38-39

Kultura

Bezva chlap, bezva film.....40

Drsné alpské pastorely.....40

Sport

Sálová kopaná.....44

Víceboj v Domažlicích.....45

Čtenářské soutěže

Od pálených knih... ..24

Velká křížovka.....42

A unavuješ, děvkeno.....43

Příloha

Ještě než nadešel den hrůzy,
zať atých pěstí a slz.....I-XVI



NÁLOŽE LIKVIDUJE ROBOT
(Str.10-11)



**ÚTOČNÍKA ZADRŽELI
JEŠTĚ TÉHOŽ DNE**
(str. 14-15)



SRDCOVÍ HRÁČI
(str. 20-23)



BURZA V LUCERNU
(str. 25)



**V HOLEŠOVĚ JSOU
JEDNIČKY** (str. 30-31)



SÁLOVÁ KOPANÁ (str. 44)



**DO MISE PŘES VÝŠKOV
A HOLEŠOV** (str. 46-47)

**Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR,
odbor prevence kriminality**

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná

Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 841 814, 817, 613, 684. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzertech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Sídlo redakce: Olšanská 4, 130 00 Praha 3. Poštovní adresa: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4
Tel: 974 841 814, fax: 974 841 094, e-mail: redakce@mvr.cz,
<http://www.mvr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx>

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov
tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: Předplatné tisku, s. r. o. Obchodní úsek Hvoždanská 5-7 CZ - 148 31 Praha 4 Roční předplatné činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin. Redakční uzávěrka 17. 6. 2010. Číslo 7/16. ročník vychází 14. 7. 2010.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odšedpný závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996. Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Tiskárna nezodpovídá za nekvalitní výtisků nekvalitního obrazového materiálu dodaného redakci, fotografií od externích spolupracovníků redakce a archivních materiálů z policejních spisů.

**PES JAKO KAMARÁD. PES STOPAŘ.
PES OCHRÁNCE. TAK VYPADAJÍ ZÁKLADY
SPECIÁLNÍHO KYNOLÓGICKÉHO SVAZU
TART, COŽ JE ZKRATKA TERMÍNU
TERÉNNÍ A RACIONÁLNÍ
TRÉNINK.**



PES není KRASOBRUSLAR

Dívka v parku

Nedávno jsem si pozdě večer zkracoval cestu přes petřínské stráně.

Dole pod svahelem zářilo město a u luceren lemuujících asfaltovou cestičku poletovaly můry. Kolem proběhla mladičká blondáta dívka. Napadlo mě, že je hrubě nerozumné, aby samotné děvče chodilo trénovat do opuštěného parku sloužícího jako noclehárna pro lidi bez přístřeší. Vzápětí se ozval šustot pádících tlap. Za svou paní uháněla obrovská černá doga. Tak to je jiná, pochopil jsem a zkoušel si představit, na kolik kusů by byl asi roztrhán každý, kdo by se pokusil slečně ublížit.

Pes jako kamarád. Pes stopař. Pes ochránce. Tak vypadají základy speciálního kynologického svazu TART, což je zkratka termínu terénní a racionální trénink.

Ukrytý muž

Ačkoliv venku hrálo sluníčko, uvnitř veliké cihlové budovy bývalého kravína byl sychravý chlad. Figurant se oblékl do speciálního oděvu nejen kvůli osobní bezpečnosti, ale taky proto, aby ve studené betonové jímce nezmrzl. Na hlavu si nasadil ochrannou přilbu s průhledným rytířským hledím.

„Na, vem si tohle,“ řekl rozhodčí a strkal mu do ruky vycpaný silný polštářek. „Kdyby se na tebe sápal, tak mu to strč do tlamy.“

Muž zalezl do jámy a organizátoři soutěže ho překryli kusem vlnitého plechu.

„Začínáme!“

Přiblížil se závodník s velkým černým německým ovčákem. „Znáte pravidla?“

Psovod přikývl. Přistoupil ke vchodu do budovy.

„Tady je Policie České republiky. Okamžitě vyjděte ven, nebo použiju služebního psa!“

Figurant nereagoval.

„Reví!“ řekl psovod.

Pes vyrazil prudce jako temný stín a pustil se do samostatné práce. Pravá část budovy. Oběhl všechny kouty, jímky a víka kanálů. Nic.

Levé křídlo. Německý ovčák se zastavil nad deskou z vlnitého plechu a pokusil se ji čenichem odsunout. Nešlo to, byla příliš těžká. Hněvivě zaštěkal.

„V pořádku,“ oznámil rozhodčí. Ze tříminutového limitu zbývalo ještě pětasedesát vteřin.



Nejpříjemnější spolupráce psa a člověka bývá při krmení/odměňování

Tábor plný psů

Deváté mistrovství republiky obranářů speciálního kynologického svazu TART proběhlo začátkem května v dětském táboře Na Pile, nedaleko jihočeských Čimelic.

„Jak se člověk stane rozhodčím?“



Bývalý policista Jan Komárek:
„Pravidla sportovní kynologie ztratila
pro praktickou služební práci
podstatný smysl“



**Předseda organizačního štábu
Jiří Dupal:** „Avizace byla jediná
disciplína, která nás trochu
zklamala“



V simulované hospodě se soutěžně zasahovalo proti nebezpečným výtržníkům

Vladimír Souček rozhodně není žádný kynologický nováček, o psy se zajímá od malička, v řadě pohárů z nejrůznějších soutěží má například i první cenu pro mistra republiky obranářů.

„Mezi podmínky patří odcvičené zkoušky a účast ve vrcholových soutěžích mistrovství republiky. Pak si adept udělá pár hospitací s nějakým zkušeným rozhodčím a absolvuje každoroční školení. Nu, ale především jde o to, jak se mu práce daří. Výnikající závodník nemusí být stejně dobrý rozhodčí a naopak. Podle výsledků je pak zván na nejrůznější závody.“

Ke kravinu se dostavila další soutěžící dvojice.

„Opusťte úkryt!“

Dovnitř vtrhl rotvajler. Objevit figuranta se mu podařilo za dvě a půl minuty.

Pobouřená ves

Šedivá je teorie a zelený strom života. Tedy praxe. Jeden z organizátorů mistrovství, Jiří Dupal z Písku, nedávno zažil příhodu, která se soutěžní disciplíně dosti podobala.

Spokojená vesnička, kde se dveře chalup nezamykaly, neboť nebylo proč, prožila trochu šokující nájezd neznámého zloděje. První byla vykradená zemědělská bytovka, po ní místní krám, do kterého se pachatel dostal v noci střechou, nové jízdní kolo se ztratilo ze stojanu před hospodou. A tak dál. Domorodci přijímali podobné zprávy se značným roztrpčením. K další krádeži došlo za bílého dne na venkovské návsi. Přímě před očima majitele tam do zaparkovaného auta vlezl cizí chlapík, nastartoval a rozjel se. Muž, kterému auto patřilo, nevěřil vlastním očím. Půjčil si od souseda jeho vůz a začal prchajícího pronásledovat. Za vesnicí odbočil zloděj na lesní cestu, téměř filmová honička mezi ostružiním a vystoupělými smrkovými kořeny skončila ve škarpě. Chlap z havarovaného auta vyskočil a dál uháněl po svých. Schoval se v místě bývalé skládky, kousek za lesem. Přibližně hektarový prostor zarostlý lebedou a kopřivami nabízel desítky možných úkrytů, rozčilený majitel auta požádal o pomoc sousedy popíjející v místní hospodě. Vyrázili všichni. Pozemek obstoupili po způsobu lovců, potom přijeli policisté z Milevska a na místo dorazil i písecký psovod. Německý ovčák Šrek objevil zloděje během několika minut. Tím ovšem záležitost neskončila. Rozhořčení domorodci se pokusili policistům pachatele sebrat.

„Poslyšte, ušetřte si papírování, my si to s ním vyřídíme sami, a to velice jednoduše.“

Muži zákona samozřejmě na podobnou nabídku nemohli přistoupit, vznikla pořádná strkanice a zloděj později prohlásil, že děsivého strachu se zbavil teprve ve chvíli, kdy za ním zapadly dveře služebního vozu.

Troška historie

Mezi čestnými hosty mistrovství republiky byl i emeritní policista a dnes občanský zaměstnanec policejního muzea Jan Komárek.

„Kdy vlastně TART vznikl?“

„Prakticky ve třidevadesátém roce.



„Putovní“ domov čtyřnohých soutěžících



Ladislav Košler, vedoucí skupiny služební kynologie v Jindřichově Hradci, předvádí, že dobrý pes „slyší“ i na pouhé pokynutílgesto

Víte, tenkrát totiž Český kynologický svaz změnil zaměření starého zkušebního řádu a rozdíl mezi sportovním a služebním výcvikem začal být propastný. Zkusím příměr z oblasti bruslení. Hokejista se řítí na branku a chce dát gól. A nezáleží mu tolik na stylu nebo na eleganci. Zato krasobruslař je hodnocen za estetický dojem, za to, jak přesně splnil povinné cviky a skoky. To jsou dvě neslučitelná pojetí, sportovní pra-

vidla ztratila pro praktickou služební práci podstatný smysl. Proto byla vytvořena nová organizace, která sdružuje profesionální psovody všech ozbrojených složek v republice a zároveň civilní kynology, kteří mají zájem o klasický služební výcvik. V devadesátém čtvrtém roce byl v Mlékojedech nedaleko Neratovic uspořádán první závod za účasti policie, armády a městské policie, o rok později byl vypracován závazný zku-



Figuranti – jako pachatelé – neměli většinou proti „soutěžícím chundeláčům“ žádnou šanci k úniku

šební řád. Od roku dva tisíce jedna se celorepubliková soutěž rozdělila na dvě části, zjara probíhá mistrovství obranářů, na podzim pak stopařů.

Obranáři na polní cestě podél zarostlého remízku zatím řešili problém napadení pána. Na kolemjdoucí ženu se z křoví vyřítil figurant. Velký černý knírač po něm skočil jako blesk a zavěsil se mu na předloktí.

„Pust!“

Pes nepřilíši ochotně poslechl. Rozhodčí ocenil zákrok plným počtem bodů.

Hospoda

Lidé sedící kolem podlouhlých stolů, püllitry s rozpitým pivem, řev. Mohla by to být laciná restaurace, pouťový stánek obsazený opilci, schůzka divokých fanoušků nějakého fotbalového klubu. Zarostlý chlap v rohu místnosti má podobu nebezpečného pobudy, každý se od něj radši drží dál.

Vstupuje policejní hlídka. Křik vrcholí, není slyšet vlastního slova. Pobuda sprostě nadává. V tu chvíli z bočních dveří vyběhne ještě jeden chlap. Není jasné, zda chce na uniformu zaútočit nebo jenom utéct z lokálu, německý ovčák mu ostatně nedovolí ani jedno ani druhé.

Na pohled dokonalý zákrok, ale rozhodčí má výhrady.

„Puštěné vodítko, to je velká chyba.“

Body ve ztrátě, hostinský roznáší nová piva, hospoda už zase řve. Připomíná historku z praxe. Na severu Čech v podobné situaci opilec vytáhl dlouhý vyskakovací nůž a všem kolem sebe vyhrožoval. Lidé ucoupli, policista sáhl po zbrani. Pak se na scéně objevil služební pes. Kořala si v posledním záblesku zdravého rozumu uvědomil, že na zvíře žádné výhrůžky nezaberou. Rozevřel pěst a dýka zazvonila

„Okamžitě vylezte, nebo použiju služebního psa“

Tma kolem jednaté hodiny se zdála téměř neprostupná.

„Mladá paní, bojíte se?“

„Jistě,“ usmála se psovodka. „A pes se určitě taky bojí.“

„Výborně, v tom případě to určitě zvládnete. Kdo má strach, dobře hlídá.“

Po deseti minutách hlásil rozhodčí velmi solidní bodové ohodnocení.

„Upřímně řečeno,“ poznamenal později předseda organizačního štábu Jiří Dupal, „avizace byla

Na Ústecku ukončil policejní psovod celou sérii vykradených rekreačních chat tím, že po tříkilometrové stopě táhnoucí se krajinou dorazil na železniční zastávku, kde zadržel mládence s taškami plnými ukradené elektroniky.

Další příběh byl zase jihočeský. Letos v lednu byla po dlouhé době zima, jak se sluší a patří, všude sníh a led, celou noc kroužily v ulicích Písku sypače. Kolem druhé hodiny zrána oznámilo signalizační zařízení vloupání do prodejny drogerie v nákupním centru na kraji města. Na místo dorazil výjezd kriminálky, skleněné samouzavírací dveře byly rozmláceny litinovou kanálovou mříží. Policisty napadlo, že chlap, který to udělal, musel být pořádný silák. Což se potvrdilo i uvnitř. Zmizel poměrně veliký trezor, který vážil hodně přes metr, rýhy na podlaze naznačovaly, kudy byl tažen pryč. Kriminalisté usoudili, že pachatelé museli být nejméně dva, a na jejich stopu byl nasazen služební pes. Ten se neomylně propletl mezi stojícími kamiony a došel až k parkovišti pennymarketu, kde se rozštěkal před velkým kontejnerem na odpady. Uvnitř, pod vrstvou potrhaných igelitů a starých papírových krabic, ležela ukradená pokladna. Další stopa vedla k místu, kde zůstaly v čerstvém sněhovém poprášku vyjeté koleje od otáčejícího se auta.

Rekonstrukce celé události vypadala přibližně takto. Zloději chtěli pokladnu naložit do auta, ale plochu zledovatělého parkoviště v tu chvíli upravoval sypač. Polekali se, schovali kasu do kontejneru s tím, že se pro ni později zastaví, a urychleně odjeli. V trezoru bylo vedle stvrzenek a dokladů ještě sto třicet tisíc korun v hotovosti, takže policejní pes si svou miskou granulí bohatě zasloužil.

Ještě dlouho se vyprávělo, na temné obloze couval měsíc do poslední čtvrti, byl čas jít spát.

Loučení

Rozdílení cen, lesk pohárů, gratulace.

První místo obsadil Martin Kiessling z regionu Lišov se psem Maxem, druhý skončil Pavel Černý z Pramem z Věžeňské služby České republiky Oráčov, třetí pak byl jeho oráčovský kolega Michal Titlbach se psem Uranem.

To si zaslouží pochvalně zaštekát.

Pes se svým relativně krátkým věkem připomíná lidské stárnutí. Hravé štěně, sebevědomé dospělé zvíře i stařeček belhající se na artrózu poničených kloubů. To vše za pouhých dvanáct čtrnácti let. Obecně se soudí, že psi čas utíká sedmkrát rychleji nežli ten náš. Soutěžící se loučili, příští mistrovství republiky obránářů se chystá zase napřesrok. Ve víru každodenních starostí se zdá, že to bude poměrně brzy. Pro čtyřnohé závodníky však zatím uteče dlouhých sedm let.

Antonín JIROTKA
Foto Václav ŠEBEK

Obecně se soudí, že psi čas ubíhá sedmkrát rychleji než ten náš...

o dlažbu. Pak se nechal odvést pořádkovou hlídkou tiše a poslušně jako beránek.

Noc

V květnu už je den poměrně dlouhý, na noční práce se muselo čekat až do desáté hodiny. Tichá májová noc a temný šumící les. Figurant kráčející po cestě se náhle ocitne v záři reflektoru a vzápětí vyrazí pes. Muž se pokouší zmizet v temném křoví, ale marně.

Poprvé, popáté, podesáté. Rozhodčí sčítají body, závodníci se střídají, hvězdy na nebi se zvolna otáčejí.

Avizace, to je další, poměrně málo známá disciplína. V okolí temné cesty je někde ukryt pachatel, pes musí zareagovat a upozornit na něj svého pána. Bez štěkání, v naprostém tichu, podobně jako když myslivecký ohař označuje lovnou zvěř.

jediná disciplína, která nás trochu zklamala. Ze sedmadvaceti soutěžících to zvládlo jen deset závodníků, a to je málo. Snad je to tím, že psovodi tuhle záležitost trochu podceňují, příliš spoléhají, že to má zvíře dáno od přírody, ale ono se všechno musí pečlivě natrénovat. Uvidíme příště, věřím, že si na to soutěžící dají pozor, a výsledky budou mnohem lepší.

„Hněvivý štěkot z temnoty ohlašoval další chybu. Na blízkost cizího člověka u cesty má pes upozornit svého pána tiše.

Pokladna v kontejneru

Poslední společný večer mistrovství je ve znamení vyprávění. Zítra už všechno končí, po vyhlášení výsledků se soutěžící rozjedou do všech koutů republiky. Historiky se točí víc kolem skutečné práce než kolem soutěžení.

V Praze měl služební pes Lví podíl na dopadení chlapíka, který v parku na Karlově náměstí obtěžoval osamělé ženy.

...plk. Mgr. Jakuba FRYDRYCHA, ředitele Národní protidrogové centrály P ČR

Předminule již „protidrogový policejní ředitel“ odpovídal (pod titulkem Tranzitní problém). V novinářském záznamníku ovšem zůstala pěkná řádka dalších zajímavých reakcí na dotazy. Věčná škoda nepustit je mezi čtenáře.

Máte komentář k pokusům strážníků přibírat do protidrogových snah soukromé bezpečnostní agentury (navazujeme na novinové zprávy o angažování privátních „šerifů“ pražskou Městskou policií do pouličního boje se šířením drog – pozn. red.) – vítáte něco takového?

To je záležitost politiky hlavního města. Osobně to vidím trochu z jiného pohledu: Česká republika strádá poměrně slabou vymahatelností přestupkového práva!

Má to nějaké příčiny – v základu je to neúcta k právu, která se tady postupně a dlouze mezi lidmi buduje. U drogových přestupků to opravdu znamená skutečnost, že hlídka na ulici pouze reflektuje to, co vidí, tedy i přestupková jednání v drogách. Zatímco ve srovnatelně velkém Rakousku řeší policie patnáct tisíc drogových přestupků, u nás se jich ročně vyšetřuje kolem jednoho tisíce!

To dál souvisí – přímo úměrně – se subjektivně vnímanou dostupností drog v naší republice. Když to přeženu, marihuana se kouří na veřejných prostranstvích, kouří se v různých klubech, v restauracích, a stává se jevem, který pouhou represí není řešitelný. Pokud nezaangažujeme ať už pozitivně, nebo negativně do tohoto problému normální občany, a negativně, tím mám na mysli majitele klubů nebo restauračních podniků, lidí, co jsou přímo odpovědní za to, co se jim v lokále děje – jak je to běžné v zahraničí – tak se nehme příliš z místa. Podnikatel, který pod svou střechou strpí, toleruje drogy, nebo jim dokonce nahrává, v tu chvíli hraje o licenci, riskuje.

Tady určitý dluh jednak pořádkové a potom městské policie existuje. Možná i proto ten výše uvedený pokus o posílení postupu proti drogám privátními strážci pořádku.

Cesty je potřeba neustále hledat, protože větší koncentrace osob užívajících drogy je všdycky – a určitě ještě dlouho bude – symptomem velkoměsta.

Drogový problém je přitom chorobou celé moderní společnosti a jeho řešení hodně souvisí se zákonným, právním – v uvozovkách řečeno – zarámováním jevu. Jste se současnou legislativní výstavou k vaší policejní specializaci spokojeni?

Úplně obecně je třeba říct, že drogy jsou zrovna problém, který nemá kolem nás výraznějších legislativních rozdílů. Jsme vázáni mezinárodními smlouvami ve sjednocované Evropě, ale i celosvětově. Máme úmluvu

o drogách, která představuje určitý základní dokument, ten má následně evropské zrcadlo, z něhož došlo k dosti velkému sjednocení jednotlivých drogových legislativ v rámci Evropské unie.

Což znamená, že se žádná evropská země v současnosti nemůže nějakým zásadním způsobem odchýlit buď k totální represi, nebo k celkové liberalizaci. To v drogách dnes naprosto není možné! Drobné rozdíly nastávají v pojetí a v přístupu k lidem, kteří drogy užívají. My – jako země – jsme se historicky vydali cestou lékařského pohledu na užívání drog. A protože jsme příslušné legislativní změny dělali v době, kdy jsme se – jako společnost – nadechovali ke svobodě, a nadechujeme se pořád, až se o něco samozřejmě zarazíme, tak u nás zvítězil názor, že bude lepší, když užívání drog – jako takové – nebude postihováno!

Takže naše současné schéma vlastně říká, že samotné drogové užívání v České republice není protiprávní, ale



SOUSTŘEDĚNÝ TAH – JEDNOTNÁ OFENZÍVA NA POLÍCH DROGOVÉ ŠACHOVNICE

jakékoliv nakládání s drogou protiprávní je – ať už v úrovni přestupku, nebo trestného činu.

A kdybych měl úplně na rovinu říct, jestli jsem spokojen s drogovou legislativou, tak řeknu, že není špatná. Nejsou v ní na první pohled viditelné díry, které by se daly výrazněji využívat tou takzvaně druhou stranou. Jiná věc je výchozí koncept.

Můj názor není důležitý, jako policejní důstojník musím ctít – a ctím a prosazuji! – zákony, které jsou vydané státem. Podle nich pohlížíme na závislost na omamných a psychotropních látkách jako na nemoc. A represe byla zatlačena pouze do kvalifikovaných skutkových podstat – tedy podezřelý, potažmo pachatel vyrábí, dováží, vyváží, distribuuje

drogy. O tomto směřování vypovídá moc pěkně třeba poměr kvalifikovaných a nekvalifikovaných trestných činů: z těch zhruba dva a půl tisíce každoročně řešených jich pouze třináct procent souvisí s držením drogy – ve větším množství – pro vlastní potřebu.

Jinými slovy služba kriminální policie a vyšetřování je opravdu orientovaná na kvalifikované věci. Z uživatelů se stala velká skupina lidí, kteří se za osobní užívání drog nemusejí obávat právního postihu.

A když se vrátím k předešlé zmínce o přestupcích, tak nezbývá než konstatovat, že uživatelé nejsou výrazněji, masivněji trestáni ani za přestupková jednání. To pak logicky vede k tomu, že v republice narůstá množství uži-



vatelů, anebo lidí, kteří s drogami experimentují.

Při tvorbě protidrogové politiky má přitom hlavní slovo názorově homogení skupina adiktologů, která zdůrazňuje terciární prevenci – snižování rizik, léčbu a následnou péči. K tomu si připočte-

te, že tady od revoluce vyrostl jednosměrný proud dalších názorů bagatelizujících rizika spojená s užíváním drog – a to nejen konopných!

A zase to má souvislost s uvedeným nadechováním se po svobodě. Zlehčování problematiky drog prosazují lidé, kteří dostávají mediální prostor. Jsou to stále stejní jedinci. Jejich vlivem zažíváme naprostou mediální – drogovou – toleranci, která se překlápí do společenské tolerance. Obdobně, jako je u nás společensky – historicky – tolerovaný alkohol, tak si za posledních dvacet let procházíme rostoucí společenskou tolerancí vůči drogám.

Nestrašíte veřejnost v tomto okamžiku až příliš?

Dílem to je pouze virtuální realita, protože z běžných celoplošných průzkumů k předstávám občanů, jak ze strany státu zasahovat v drogové tematice, vychází přání lidí – ze šedesáti až pětadesáti procent – zpřísnit pravidla v oblasti drog. Dotazovaní chtějí, aby uživatelé byli nuceni buď se léčit, něco s drogovou závislostí dělat, anebo vyžadují na státu, aby nějakým účinným způsobem uživatele motivoval k tomu, aby od drog ustoupili.

A teď dochází k poněkud schizofrenní situaci: máme nejvíce mladých lidí – ve věkové hranici patnáct až dvacet čtyři let – experimentujících s marihuanou!, máme zvyšující se počty žadatelů o léčbu ve vztahu k nadměrnému užívání marihuany mezi nedospělými, a přesto jde protidrogová politika jiným směrem, než aby odrážela uvedené ukazatele. Což je dáno onou dlouze udržovanou názorovou linií.

Ale to není základní problém. Kromě toho, že drogy jsou na prvním místě nesmírně společensky, sociálně, zdravotně devastující – ovlivňují člověka v jeho normálním zdravém vývoji směrem, který by si společnost neměla přát, máme zájem na veřejném zdraví, tvoříme kvůli tomu zákony, chceme hlídat i ekonomické náklady na léčbu, resocializaci a tak dále –, je tu další věc, o níž se už tolik nemluví: sekundární drogová kriminalita. Zločinnost, která je páchaná pod vlivem drog, anebo za účelem získání nové drogové dávky.

V České republice nedisponujeme přesnějšími čísly, nicméně máme expertní odhady, shodující se hodně přesně se závěry kolegů z Evropy, že přibližně čtyřicet procent násilné, mravnostní kriminality a zhruba šedesát procent kriminality majetkové je spojeno s drogami. Také je pravdou, že na některých místech v ČR, kde si uvědomili příčinnou souvislost mezi drogou a určitým zločinem a kde vrhli systematicky síly na potírání drogového byznysu, tak se jim to vzápětí objevilo v poklesu jiných druhů trestné činnosti.

Příčinná souvislost je zejména u uživatelů

opie a pervitinu. Závislý člověk nebývá schopen z vlastních legálních příjmů zaplatit si oblíbenou drogu. Dopouští se proto trestné činnosti ve škále od nejčastější drobné majetkové kriminality, vloupání do vozidel, sklepů, až po skutky – jak sami říkají – s rychlými penězi, s drsnějším loupežným přepadáváním druhých!

Například středočeská policie se soustředila na pervitin, přeskupila své síly, a brzy se prokázaly spojené nádoby, droga provázaná s kriminalitou.

Posledně jsme se nestihli zaobírat v širším rozsahu plány Národní protidrogové centrály Policie ČR na poli preventivních – možná i koncepčně metodických – aktivit. Kudy se budou ubírat vaše nejbližší kroky?

Ve spolupráci s pořádkovou policií, dopravní policií a správními orgány odpovědnými za drogovou přestupkovou agendu hledáme cesty, kterými by bylo vymáhání drogových přestupků efektivnější, intenzivnější, a v celé republice jednotné. Takové zaměření cítíme jako velmi důležité, se zmíněnou novelizací totiž souvisí určitá, ještě větší, rozvolněnost v nelegálním užívání drog s výrazným potenciálem drogové turistiky. A v tom, aby se opravdu nekouřila marihuana v každé hospodě, na veřejných prostranstvích, může spousta dobrého zařídit obecní a uniformovaná policie.

Další rozjednané kroky máme ve vztahu k vězeňské službě a k drogám. Rozjely se aktivity ve spolupráci s ministerstvem školství, k obecnějšímu postavení škol v prevenci vůči drogám, ale hlavně ve vztahu k testování, experimentování kolem drog mezi nejmladší generací. Školu vidíme jako vůbec první signalizační stupeň, na němž se může stát objevit signál, že v konkrétní rodině není něco v pořádku, že konkrétní dítě je konfrontované s drogami.

Když jsem se dostal postupně do preventivní oblasti, tak musím vyrazit, že bychom rádi, aby se v policii jako takové, dali dohromady všichni, co pracují na prevenci rizikového chování. Nejen kolem drog, namátkou přidám šikanu, dopravní výchovu, a aby policie jako bezpečnostní sbor měla jednotnou preventivní platformu. Aby to byla logická, komponovaná skladba, která bude provázet děti dlouhodobými preventivními programy podle vývojových zvláštností, správnou formou v určitých časových úsecích. Zejména tam, kde pocítujeme drogové riziko největší – na druhém stupni základních škol, v prvních ročnících škol středních, kde se s marihuanou setkává nejvíce jedinců, z nichž se mnozí mohou zaháčkovat i s jinými drogami.

Tahle ambice je možná více než značná a na mnoho let, ale vychází z toho, že už nyní jsou v řadách policistů schopní preventisté, že už dnes běží úspěšné projekty, jenomže spíš lokálně než celorepublikově. A když se nejlepší nápady dají dohromady, začnou se dotahovat do konce, tak by policie konečně mohla hrát promyšlenou, systémovou roli v prevenci kriminality s dopadem, v jakém ji nikdo jiný nezastoupí!

Připravil Jaroslav KOPIC
Foto archiv P ČR



MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcv.cz

PROGRAM červenec 2010

STÁLÁ EXPOZICE

Historie, vznik, vývoj a činnost bezpečnostních sborů na území našeho státu, kriminalistika a známé kriminalistické případy, prezentace problematiky cizinecké policie, dopravní a letecké služby a náhledy do vývoje speciálních policejních složek.

Sály kriminalistiky z důvodu rekonstrukce uzavřeny.

VÝSTAVY

✱ do 4. 7. **Obrazy z cest** – akad. malíř Fr. Leták představuje Litoměřice, Chrudim, Slatiňany a další města, která zanechala stopu v jeho životě

✱ do 31. 8. **Barevný vodní svět** – výtvarné práce dětí z E-dílny manželů Elšíkových

✱ 21. 7.–31. 8. **Příroda kolem nás** – fotografie Pavla Kadeřábka

✱ 30. 7. - 31. 10. **Papírová fantazie** – z tvorby Centra papírových modelů

✱ **Ochrana obyvatelstva** – expozice Hasičského záchranného sboru

✱ **Ochrana osob a majetku** – stálá výstava

✱ **Dětské dopravní hřiště pro veřejnost**

čtvrtek 13–15 hod., sobota a neděle 10–12 hod. a 14–16 hod.

Půjčujeme kola a koloběžky pro 1. stupeň ZŠ (10 Kč za 30 min.), cyklisté jsou povinni používat na dopravním hřišti cyklistickou přilbu.

Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862

Internetová adresa –

<http://www.muzeum.policie.cz>

Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod. 5.–6. 7., 12.–19. 7. MUZEUM UZAVŘENO

Změna programu vyhrazena



DEN S IZS HORNÍ LIDČ

Pro děti a nejširší veřejnost z mikroregionu Hornolidečsko byl v pátek 28. května 2010 zorganizován Den s Integrovaným záchranným systémem. Záštitu nad akcí převzalo Obvodní oddělení Policie ČR v Horní Lidči a Obecní úřad Horní Lideč. Kromě velkého počtu policejních útvarů se na bohatém programu podíleli také záchranáři Zdravotní záchranné služby Zlínského kraje, příslušníci Vojenské policie z Prostějova a Sbor dobrovolných hasičů Horní

Lideč. Páteční akci shlédla téměř tisícovka malých i velkých návštěvníků.

V rámci programu se představili například policejní potápěči. Policisté veřejnosti ukázali technické vybavení, ale také praktickou ukázkou zásahu potápěčů a policejního člunu. Se svojí speciální činností se předvedli také policejní kynologové. Nejenže dětem vysvětlili význam kynologie, ale také nabídli ukázky výcviku a dovedností služebního psa. Návštěvníkům akce poli-

cisté názorně předváděli, jak jim čtyřnozí kamarádi pomáhají a co všechno umí. Do „služební činnosti“ zapojili hned tři psy rasy německý ovčák. Na setkání s policií nechyběla ani prezentace dopravní, kriminální nebo pořádkové policie. Tyto útvary veřejnost seznámily s vybavením, které při své činnosti využívají, a to včetně výstroje a výzbroje. Přehlédnout nešlo ani nové policejní vozidlo územního odboru Vsetín, které je určeno a vybaveno pro krizové situace, například povodně nebo pátrání po pohřešované osobě. Policejní vůz má vlastní zdroj pitné vody a v terénu může operovat i několik dnů. Prezenci policejních činností doplnila také ukázka vybavení a techniky hornolidečských hasičů a záchranářů Zlínského kraje. Velký zájem byl i u stánku Vojenské policie z Prostějova, která s sebou přivezla několik terénních vozidel a také zbraně.

Třešinkou na dortu byly ukázky práce policistů z jízdního oddělení v Pozlovicích a jejich čtyřnohých kolegů. V rámci doprovodné proběhla i ukázka zadržení nebezpečného pachatele příslušníky pořádkové jednotky.

Akce se uskutečnila ve sportovním areálu v Horní Lidči. Každý z návštěvníků si odnášel malý dárek v podobě sladkosti nebo propagačního předmětu s logem Policie ČR.

nprap. Ludmila BROUSILOVÁ
Foto archiv P ČR

S KRIMIZÁBAVOU AKČNĚ KOLEM BEZPEČNOSTI OBCANŮ

Pod záštitou ministra vnitra Martina Peciny a policejního prezidenta Oldřicha Martinů se v půli června odehrál v Chodově v Karlovarském kraji jubilejní 10. Krimifest – filmový festival snímků s detektivní či krimizápletkou.



Mezi festivalovými hosty měli výrazný úspěch např. herec – a jedinečný dabingový umělec – Vladimír Brabec, emeritní policejní rada pplk. JUDr. Miloslav Dočekal nebo „reprezentantka z Norska“ paní Běla Gran Jensenová



Celá kulturně společenská akce (zásadně věnovaná předcházení zločinnosti) bavila návštěvníky více než 30 filmovými projekcemi (premiérově i na otevřené scéně, v „letním kině“ přímo v centru Chodova na Staroměstském náměstí) a řadou doprovodných programů (úspěch sklízeli špičkoví hudebníci Hudby hradní stráže a Policie ČR, Jan Saudek na vernisáži vlastní výstavy Originál, Dismantův rozhlasový dětský soubor s muzikálem Nezůstávej sám nebo několikrát reprízovaný pořad pro studenty Action, věnovaný předcházení dopravních nehod...).



POLICEJNÍCH KOL PŘIBÝVÁ

Počátkem června předala Eva Richtorová, primátorka statutárního města Frýdku-Místku (na snímku dole uprostřed), dvě nová služební jízdní kola policistům. Ti na nich budou dohlížet na veřejný pořádek především v místech, kde je to pro pěší hlídky příliš obtížné – a pro hlídková vozidla přímo nedostupné. Jedná se obzvláště o dlouhé úseky pěšin kolem břehů řek, cyklostezky a parky, kde se bohužel neobjevují jen běžní turisté a návštěvníci přírody, ale i různí zlodějíčkové a exhibicionisté. Frýdecko-místecká policie jízdní kola používá od loňského léta a od té doby zaznamenala snížení kriminality právě na zmiňovaných místech.

/jž/

Foto archiv P ČR



PROTI NÁSTRAHÁM OSUDU NEJEN O PRÁZDNINÁCH

Když se podíváme, jakým rozvojem za posledních 20 let prošla výstavba jak satelitních městeček, tak rodinných domů, a kolik takových objektů má na svém pozemku – pro osvěžení a chvilky odpočinku – postavený bazén, někdy nad úrovní terénu přístupný po schůdkách, musíme konstatovat veliké počty. Zvláště v poslední době, kdy cena bazénů – zejména těch v úrovni terénu – významně poklesla. Zároveň s tím ovšem obchází kolem „strašák“.

Co se stane, pokud nám v nestřeženém okamžiku odběhne malá ratolest a při zkoumání zahrady spadne do bazénu?

Některé případy jsme viděli v pořadu 112, skončily naštěstí dobře, ale jen díky tomu, že si babička včas všimla nepřítomnosti hlídaného vnoučka. Ostatně jistá komplikace může nastat také u seniorů, kteří se vydají – příkladně v noci – na procházku po vlastní parcele a zapomenou, že syn nechal vybudovat na pozemku bazén.

Ve vyspělých státech Evropy a v USA je druhým nejčastějším smrtelným úrazem dětí do 15 let utonutí v bazénu. Z tohoto důvodu některé země zavedly povinnou výbavu bazénovými alarmy pro všechny bazény. Jsou k tomu vyvinuty speciální systémy, které dovedou nebezpečné a život ohrožující situace výrazně eliminovat.

Rád bych představil zajímavý výrobek, který na prestižní výstavě Bezpečnostních technologií ISC WEST, ve dnech 4.–6. března 2010 v Las Vegas v americkém státě Nevada, získal hlavní cenu v kategorii „Inovativní řešení“. Jedná se o zařízení (napájené solárními články), které je umístěno na okraji bazénu, vede z něj trubice do vody a monitoruje veškerý její pohyb. V případě, že do bazénu něco nebo někdo spadne, okamžitě aktivuje sirénku, která je součástí jednotky, a dále spustí bezdrátovou sirénku osazenou uvnitř objektu. Systém se ovládá bezdrátově pomocí klíčenky, nebo ovládací klávesnice, podobně jako jiné alarmy, včetně možnosti používání kódů k aktivaci a deaktivaci systému.

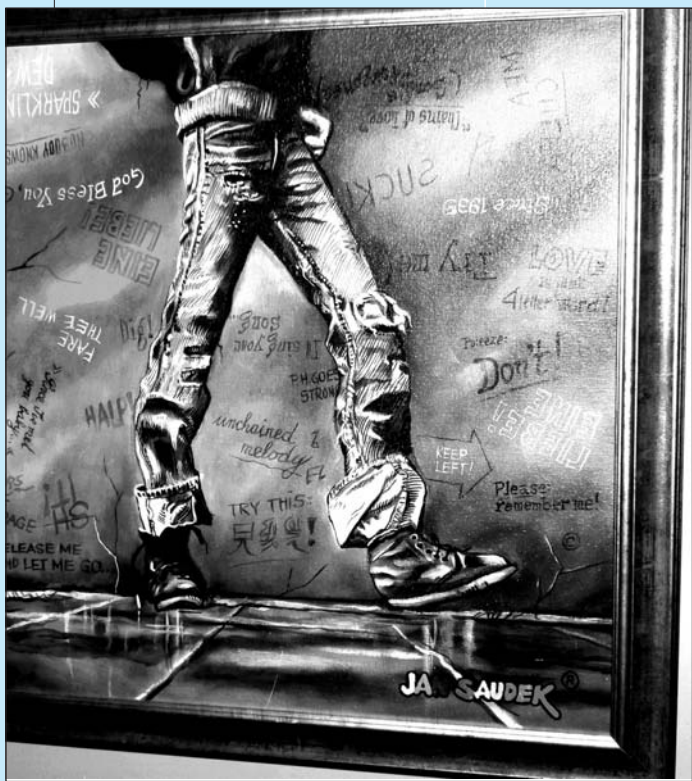
Je pouze na rozhodnutí majitelů „realit“, jestli ke kvalitnímu zabezpečení svého sídla, doplní i prostředek, který jim – a zejména maminkám hlídajícím v letních měsících batolata i větší dítky v domácím království – nepochybně zvýší pocit bezpečnosti. Dnes lze tvrdit, že bezpečnostní technologie chrání nejen majetek obyvatel, ale často současně i životy lidí...

Ivo KOLÁŘ,
bezpečnostní poradce

Z bohaté filmové nabídky stojí za zmínku třeba nejnovější filmová „verze“ literární klasiky Sherlock Holmes (v nevídaně akčním, dynamickém hávu), sci-fi dramatické krimi Cesta, dokumentární Katka, z titulů pro mladší diváky Alenka v říši divů či Kuky se vrací (více na webových stránkách pod heslem krimifest).

/ki/

Foto Jaroslav KOPIC





Náložé likviduje robot

Tento malý robot má rozměry dětského autíčka – zabírá plochu pouhých 320 cm². Byla by to roztomilá hračka, kdyby ovšem nebyla vyzbrojená vysoce účinnými miniaturními střelami...

Světové armády si dosud netroufají dovolit svým bojovým robotům relativně volný pohyb ať již v zázemí, nebo v bojovém prostoru – stále totiž panuje obava, že se ovládání stroje vymkne kontrole a ten obrátí svoji bojovou sílu nesprávným směrem.

Avšak společnost Rafael, zbrojovka vlastněná izraelskou armádou, deklaruje, že jejich miniaturizovaný robotický projekt Pincher by se v budoucnosti mohl uplatnit jako výkonný nástroj na dálkové zneškodňování munice.

Každá střela, kterou je robot Pincher vybaven, je vlastně „mikroraketa“ s bezpečnostním zážehem, raketovým motorem, výbušnou hlavicí a především bezpečnou manipulací.

Pyroforická hlavice minirakety exploduje až při pronikání do pláště objektu, což eliminuje nežádoucí účinky, způsobované běžnými střelami, které obvykle explodují okamžitě při kontaktu s povrchem předmětu.

„Při běžné detonaci je rychlost tlakové vlny nadzvuková, my jsme však vyvinuli materiál, který způsobuje deflagraci (vznícení výbušniny), takže rychlost tlakové vlny je podzvuková a nezpůsobuje téměř žádné dodatečné poškození,“ říká jeden z vývojářů minirobota.

Robot izraelské armády Pincher dostřelí do vzdálenosti 30 metrů a kromě miniraket na sobě nosí i miniaturní kameru, která vzdáleným operátorům přenáší aktuální obraz z místa zásahu a umožňuje jim přesněji řídit jak samotného robota, tak i směr jeho střel „o velikosti tužky, při zneškodňování protivníkových náloží.“

Nová značka: Pozor prostitutky!

Nic prý nemůže jinak spořádané Italy šokovat víc, než když se na určitý fakt ukáže prstem a pojmenuje se. Cesty kolem italského Trevisa už léta letoucí zaplavují prostitutky, ale dokud se o problému nemluvílo nahlas, nikdo se jím příliš nezabýval.

Teď se však úředníci rozhodli s tímto nešvarem bojovat a na místa kolem cest, zaplavovaná lehkými dívkami, umístili dopravní značky „Attenzione Prostitute“, tedy „Pozor prostitutky“. A náhle je z toho poprask.

Dopravní značení má kromě textového upozornění také grafickou podobu, kterou tvoří v červeném trojúhelníku stojící černá silueta ženy s vyvinutým poprsím, kabelkou, krátkou sukní a velmi vysokými podpatky.

Podle kritiků toto nové dopravní značení samotným prostitutkám spíše prospěje, neboť budoucí klienti lehkých dívek budou nyní přesně vědět, kde zpomalit a na některou z nich si počkat. „Jel jsem do práce a viděl tu značku a musel jsem téměř zastavit, abych si ji pořádně prohlédl. Nemohl jsem tomu



Okradené uspala klimatizace

Indičtí policisté pátrají v hlavním městě po gangu lupičů, který vykrádá obchody a domy neobvyklým způsobem.

K loupení zloději používají speciální plyn, který pouští obyvatelům do klimatizace a který je během několika minut uspí. Zloději si pak mohou z objektu odnést vše, co chtějí.

Ve většině domů a kanceláří v hlavním městě se totiž od dubna do července používá klimatizace – tedy spíše její levná varianta. Zařízení vhání do místností chladný vzduch přes mokré trávnickové panely, které jsou obvykle namontované zvenku na oknech, takže jsou snadno přístupné.

Klasické klimatizace, jaké známe my, se v Indii používají jen málokde. Jejich provoz je totiž pro chudé indické obyvatele drahý.

Uspávací trik skupiny zlodějů odhalil čtyřicetiletý Hanif Qureshi, který se sám stal obětí jejich loupeže. Probudil se několik hodin po akci gangu zamčený ve své ložnici s hroznou bolestí hlavy.

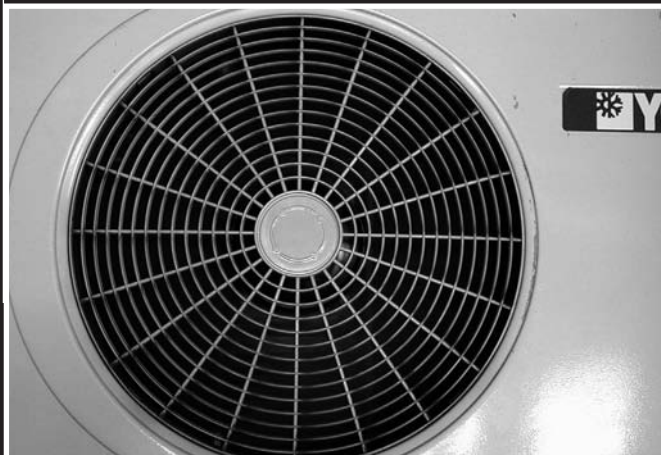
Domů předtím přišel sám, pustil si klimatizaci a cítil z ní nějaký divný zápach. Pak už si pamatuje jen to, že se probudil a jeho dům byl vykradený.

Pomocí uspávacího plynu vyloupila nedávno skupina lupičů například dům v Ghazipuru ve východní části

metropole a odnesla si hotovost a šperky v hodnotě 8 tisíc liber, tři týdny předtím zase zloději kořistili z obdobné loupeže 14 tisíc liber.

Policie se obává, že by tuto uspávací metodu mohl gang používat čím dál tím častěji, a vykrádáním obchodů a domů v Novém Dillí by si tak mohl přijít na několik milionů liber. Proto se snaží co nejrychleji skupinu vypátrat.

„Vyšetřování stále probíhá, vzorek objevené látky v klimatizaci jsme poslali do laboratoře a zároveň se snažíme chytit zloděje při činu,“ citoval policejního mluvčího Rajan Bhagata deník The Daily Telegraph.



uvěřit, ta žena na značce má minisukni, vysoké podpatky a velmi velká prsa. Nedokázal jsem pochopit, co to má znamenat. Mám tomu snad rozumět tak, že tu mám vyhlížet prostitutky, nebo mě jen upozorňují, že jsou tady k máni?“ zlobil se občan Trevisa Dino Vezino.

Obchody pro zahrádkáře prodávaly marihuanu

Na Novém Zélandu proběhla jedna z největších policejních protidrogových operací. Zaměřena byla na řetězec obchodů maskujících ilegální obchody, především s marihuanou, komerčním pěstováním rostlin.

Dva roky policisté připravovali akci, nakupovali v obchodech řetězce Switched on Gardener jak marihuanu, tak zařízení na její pěstování. Před pár dny spadla klec. Policie vnikla do 16 obchodů řetězce, který se prezentoval jako „specialista na domácí

častěji zneužívaných drog na Novém Zélandu. Podle konzervativních odhadů způsobují komunitám škody ve výši 430 milionů dolarů (šest miliard korun) ročně.“

Pope ještě dodal, že policisté sledovali dva roky nejenom obchodníky, ale i zákazníky. To znamená, že kdo v řetězci nakupoval, může očekávat návštěvu policie.



Pentagon plánuje létající auta

Možná se konečně schyluje k tomu, co mnozí autoři science fiction literatury předpovídají už léta. V dohledné době bychom se totiž už skutečně mohli dočkat létajících aut.

Na jejich vývoji v současnosti intenzivně pracuje americká armáda. A jak známo, právě armádě vděčí lidstvo za spoustu vynálezů, které pak našly své využití v běžném, civilním životě. Američané

chtějí vyvinout létající auta jako dopravní prostředek, který by svými vlastnostmi vyplňoval mezeru mezi pozemním vozidlem a helikoptérou. Vojsku by měl především umožnit dosáhnout středně vzdálené cíle mnohem přesněji, rychleji a bezpečněji. Projekt, kterému se v armádních kruzích

přezdívá Transformer nebo také zkráceně TX, by měl být schopný rychlého nasazení, pakliže si to situace v místě konfliktu vyžádá.

Létající auto by mělo být čtyřmístné a svým vzhledem připomínat armádní vůz. Bude se tedy jednat o jakési novodobé létající humvee – vojenské terénní vozidlo.

Žádný z řidičů či pasažérů létajícího auta přitom nemusí být školený letec s příslušnými pilotními zkouškami a oprávněním. TX dokáže vzlétnout i přistát zcela automaticky. Ovládání Transformeru ve vzduchu by se také nemělo zásadně lišit od řízení pozemní verze vozidla. Stroj nemá být hlučnější než běžné terénní auto či jednomotorová helikoptéra.

Pro armádu má Transformer tu výhodu, že jí umožní snadno překonávat členitější terén či vodní hladiny. Nebude nutné je objíždět.

Aktuální plány mluví o tom, že by první prototypy létajícího armádního auta mohly být hotové do čtyř let.

**Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART
Foto internet**



pěstování rostlin“ a také inzeroval v televizi. Zároveň provedla razie v domech a v pěstírnách po celém Novém Zélandu.

Podle internetových stránek listu *The New Zealand Herald* policie udělala záťah celkem ve 35 obchodech a kancelářích firem a minimálně ve sto domech. Zatčeno bylo 250 lidí, mezi nimi zaměstnanci i manažeři obchodů a zákazníci. Muži zákona objevili marihuanu, přístroje na její pěstování, amfetamin, LSD, další drogy a zbraně. Policie odhaduje, že by mohlo padnout 750 obvinění.

Deník *The Daily Telegraph* uvádí, že řetězec Switched on Gardener byl páteří obchodu s marihuanou na Novém Zélandu. „Získali jsme důkazy, že řetězec dodává ve velkém rozsahu sofistikované zařízení pro pěstování marihuany,“ řekl zástupce komisaře Rob Pope. „Marihuana je jednou z nej-

Pizza na dřevě z rakví

Italští vyšetřovatelé vyslovili vážné obvinění, že řada menších pizzerií a pekáren v Neapoli mohla využívat dřevo z použitých rakví na zátop ve svých pecích. Informoval o tom místní deník Il Giornale.

„Pizza, jeden z mála trvalých symbolů Neapole, které se udržují v obecném povědomí, je zasažena velmi konkrétním podezřením, že je v mnoha neapolských podnicích připravována na dřevě z rakví,“ informoval deník *Il Giornale*.



Podle deníku provádějí policejní vyšetřovatelé kontroly stovek podniků, zejména menších pizzerií a pekáren. Tamější hřbitov je totiž oblíbeným cílem zlodějů a vandalů – jen v loňském roce odtamtud odcizili zhruba pět tisíc květinových váz.

„Zlodějský gang si tu mohl otevřít trh s vyloupnými rakvemi, které pak prodává otrlým majitelům pizzerií a pekáren, kteří se tak snaží ušetřit peníze na dřevě,“ stojí v italském deníku.

Podle tradice musí být neapolská pizza, o které přicházejí první zmínky už z let 1715 až 1725, připravována v kamenné peci na ohni z dubového dřeva. To je však v dnešní době relativně drahé, a tak je opravdu možné, že řada vypočítavých výrobců pizzy využilo šance sehnat dřevo do svých pecí levněji.

Nejznámější neapolská pizza – Margherita – pojmenovaná po italské královně Markétě Savojské, byla poprvé vyrobena v roce 1889, barevně uspořádání jejích ingrediencí – zelená bazalka, bílý sýr mozzarella a červená rajčata – má připomínat nejen barvy italské vlajky, ale především sjednotit celé země v roce 1871.

Rusko chystá reformu ministerstva vnitra

Ministerstvo vnitra Ruské federace zřejmě čeká řada důležitých změn. Ještě 24. prosince 2009 podepsal prezident Dmitrij Medveděv nařízení, v němž byl určen souhrn „opatření pro zdokonalení činnosti orgánů vnitřních věcí“. Hlava státu uznala, že minimálně část početných reklamací společnosti vůči počínání vnitra je více než oprávněná. Medveděv tenkrát prohlásil, že jsou nutné kardinální změny, ale jádro resortu by mělo být zachováno. Nařídil ministru vnitra Rašidu Nurgalijevovi, aby během tří měsíců rozpracoval na ministerstvu systém vnitřních protikorupčních opatření a zavedl rotační praxi vůči vedení resortu.

Tomuto kroku prezidenta předcházela řada mediálně sledovaných mimořádných událostí a skandálů, jejichž aktéry byli spolupracovníci milice. Nejotřesnější byl případ z dubna 2009, kdy náčelník jednoho z moskevských oddělení milice major Denis Jevsjukov rozpoutal krvavý masakr v jednom ze supermarketů. Po oslavách vlastních narozenin se zde zastavil a výstřely z ilegálně držené pistole dva lidi zavraždil a dalších sedm osob těžce zranil. To vyvolalo závažné změny ve vedení moskevské milice. Například o post jejího šéfa přišel generálplukovník Vladimír Pronin.

Ale další události ukázaly, že vážné problémy má vnitra nejen v hlavním městě, ale po celé zemi. V lednu 2010 ministr vnitra RF musel třeba odvolat z funkce náčelníka tomské oblastní milice generála Viktora Grečmana. Jeden z Grečmanových podřízených, spolupracovník záchytné stanice a důstojník milice, totiž brutálně znásilnil a ke smrti umlátil bezmocného člověka.

Ochránci lidských práv a aktivisté opozičních hnutí z důvodů tohoto a dalších případů začali pravidelně organizovat mítinky a protestní akce na podporu maximálně rychlé reformy vnitra.

Prakticky každodenně ruská média publikovala informace o nových zločinech spáchaných milicionáři. Nakonec ale pohár trpělivosti zřejmě přetekl. I vedení státu muselo uznat, že už to dál nejde, situace potřebuje okamžitou a ráznou změnu. Letos v únoru se prezident Medveděv odhodlal nejprve k personálnímu zákroku. Vyvolal na ministerstvu vnitra velký rozruch tím, že najednou dal výpověď 17 generálům a jednomu plukovníkovi. Mezi těmito vysoce postavenými důstojníky byli i dva náměstci ministra vnitra Nikolaj Ovičinnikov a Arkadij Jedělev. Posledně jmenovaný generál měl na starosti Severní Kavkaz, kde se situace čím dál víc a víc vymyká kontrole ze strany centrálních orgánů Ruska. Dle názorů specialistů a veřejnosti nebyl Jedělev schopen snížit nebezpečnou úroveň napětí v kavkazském regionu. Spíše naopak.

Výpověď dostali rovněž šéfové osmi oblastních a autonomně-republikových policejních ředitelství – například v Belgorodu, Rostovu, Tomsku, Brjansku, Novgorodu. O místo přišli náčelníci milicionářů v Tyvě, Karačajevo-Čerkesii a Burjatii.

Prezident Medveděv jmenoval jedním z náměstků ministra vnitra spolupracovníka své administrace Sergeje Bulavina. Ten dostal za úkol rozpracovat a prosadit v parlamentu návrh novely miličního zákona. Dokument by měl být předložen Státní dumě k projednání ještě letos. Kreml chce, aby legislativně byly přehodnoceny funkce milice, která by měla být zbavena celé řady vedlejších a méně důležitých úkolů. Pak by se mohla plně soustředit na potírání kriminality a zabezpečení pořádku v zemi.

Co se týče samotné reformy MV RF, podle ministerstva financí Ruska by měla stát až 200 miliard rublů (6,7 miliardy USD). Prezidentovo reformní nařízení v současné době probírají všechny dotyčné resorty. Předpokládá se, že celkový počet personálu MV bude zmenšen o 20 %. Ministři již začali řešit takové složité otázky jako zdroje financování zvýšení platů pro zbylé pracovníky a zaměstnávání těch, kdo přijdou o práci v ruských policejních složkách.

Dnes se počet míst pro interní zaměstnance ministerstva vnitra rovná 1,2 milionu. Z toho ale permanentně není obsazeno 10 až

12 procent funkcí. Proto by reálně práci ztratilo na 120 000 pracovníků MV, což je stále hodně. A je to i velice nebezpečný proces. V každé zemi světa vždy existuje možnost, že bývalý policista okamžitě dostane lákavou nabídku od toho, kdo jím byl ještě včera stíhán za trestnou činnost. A vůbec není jisté, jestli tuto nabídku odmítne. V Rusku je tento problém však vždy o něco větší než v Evropě vzhledem k vyšší zkorumpovanosti společnosti.

Propouštění umožní vnitra ušetřit určité peníze, které by se daly použít pro financování dalších důležitých úkolů. Není však zaručeno, že hlavním výsledkem reformy bude kýžená zmenšení byrokratického aparátu MV. Všichni ho neustále kritizují, ale zatím nejsou vidět jakékoliv reálné výsledky boje proti přebujelé byrokracii.

Hlava státu informovala veřejnost, že počet pracovníků centrálních jednotek MV se zmenší téměř o polovinu na 10 000 lidí. Resort se již nebude zabývat například otázkami vyhoštění cizinců a lidí bez státní příslušnosti, nebude provádět technické kontroly dopravních prostředků ani řídit záchytné stanice. Tyto funkce budou převedeny na federální migrační službu, speciální organizace a ministerstvo zdravotnictví a sociálního rozvoje. Kromě toho může ruské MV rovněž přijít o své tzv. vnitřní vojsko, které se zabývá především hlídkováním v městských ulicích a zásahy při rozhánění demonstrací.

Reforma by měla zlepšit materiální úroveň kvalitních policistů. Jejich platy v Rusku dnes neodpovídají důležitosti a rizikovitosti této práce. Například řadový policista v Moskvě dostává jen 22 tisíc RUR (13 200 Kč) hrubého měsíčně. V oblastním centru Tambov jeho kolega bere jen maximálně 16 000 RUR. Dle názoru expertů, pokud reforma půjde rozumnou cestou, měly by mzdy terénních pracovníků vzrůst až o 60 %. Ale to zatím není vůbec jisté.

Média upozorňují na to, že administrace prezidenta Medveděva se na poslední chvíli rozhodla nepodporovat dříve velice preferovanou variantu vytvoření jakési obdoby amerického FBI – jednotného celostátního vyšetřovacího orgánu. Tento cíl nakonec byl odročen na dobu neurčitou. Medveděvova administrace se rozhodla, že dodatečné rozpočtové prostředky budou poskytovány jen na zvýšení stimulačních výplat a vytvoření specializovaného fondu bydlení pro spolupracovníky MV.

Alexandre DATIH

Sice méně, ale...

Po mnoha letech se snížil počet lidí, kteří jsou v Rusku v té či oné podobě „za mřížemi“, tedy vězňů a vazebně stíhaných obviněných. To je ale také jediná pozitivní zpráva, konstatoval zástupce generálního prokurátora RF Jevgenij Zabarčuk. Další údaje o stavu samotných penitenciárních zařízení, a tudíž o podmínkách, v nichž věznění žijí, spíš budí hrůzu: například jen v minulém roce zemřelo ve vězení 4 000 vězňů. Vězeňští lékaři velmi často nemají ani žádné doklady o absolvovaném studiu, zdravotnické vybavení zařízení je v dezolátním stavu, někde 20 i 30 let staré, jinde není vůbec. Takže pak není divu, že jen v minulém roce ve vězeňských zdravotnických zařízeních na nejrušnější one-mocnění zemřelo 521 lidí. Přitom se jednalo ve většině případů o lidi středního věku.

Ukazuje se, že vězeňská nařízení porušují často i sami úředníci. Jen v minulém roce probíhalo disciplinární řízení s více než 16 000 zaměstnanci nápravných zařízení, registruje se víc než 77 000 porušení vězeňských předpisů. Mezi „hršířníky“ bylo i 380 úředníků zájímavějších významné posty.

Novinám Russkaja gazeta referoval Zabarčuk o úspěšně probíhajících reformních krocích, majících za cíl zefektivnění penitenciárního systému. V současnosti se jedná například o realizaci alternativních forem trestů, jimiž je nejčastěji domácí vězení. K počátku dubna bylo v Rusku zbaveno svobody téměř 870 000 lidí. K tomu Zabarčuk poznamenal, že jak soudy, tak i kriminalisté se velmi pomalu zbavují lety navyklého přístupu – dát každého podezřelého hned pod zámek. Vždyť jen v minulém roce bylo propuštěno z vazby přes 65 000 lidí, z nichž jen 19 000 se dopustilo porušení zákona středního či lehkého stupně. A co ti ostatní? Za mříže-

mi byli naprosto zbytečně, rozčíluje se Zabarčuk. Situace v některých zadržovacích zařízeních je podle Zabarčuka neúnosná a nedůstojná. Prostor v cele nedosahuje 2 m² na člověka, nemají na cele ani stůl, ani lavičku, někde nemají zadržení ani své vlastní lůžko.

Co Zabarčuka dál znepokojuje, to je strmý a trvalý nárůst trestné činnosti žen. V ženských nápravných zařízeních, jichž je v Rusku 46 a jsou dimenzovány na 38 500 míst, si odpykává trest na 49 000 žen.

Dalším problémem je nezaměstnanost vězňů, z nichž vykonává placené zaměstnání jen každý čtvrtý, ostatní tak nemají z čeho splácet dluhy, alimenty a další závazky. Hrubě nespokojen byl Zabarčuk i se situací ohledně používání mobilů v nápravných zařízeních; ve velkém se tam konzumuje alkohol, někteří vězni mají přístup k narkotikům, dokonce se dostanou i k chladným zbraním.

Korupce vládne i v této oblasti, končí svou nespokojenou řeč náměstek generálního prokurátora. Nejvíce pak tam, kde se jedná o možnost podmínečného propuštění. Tam se manipuluje s osobními materiály, vypisují se nepravdivé osobnostní charakteristiky a údaje naprosto neodpovídající realitě. Tento stav se podle náměstka nezmění, pokud nebude řádně fungovat i všestranná a pravidelná kontrola stavu uvedených zařízení.

**Z ruského tisku přeložila a zpracovala
Mgr. Dana SLOŽILOVÁ**

Nezvané návštěvy u německých majitelů zbraní

Od 25. července 2009 si němečtí držitelé zbraní „užívají“ novelu zbrojního zákona, která představuje reakci německých oficiálních míst na čin sedmnáctiletého mladíka, jenž na střední škole ve Winndenu 11. března 2009 postřílel 15 lidí. Jelikož vrah ukradl zbraň svému otci, který ji před jeho nenechavými rukama nedosta- tečně zabezpečil, byli za čin šílence bez zbrojního průkazu „potrestáni“ všichni němečtí legální držitelé zbraní. Ke zpřísnění zákona došlo v několika rovinách. Zvyšovala se věková hranice pro držení zbraní a byla zavedena elektronická databáze držitelů

zbraní (kterou naše policejní složky provozují bez masakru už dlouhá léta).

Politici také pod tlakem médií rozhodli, že legálním držitelům zbraní nebo jen nábojů (s výjimkou zbraní prodejných bez zbrojního průkazu) budou moci do jejich bytů vstupovat pověření úředníci, aby zkontrolovali, zda mají své zbraně řádně zabezpečené. Od samého začátku je toto dílo německých zákonodárců podrobováno kritice a jeho výklady se různí. Jinak si předpis vykládá policie a jinak právníci naklonění držitelům zbraní.

Němečtí kontrolori mohou do obydlí přicházet bez ohlášení. Rozumné úřady si termíny kontrol s kontrolovanými domlouvají předem, ale není to jejich povinnost. Nicméně kontrolori nemusí vždycky pochodit. Zákon totiž vzbuzuje iluzi, že chrání soukromí majitelů zbraní. Ti mohou nezvané návštěvě zakázat vstup do svého bytu s ohledem na ústavou zaručené právo na nedotknutelnost obydlí. Nezvaná návštěva musí přání majitele respektovat. Když majitel zbraní kontrolu odmítne vpustit, nesmí být oficiálně (i podle policejního výkladu) k tomuto svolení nucen. Pokud by policisté nabyli důvodné podezření, že neprovedení kontroly představuje hrozbu pro veřejnou bezpečnost, tak si mohou zkusit vyžádat u státního návladního povolení k prohlídce.

Majitel zbraní musí také počítat s tím, že při nepovolení vstupu kontrolního orgánu bude považován za nespolehlivého, což se odrazí na jeho dalším jednání s úřady. To se hlásá zcela oficiálně! Policie tvrdí, že odmítnout vstup do bytu či domu může majitel jen z takzvaných dobrých důvodů, jako je nemoc nebo pracovní vytížení, a že musí navrhnout nový termín kontroly nebo akceptovat termín navržený policií.

Policisté pověřeni kontrolou zabezpečení zbraní smí požádat o přístup k trezoru jen majitele zbraní. Manželka nebo rodinní příslušníci s tím nemají co dělat, takže pokud není majitel doma (nebo nechce být doma), pánové odejdou.

Kontrola se musí provádět v té části obydlí, kde jsou zbraně uloženy. Kontrolující mají zakázáno nahlížet kamkoli jinam a zabývat se třeba zabezpečením (uložením) volně prodejných zbraní. Pokud něco chybí, nesmějí kontrolori chybějící zbraně a střelivo v bytě dohledávat, protože pak by se jednalo o klasickou prohlídku.

Rozpor mezi policejními právníky a střelci nakloněnými právníky je v tom, co se může kontrolovat. Zatímco právníci střelců se přesně drží dikce zákona, která stanoví, že kontrolovat se má zabezpečení a uložení zbraní a střeliva, policie tvrdí, že smí kontrolovat také všechny uložené zbraně podle výrobních čísel, počítat střelivo, kontrolovat příslušné doklady a vyžadovat vysvětlení. Podobně jako u nás jsou však Němci povinni předkládat zbraně ke kontrole na úřadech, a nikoli nechat si je sepisovat doma v obýváku.

Kontroly v Německu nemohou přijít v každou denní či noční hodinu, ale jen v pracovních dnech mezi šestou ranní a jednadvacátou večerní. Jelikož se lidé bouřili, policie přislíbila, že kontrolori budou chodit jen mezi osmou ranní a šestou večerní.

Německá policie není jednotná, ale každá spolková země má svoji policii, takže konkrétní uspořádání útvarů se liší. S nimi se bohužel liší i výklad předpisů. Například v Bádensku-Württembersku byly dokonce od držitelů zbraní za provedení kontrol požadovány poplatky ve výši 150 eur, ale v jednom okrese dokonce 320 eur! To snad bude odstraněno. Jinde se však stát snaží, aby kontrolování nebolelo. Třeba v Severním Porýní-Vestfálsku jsou občané před kontrolou obesláni a je jim předem nabízeno poradenství ve věci zabezpečení. Zdarma. Někdo tam má rozum, a přesto sedí hodně vysoko.

Protože už i Němci se naučili hledat kličky v zákonech, mezi střelci se šíří zaručený návod, jak na policejní kontrolu vyžrát a nemít problémy. Při příchodu kontroly ji držitel zbraní ochotně pustí dál a po prvních krocích ji z titulu ústavně garantované nedotknutelnosti svého obydlí vyhodí rozzuřená manželka či tchyně...

Mgr. Jan TETŘEV
Foto autor



Ministr vnitra Bádenska-Württemberska Heribert Rech (CDU) přinejmenším mlčky souhlasil s vybíráním poplatků za kontroly policistů v bytech majitelů zbraní. Také prý hodlá zakázat tzv. zabíjäcké počítačové hry.



*V roubené chalupě
v Novém Hrabčicích
došlo
k loupežnému
přepadení*

ÚTOČNÍKA zadrželi ještě TÉHOŽ DNE

Šluknovský výběžek, to jsou lesy, louky, menší či větší kopečky, malá městečka, vesnice a známé dřevěné roubené chaloupky. Někde je jich u sebe více, ale jsou místa, kde stojí chalupa opuštěná a nejbližší sousedé jsou desítky, někdy i stovky metrů opodál. V jedné takové pěkné roubence ve Šluknově, v části Nové Hrabčic, bydlí František Zemánek, dnes pětadesátiletý důchodce. Jeho chalupa je na samotě, pět desítek metrů za roubenkou má souvislý les, nejbližší sousedy ve vzdálenosti 300 metrů, ostatní chalupy slouží pouze k rekreaci. Ze svého domu nikam nechodí. Jídlo mu nosí jeho sestra a důchod poštáčka.

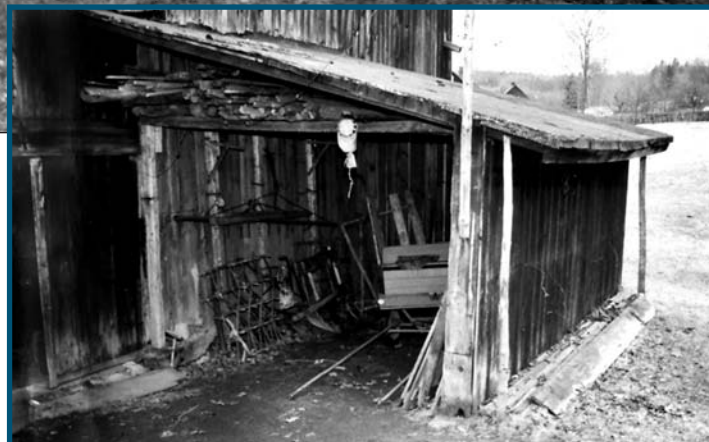
Pátého dubna roku 2005 byl František Zemánek kolem poledne v kuchyni, hlavní vchod do chalupy měl zamčený. V televizi běžel seriál a tak se František díval. Byl to běžný den jako každý jiný, ale... Asi patnáct minut po dvanácté hodině někdo zazvonil. Důchodce to tak trochu vyvedlo z míry, nikoho přeci nečekal. Pomalu se zvedl ze židle a šel ke dveřím, odemkl a vyšel před dům. Nikdo tam nebyl, šel se tedy podívat k příjezdové cestě, ani tam nikoho neviděl, obešel celý dům, ale na nikoho nenarazil. Proto se vrátil domů pro psa – boxera a pustil ho ven. Pes vyběhl a rovnou si to zamířil k vratům do stodoly, před stodolou se ale otočil a zaběhl pod přístřešek, kde měl majitel chalupy uloženou kárku za koně. Pan František boxera následoval a první co udělal, tak nakoukl do přístřešku, ale nikdo tam nebyl. Chtěl se tedy ještě podívat do stodoly, otočil se k vratům a v té chvíli dostal ránu.

„Probral jsem se ve stodole, ležel jsem na zemi, tekla mi krev z nosu a ruce jsem měl spoutané, obě zápěstí mě bolela, kovová pouta byla hodně těsná,“ uvedl později přepadený František do protokolu. Útočník potom sebral ve stodole elektrický kabel od lampy, nějaký provaz a obojí osmdesátiletému důchodci omotal kolem krku. V protokolu o výslechu svědka František Zemánek dále uvedl: „V tuto chvíli jsem poprvé viděl neznámému muži do obliče-

je. Říkal mi ať rychle dělám, chtěl abych vstal ze země. Po několika minutách jsem se přemohl a opravdu vstal. Vytlačil mě ze stodoly a oba jsme zamířili k chalupě. Před stodolou jsem zahlédl svého boxera, vyběhl z kůlny a běžel domů. Pes byl zraněný, protože mu tekla z čumáku krev.“ V ten moment měl neznámý muž pro pana Františka další pokyny. „Běž do baráku a žádné povely psovi, nebo ho zastřelím. A že to myslíš vážně, jednou neznámý muž vystřelil a já jsem v jeho ruce zahlédl zbraň.“

Společně šli směrem ke vchodu, Františkovi se nešlo dobře, snažil se odpočívat, to se útočníkovi ale vůbec nelíbilo a neustále ho zezadu postrkoval. Když se dostali dovnitř, zamířili do místnosti na uhlí, kdysi to bývala konírna. „Tam už mě ale vysloveně dostřel,“ pokračoval ve své výpovědi František Zemánek. Tím vše zdaleka neskončilo, ba naopak, teprve začínalo. Neznámý muž Františka přivázal provazem ke kůlu od bednění na uhlí a aby se ujistil, že muž neuteče, využil v místnosti nalezený řetěz a spoutané a svázané ruce mu ještě omotal řetězem. Elektrickým kabelem mu nakonec udělal smýčku kolem krku.

„Kde máš prachy ty svině,“ zařval neznámý muž. „Jestli nebudeš mluvit, dostaneš nakládačku.“ Vzal lopatu na uhlí a tou Františka praštil přes záda takovou silou, že o něj násadu od lopaty zlomil. František měl o svůj život opravdu strach, a tak prozradil, že peníze má v kuchyni v kredenci. Do místnosti na uhlí zloděj nakoukl ještě jednou, asi po půl hodině, to už byl na odchodu a mezi zuby procedil: „Promiňte, pošlu vám záchranku.“



V dřevěném přístavku Václav Mikloško majitele chalupy napadl

Panu Františkovi potom určitou dobu trvalo, než se mu podařilo uvolnit řetěz a později i kůl, ke kterému byl připoután, a i s kůlem došel do kuchyně. Všechny zásuvky i šuplíky byly zotevřené a věci vyházené na podlaží. Kuchyňský nůž našel a s menší námahou přerézal kabel s provazem, jediné tak se mohl zbavit kůlu, ke kterému byl připoután. Mobilem chtěl zavolat policii, šel k policii, kde ho měl trvale položený, ale telefon byl pryč. Nezbylo mu tedy nic jiného než jít hledat pomoc naproti. Se spoutanými rukama došel až k sousedům, kteří bydlí již zmíněných 300 metrů od jeho chalupy. Sousedé Františka ošetřili, muž Františkovi odstranil kovová pouta a jeho paní mezitím zavolala záchranku i policii.

Než sanitkou František odjel do nemocnice, ještě útočníka policistům popsal. „Toho muže jsem nikdy neviděl, ale byl menší než já, tedy asi 165 až 170 cm vysoký a bylo mu asi 45 až 50 let. Neměl zakrytý obličej, neměl ani žádnou příkrývku hlavy. Vlasy měl prošedivělé a ostříhané na krátko, jak se říká na ježka. Nebyl to žádný cizinec, mluvil česky a bez přízvuku. Ještě jsem si všiml, že měl tmavou, asi černou koženou nebo koženkovou bundu a ta byla zapnutá až ke krku. Z oblečení si pamatuji modré riflové kalhoty, ale jaké měl boty, tak na ty jsem se nekoukal.“



V nemocnici Zemánek zůstal pouze jeden den a chtěl domů. Lékaři mu v nemocnici ošetřili tržné rány na zadní části hlavy a oděrku na čele. Když se následující den kriminalisté ptali, jak se cítí, odpověděl: „Bolí mě pravá strana žeber a záda, za to může ten úder násadou od lopaty, to ale přejde.“



Než se pan František vrátil z nemocnice domů, vyjžděli rumburští policisté do nedalekého malého městečka. Pátého dubna 2005 se ve Šluknovském výběžku odehrála ještě jedna zajímavá událost. Do jiříkovského baru U Borka přišel po patnácté hodině jednapade-

ze mu ubývaly. Tak to probíhalo až do osmi hodin večer. Kolem dvacáté hodiny přišla na řadu zase pistole a už silně posilený alkoholem opětovně vystřelil do stropu restaurace. To už se barmanovi přestalo líbit, nejprve zavolal majiteli baru a potom volal na policii.

Svůj mobilní telefon měl číšník vybitý, a tak číslo 158 vytočil mobilem půjčeným. I když střelce o volání na policii neinformoval, nebylo asi těžké, aby se tato informace k němu dostala. Najednou se Václav Mikloško odlepil od automatů a i s papírovou taškou na chvíli bar opustil. Jeho nepřítomnost v baru netrvala příliš dlouho, po několika minutách se vrátil zpět a tentokrát přišel bez tašky. Cestou k hracím automatům se zatavil u barmana a sebejistě pronesl: „Něco ti řeknu, ať si klidně policie přijede, já si to s ní vyřídím sám.“

Policisté po příjezdu střelce zadrželi a když došlo na prohlídku okolí, našli i papírovou tašku, ta ukrývala pistoli značky Slavia, ráže 6,35, a další věci, evidentně pocházející z trestné činnosti. Václav Mikloško skončil na policii, ale vše popíral. „Já jsem nestřílel, nemám žádnou zbraň, taky jste přeci žádnou u mě nenašli. Jo a tyto věci neznám, vidím je poprvé,“ reagoval na předloženou zbraň i obsah papírové tašky od cukru.

Všechny zjištěné skutečnosti už ten den ale nasvědčovaly tomu, že mohl být spáchán trestný čin, a proto policisté k objasnění a prověření všech okolností tohoto incidentu zahájili úkony trestního řízení. Alkoholu toho dne pan Václav vypil opravdu hodně, nebylo možné ho v takovém stavu vyslechnout, musel nejprve vystřízlivět, a k tomu mu posloužila policejní cela na OOP Varnsdorf, kam střelce ještě v noci policisté odvezli.

O den později, tedy už 6. dubna, policejní komisař Služby kriminální policie a vyšetřování Rumburk zahájil trestní stíhání proti Václavu Mikloškovi. Kpt. Bc. Luděk Opočenský už měl k dispozici výsledek lustrace z evidence zbrojních průkazů, která potvrdila, že pan Mikloško není držitelem zbrojního průkazu, a tedy střílel z nelegálně držené zbraně. Policejní komisař dále vycházel z protokolu o ohledání místa činu, úředního záznamu o podání vysvětlení, sepsaného s barmanem i majitelem baru. Barman v úředním záznamu uvedl, že právě Václav Mikloško v baru U Borka nejméně ve třech případech vystřelil do stropu, a to za přítomnosti dalších 7 až 9 osob. Kolem 16. hodiny měl Václav v ruce pistoli poprvé. Začal natahovat uzávěr a vykřikoval: „Uvidíte, kdo já jsem. Já jsem Václav Mikloško,“ svoje slova ale nesměřoval nikomu konkrétnímu. Kolem dvacáté hodiny se od výherních automatů opět ozval výstřel. Střelec i zbraň byla stejná, jako v odpoledních hodinách. Barman do úředního záznamu uvedl i to, že bezpečně poznal tašku, kterou policisté našli nedaleko baru. Jednalo se o papírovou tašku, kterou měl Václav u baru, kde si měnil bankovky, a později i u hracích automatů. Ani na okamžik ji nepustil z ruky.

Závěr usnesení o zahájení trestního stíhání hovoří jasně. Informace získané dosavadním šetřením naplňují skutkovou podstatu trestných činů nedovolené ozbrojování a výtržnictví a dopustil se jich právě Václav Mikloško.



Setření obou případů vedli rumburští kriminalisté nejprve odděleně. O den později ale obdrželi další požadované informace a mohli loupežné přepadení a střelbu v baru spojit do případu jednoho. Policisté z odboru kriminalis-

tické techniky a expertiz v Ústí nad Labem porovnali balistické stopy z obou šetřených skutků a zjistili vzájemnou shodu u zajištěných nábojnic. Balistická expertiza jednoznačně prokázala, že se ze stejné zbraně střílelo při loupežném přepadení u Františka Zemánka ve Šluknově i v baru U Borka v Jiříkově. Policejní komisař došel k závěru, že se trestného činu loupeže a trestných činů nedovolené ozbrojování a výtržnictví dopustila jedna a táž osoba, tedy Václav Mikloško.



V rámci objasňování obou případů policisté opětovně navštívili Františka Zemánka. Věci, které obsahovala papírová taška, nalezená nedaleko baru U Borka, napadený František poznal. Poznal nejen hodinky, ať už náramkové či takzvané „cibule“, ale i prsteny, náušnice a pamětní mince. Svoje cennosti měl před loupežným přepadením uložené v zásuvce k kuchyni, kde měl i peníze.

Policisté ten den panu Františkovi předložili také fotografie cizích osob, bylo jich celkem pět, které si měl prohlédnout a případně určit útočníka. Na poslední, tedy páté fotografii pan František bezpečně neznámého muže poznal. „To je on, ten mě v chalupě napadl, zranil a sebral peníze a další věci. Vše to trvalo pro mě dlouhých asi třicet minut a potom tento muž odešel. Tento obličej nelze, a ani nemůžu zapomenout.“



Lékařská zpráva Františka Zemánka uvádí, že muž po napadení neznámým útočníkem ve vlastním domě utrpěl zhmoždění hlavy a horní části zad, lehký otřes mozku a dále otevřenou tržně zhmožděnou ránu ve vlasové části hlavy a zhmoždění obou paží a předloktí. V nemocnici pacienta ošetřili a také mu provedli základní rtg vyšetření a vyšetření laboratorní a neurologické, hospitalizován zůstal do druhého dne. Pacient je dýchodce, a proto mu lékař nemusel vystavit pracovní neschopenku. Pokud by neschopenku musel vystavit, trvala by asi dvacet dní.

I když Václav Mikloško neustále trestnou činnost zapíral, důkazů kriminalisté měli dostatek. František Zemánek útočníka, který mu odnesl věci za téměř patnáct tisíc korun, bezpečně poznal. A že byl obviněn ten den na místě, potvrzovaly další expertizy. Obdobné důkazy kriminalisté měli i u střelby v baru U Borka. Proto v srpnu téhož roku státní zástupce z Děčína podal na Václava Mikloška obžalobu. Obžaloba stanovila, že spáchal trestné činy loupeže, nedovoleného ozbrojování a výtržnictví. V červnu 2007 Okresní soud v Děčíně za již zmíněné trestné činy odsoudil pana Václava k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi roků. Odsouzený Václav Mikloško se stále cítil nevinný, a tak se odvolal. V lednu o rok později Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl ve veřejném zasedání o odvolání obžalovaného. V závěru usnesení Krajského soudu se uvádí, že soud neshledal důvody ke změně výroku o trestu a způsobu jeho výkonu, odvolací soud odvolání jako nedůvodné zamítl. Tentýž den rozsudek nabyl právní moci.

Eva BROŽOVÁ

Foto z vyšetřovacího spisu

Zranění na hlavě Františka Zemánka

Útočník pana Františka spoutal provazem a řetězem, elektrický kabel mu omotal kolem krku

sátiletý Václav Mikloško. Objednal si pivo a posadil se k hracím automatům. Po chvíli se muž začal rozčilovat, když se k němu barman otočil, zahlédl v jeho ruce pistoli a najednou zaslechl výstřel. Václav Mikloško vystřelil dvakrát do stropu. Nejprve se nic moc nedělo, necelá desítka hostů v baru dál hrála kulečnick nebo jenom tak seděli u stolu a popíjeli pivo. Barman na střelce ale vystartoval. „Koukej si tu pistolku uklidit, nebo se stane malér a ještě někoho zraníš. A uklidni se, nebo vypadneš ven, rozumíš,“ řekl číšník Mikloškovi.

Muž se opravdu zklidnil a opět se posadil k hracím automatům. Klid u Václava ale nebyla zrovna jeho silná stránka, proto klidný dlouho nevydržel. Už po několika minutách se začal slovně navážet do dalších hráčů i hostů, a dokonce jim nabízel, že si to s nimi rozdá, ale ručně a venku. Nikdo z přítomných na jeho nabídku nereagoval a nikdo s ním ani nechtěl komunikovat, nezbylo mu tedy nic jiného než zase ty automaty. Později se opět začal rozčilovat a několikrát si dokonce i zanadával, ale tentokrát to odnesly pouze hrací automaty. Václav ten den neměl u automatů štěstí, nevyhrával, bezúspěšně jedna hra za druhou končila a pení-

NA MISI DO LIBÉRIE

V pondělí 17. května 2010 odletěli čtyři čeští policisté k plnění úkolů do zahraniční mírové operace v africké Libérii. Operace UNMIL (United Nations Mission in Liberia) byla zřízena jako reakce na občanskou válku v roce 2003. V operaci OSN v Libérii v současnosti působí přes 10 000 pracovníků včetně 1 200 policistů. Policisté se věnují výcviku místních policejních sil. Policie ČR vysílá své příslušníky do mise UNMIL pravidelně od roku 2004. Jsou vysíláni na jeden rok, přičemž mají možnost prodloužit své působení v misi o dalšího půl roku.

Velitelem pětičlenného českého policejního kontingentu v UNMIL bude por. Bc. Petr Bureš se zkušenostmi z trojnásobné účasti v misi v Koso-



Na pražském letišti zleva pplk. Ing. Petr Vospálek, por. Mgr. Lenka Kovalská a por. Bc. Petr Bureš



vu. „Velitel takto malého kontingentu je spíše spojka mezi Policejním prezidiem a námi v Africe. Poprvé jsem odlétal do mise do Kosova na počátku roku 2000. To byla zcela jiná situace, byla to takřka bojová mise v úplně jiných podmínkách. Mise v Libérii běží už sedm let a nejhorší, co nás může potkat, je nějaká nemoc,“ říká Petr Bureš.

Mise v Libérii je charakteristická svou náročností na zdravotní zabezpečení účastníků. Pro Evropana dnes již exotické nemoci jsou v Libérii stále na denním pořádku. „Policisté byli před odletem očkovaní ve Zdravotnickém zařízení Ministerstva vnitra proti choleře, žlutence, břišnímu tyfu, proti žluté zimnici, dětské obrně, záškrtu a vztek-

lině a byla jim předepsána antimalarika,“ informuje kpt. Mgr. Eva Vaicová, pracovnice odboru mezinárodních vztahů Kanceláře policejního prezidia. Největší nebezpečí spočívá v nakažení malárií, kterou přenášejí moskyti a komáři. Z tohoto důvodu je nezbytnou ochranou při pobytu v Libérii moskytiéra. Tu čeští policisté fasují při vystrojení do africké mise. Zároveň musejí po celou dobu pobytu v Libérii užívat antimalarika a repelenty.

Jedním z nováčků v mírových operacích je pplk. Ing. Petr Vospálek z Národní jednotky Europol (píšeme o něm na jiném místě): „Velmi se těším. Libérie je exotická země. Těším se na lidi, těším se na kolegy. Účast v misi je pro mě krokem do neznáma a doufám, že se s tím vypořádám dobře. Myslím si, že za rok v misi budu mnohem zkušenější a že budu i platnějším policistou u nás v Čechách.“

Poprvé byla do mise v Libérii vyslána



také policistka z České republiky, por. Mgr. Lenka Kovalská: „Doufám, že se vrátím zdravá a v pořádku. Nyní jsem plná obav, nevím, na jaké místo jdu, co tam budu dělat a jaké to tam bude. Je to moje první mise, takže obavy jsou veliké. Myslím ale, že za rok budu plná dojmů, zkušeností a zážitků.“

Úloha genderu v zahraničních mírových operacích nabývá na významu. Právě v Libérii je kladen důraz na boj proti znásilňování žen, jehož součástí je budování speciálních policejních jednotek složených pouze z žen. V rámci mise UNMIL působí samostatný indický ženský kontingent. Kpt. Mgr. Eva Vaicová dodává: „Vůbec poprvé jsme do mise v Libérii vybrali ženu, stalo se tak na popud OSN. Jsme plni očekávání, jaké budeme dostávat od naší policistky zprávy o vlivu působení v africké misi na ženu a na její práci, s ohledem na možné další vysílání policistek do mise UNMIL.“



31

Našli jsme pro vás na internetu



Je doba dovolených a letních prázdnin. Užíváme si jich podle svých možností, zájmů i dostatku či nedostatku času. A v takovém období by nebylo rozumné ani ohleduplné doporučovat čtenářům webové stránky s příliš vážnou, nebo dokonce pracovní náplní. Dnes raději zvolíme formu rozevláté nabídky a budeme tékat mezi různými tématy. Třeba vás některé z nich zaujme.

Právě před rokem jsme na tomto místě doporučovali webové stránky zaměřené na turistické poznávání naší vlasti. Řada z vás se však jistě o dovolené chystá zamířit i do vzdálených krajů. Než si sbalíte cestovní zavazadla, nechte se naladit prohlídkou fotogalerií na stránce www.twanight.org. Její adresa je zkratkou názvu projektu *The World At Night*, který má ambici být „mostem mezi uměním, humanitou a vědou“. Spousty působivých fotografií a videí jsou rozděleny do galerií podle světadílů, států nebo autorů. Všechny snímky však mají něco společného – jejich hlavním motivem je noční obloha, zachycená na nejrušnějších místech zeměkoule.

Po tomto umělecko-cestovatelském úvodu se podíváme do zahrádek a zahrad. Jejich majitelům se budou určitě hodit informace, publikované na stránce www.garten.cz. Stovky ilustrovaných článků jsou rozděleny do čtyř základních oddílů: Rostliny, Stavební prvky a drobná architektura, Údržba zahrady, Ostatní. Kromě milovníků zahrádkářství mohou stránku využít například i studenti – součástí je Encyklopedie rostlin, která formou databáze umožňuje vyhledávat informace podle různých kritérií.

Možná se chystáte navštívit jihomoravský vinný sklípek a nechcete při „košтовání“ působit jako ignoranti. Nejprve doporučujeme nahlédnout do Encyklopedie vín (www.znalecvin.cz), kde jsou stručně objasněny různé pojmy související s vínem a vinařstvím. Po prolisťování pro vás nebudou španělskou vesnici výrazy jako *rmut*, *sommelier* či *klaret*, budete znát rozdíl mezi jakostním vínem odrůdovým a známkovým apod. Takto vyzbrojeni se můžete pustit do studia podstatně obsáhlejšího materiálu s adresou www.encyklopedie-vina.cz. Můžeme odpovědně říci, že titulky v úvodu stránky – *Vše, co jste chtěli vědět o víně* – není nijak nadneseny.

Příjemnou neřestí je pití kávy. Myslíme tím ovšem skutečně kávy, ne nějakého vířící vodou přelitého „turka“ z vyčichlého kávového extraktu. Oč významnější roli hraje káva například ve své domovině: „...v Turecku je káva společenským nápojem. Nepoužívá se jako životabodič jako u nás. Snad nejdůležitější úlohu má káva v Turecku při domlouvání svatby... Turecká káva nemá téměř nic společného s tím, co tureckou kávou nazývají Češi...“ Uvedený citát jsme našli na adrese www.kava-online.cz. Najdete si aspoň chvilku času (vždyť máte dovolenou!) a projděte si její obsah. Dozvíte se spoustu zajímavostí o historii, vlastnostech různých druhů kávy, působení a účincích, nahlédnete k jejím

pěstitelům i zpracovatelům. A hlavně se naučíte připravovat kávu mnohem sofistikovaněji a chutněji, než jak je u nás zvykem.

Ruku na srdce – určitě si ke kávě rádi dáte i nějaký dobrý zákusek, kalorie nekalorie. Hledáte-li kuchařskou inspiraci, vyzkoušejte recept na přípravu zaručeně pravého zákusku všech zákusků – vídeňského Sachera dortu. Těch receptů najdete na internetu hned několik, vyzkoušejte třeba adresu recepty.vareni.cz/vidensky-sacher-dort/, případně www.labuznik.com/article.php?ID=64. A budete-li mít někdy cestu do Vídně, dejte si kávu se Sachertorte přímo u „pramene“ (www.sacher.com).

Už dlouho jsme se nezmínili o on-line hrách a teď tento nedostatek napravíme. Začneme herní komunitou, která se setkává na serveru www.ihrac.cz. Hry jsou rozděleny do 15 kategorií od akčních her přes karetní a logické až po hry s erotickou tematikou. Zvolenou hru si můžete zahrát přímo z internetu, a když se vám zalíbí, stáhnete si ji do svého počítače. A když se zaregistrujete, budete mít možnost zasoutěžit si s ostatními herními partnery. Dalším zdrojem herního šílenství je stránka www.hry-games.cz. I zde jsou hry rozděleny do kategorií, na své si zde přijdou i děti. Různé hry se zvířátky, omalovánkami či bludišti se budou hodit zvláště v deštivých dnech...

A když přestane přšet, hurá do lesa na houby. Houbařští začátečníci i zkušenější houbaři jistě přivítají přehledný Atlas hub (atlashub.wz.cz), kde najdete poměrně podrobné informace (včetně obrázků) o několika desítkách jedlých, nejedlých i smrtelně jedovatých hub, s nimiž se v naší přírodě setkáte. Kromě ryze praktických informací se v oddílu TEORIE můžete poučit o houbách z odborného botanického hlediska.

Dnešní díl seriálu jsme začali cestováním, a tímto tématem ho také ukončíme. Jistě už jste někdy „zabloudili“ na populární server YOUTUBE. Najdete na něm nepřeberné množství videí nejrušnějšího obsahu. Slíbené cestovatelské video je uloženo na adrese www.youtube.com/watch?v=4uSHgITYRr8. Na první pohled na něm není nic zvláštního – na noční fotografii zemského povrchu se pohybuje sem a tam spousta žlutých teček. A právě ty tečky jsou na celé animaci nejzajímavější. Představují totiž letadla, která se přemisťují v různých denních a nočních dobách mezi různými zeměmi a kontinenty. Při pozorném pohledu uvidíte, jak se po zemském povrchu zvolna přesunuje zprava doleva den (světla oblast) a noc (tmavá oblast). Je-li v určité oblasti (např. v Evropě) den, hustota leteckého provozu je obrovská, v noci klesne na minimum. Zajímavé je například sledovat, jak během „evropského“ dne směřuje hlavní proud letadel z Evropy do Ameriky, zatímco opačně letící letadla odlétají z Ameriky většinou během „americké“ noci.

Jaroslav KUSALA

PŘÍBĚHY Z KAMER /5

Uvedené případy jsou skutečné, tak jak je zachytily kamery městského kamerového dohlížecího systému, vybudovaného ve spolupráci měst a obcí našeho regionu, jmenovitě Tanvaldu, Desné, Kořenova a Smržovky. Jména osob jsou však smyšlená a jakákoliv podobnost je tedy čistě náhodná.

Příběh třináctý

Cannabis

Policejní důstojník na chvíli odvrátil unavené oči od soustavy svítících obrazovek s mihajícími se automobily a chodci, protáhl si ztuhlá záda a sáhnul po hrnku kafe, leč marně. Ze dna šálku na něj zírала jen černá kávová sedlina. Zvedl se těžce ze židle a zamířil ke stolku s varnou konvicí. Na půli cesty se však zastavil. Snad koutkem oka něco zahlédl, snad podvědomě vycítil nějakou nepravost. Vrátil se, opřel se rukama o stůl a vestoje zaměřil svou pozornost na obrazovku číslo tři. Desná, střed města. Po hmatu našel joystick, tu malou šikovnou pomůcku na dálkové ovládání kamery, a pomalu vrátil kameru číslo tři do původní police.

Ano, to je ono. Ten černý vůz, možná tmavomodrý, nebo tmavošedý, nejspíš audina.

Napodruhé, možná dokonce napotřetí, se řidič trhavými pohyby pokoušel vyjet z řady zaparkovaných vozů. Konečně se mu to podařilo, ale odnesl to bok sousedního vozu. Výjezd byl však tak prudký, že ho vynesl až na druhou stranu úzké uličky, kde zavádil o další vůz a něco přitom odletělo, snad zpětné zrcátko. Řidič se neobtěžoval zastavením, prudce přišlápl plyn a vyrazil na hlavní silnici. Policejní důstojník v tom okamžiku zapomněl na kávu, znovu se posadil a sáhl po mikrofону:

„Hlášení hlídkám. Vůz tmavé barvy, snad audi, poznávací značka 1 L 2... další čísla špatně čitelná... je tam trojka nebo osmička... dvojka nebo sedmička. Vůz jede od Desné směrem na Kořenov. Je podezřelý z poškození dalších vozů, řidič je pravděpodobně pod vlivem alkoholu.“ Důstojník ještě chvíli studoval záznam kamery, přiblížil si sledovaný vůz co nejvíce to šlo, ale po chvíli s marným pokrčením ramen nastavil opět běžný provoz kamery. Za snížené viditelnosti je někdy opravdu těžké rozlišit drobné číslice na espézetce.

Naposledy pohlédl na obrazovku a pak vstal a šel si konečně uvařit to kafe.

„Pane řidiči, silniční kontrola, připravte si doklady a vystupte si.“

Mladík v ocvokované bundě s ulízanými nagelovanými vlasy otráveně vylezl z auta a neochotně podal svazek umolousaných dokumentů postaršímu praporčíkovi. Jeho mladá kolegyně s distinkcemi strážmistra zatím pozorně obcházelá kontrolované vozidlo.

„Pil jste něco, pane řidiči?“

Mladík zavrtěl hlavou.

„No, to se koneckonců přesvědčíme,“ pravil praporčík se zdviženým obočím

a vytáhl z náprsní kapsy obligátní „balónek“. „Tak nám tady do toho foukněte.“

Mladík s opovržlivým úšklebkem přiložil balónek k ústům.

„Víc,“ přikázal praporčík.

Mladík zadul a vrátil ho zpět do rukou policisty. Šklebil se přitom jako opičák.

Strážmistyně se tázavě podívala na kolegu. Ten jen pokrčil rameny a ukázal jí výsledek. Po zelené ani památky. Alkohol negativní.

„Tady máte promáčknuté dveře, víte o tom?“ Obrátila se na řidiče.

„Noj, to mi udělal minulej tejden někdo na parkovišti. To snad nevádí, jezdit s tím můžu, né?“

„To můžete, ale co to chybějící zrcátko?“ nedala se.

„To mi někdo ukrad. Zejtra tam dám nový. Stačí?“

Posvítla mu do očí baterkou. Cuknul hlavou, ale i tak viděla rozšířené zornice, trochu se přitom zapotácel a opřel se o kapotu. „Tak můžu už jet?“ Zakňoural dotčeně.

„Nebo mě tady budete držet až do rána?“

Otočila se ke kolegovi, něco si pošeptali a pak se obrátila opět k mladíkovi.

„Hned to bude, pane... Bukáček,“ nahlédla do dokladů. „Jen na nás ještě na rozloučenou vyplázněte jazyk.“

Civěl na ni jako tele na nová vrata.

„My tu totiž ještě máme takový malý testíček. Drugwipe se jmenuje, stojí sice dost peněz, ale pro vás ho obětujeme, co říkáte?“

Mladík se opět zašklebil, ale tentokrát už nebyl tak sebejistý jako prve.

„A helemese,“ zašvitořila vesele strážmistyně. „Copak to tu máme? Že by konopí? A je to konopí. Co říkáte, pane kolego?“ Otočila se k praporčíkovi.

„Tak, pane řidiči, klíčky od vozu, dnes už dál nepojedete.“

„Ale já potřebuju do Harrachova.“

„To je mi líto, jenže pro vás cesta skončila v Kořenově u Besedy. Dál vás opravdu nepustíme. Dopustil jste se přestupku požívání návykových látek při řízení motorového vozidla. Víte o tom, že se to nesmí?“ Praporčík varovně zvedl obočí.

Strážmistyně mezitím vytáhla klíčky ze zapalování, aby se jim ptáček nepokusil frknout. Paprskem baterky přešla po vnitřku vozu.

„A copak je tohle, pane řidiči?“ Ukázala na zadní sedadlo. „Vypadá to jako tachograf do nákladáku. Šéfe, nemáme náhodou hlášenou krádež digitálního tachografu z tahače Volvo? Na copak potřebujete tachograf, pane Bukáček?“

Mladík se rozpačitě potahoval za ušní lalůček. Ta dnešní jízda mu asi přijde pěkně draho. Nejenom že přijde o papíry a dostane pokutu, ale ještě zapomněl v autě ten krám,

co ho omylem považovali s kámošem za rádio.

Je to ale pech.

Nu, tak už to někdy bývá, že se ucho džbánů konečně utrhne.

Příběh čtrnáctý

Skořápkáři

„Joook!“ Postarší olysalý muž s prosedivělým knírkem nadšeně vykřikl a radostně zvedl obě ruce nad hlavu, až se po něm lidé ohlíželi.

„Pán má štěstí,“ komentoval to s poněkud kyselým úsměvem snědší chlapík sedící na malé skládací stoličce, před sebou stoleček, rovněž přenosný.

„Máte postřeh jako mladý sokolík, pane,“ přidal se k němu druhý chlapek, stojící za jeho zády, a vytáhnul z kapsy štůsek umaštěných stokorun a pět z nich vysázel na stolek před pána s knírkem.

„S vámi bychom brzo přišli na buben, člověče. Nechte to zkusit raději někdo jiný?“ Otočil se k přihlížejícímu davu.

„Nic na tom není, sami jste viděli, tady pán vyhrál pět stovek, jako by se nechumelilo.“

„Já bych to zkusil,“ pravil nesměle brýlatý mladík s kšiltovkou na hlavě.

„Jak si mladý pán přeje,“ pobídl ho muž na stoličce a maličko se ušklíbnul, když mladík položil na stolek padesátikorunu.

„Kdo se drží při zemi, nikdy nic nevyhraje, mladý pane. Tak jdeme na to, držte si klobouky, jedeme s kopce. Černá kulička vyhrává. Dávejte pozor, tady je kulička, sám vidíte, pravá a nefalšovaná.“

A už se jeho ruce mňhají, ale není to tempo, které by nebylo možné zachytit. Mladík s kšiltovkou ho pozorně sleduje a napětím přitom nervózně polyká. Padesátikoruna, ležící na stolku, se ještě chvěje tím pohybem, ale tři kalíšky obrácené dnem vzhůru už jsou v klidu a snědý muž vyčkávavě na chlapce hledí.

„Tak kde je kulička, mladý pane? Jestli pak jste dával dobrý pozor?“

Mladík upřeně hledí na kalíšky a brýle se mu rosí vzrušením. Jen malou chvilinku zaváhá a potom ukáže prstem na prostřední kalíšek.

„Tady je kulička.“

Snědý chlapík nakrabatí zamyšleně čelo, pozoruje ho, jako by se mu ani nechtělo odkrýt, co je pod kalískem, ale nakonec ho obrátí.

„Áááá, vy máte ale z pekla štěstí, mladý pane. Vyhrál jste hned napoprvé, to se jen tak leckomu nepovede. Vidíte, kdybyste vsadil víc, byl byste teď v balíku.“ Lišácky na něj mrkne, vrací mu padesátku a muž za jeho zády přidá ještě jednu.

Mladík sbalí obě bankovky, uloží je do peněženky a zdá se, že tahle výhra mu stačí. Muž s knírkem, který vyhrál před chvilinkou, se k němu přitočí a špitne mu do ucha:

„Přece to teď nezabalíte, člověče. Vždyť jsou to moulové, jen se na ně podívejte, můžete je oškubat jako husy. Máte postřeh, to se hned pozná, tak neváhejte. Kdypak jindy můžete tak snadno přijít k penězům?“

Brýlatý mladík chvilku zaváhá s peněženkou otevřenou, a to chlapíkovi stačí. Jedno mrknutí do peněženky, druhé mrknutí na hráče u stolku. Ten jen neznatelně přivře oko a zachrastí kalíšky.

„No tak, mladý pane, nezkusíte to ještě? Kdo vyhrál jednu, vyhraje i podruhé.“

Mladík stále ještě váhá, ale v duchu je už téměř rozhodnut pokračovat ve hře. Tohle je lepší džob než makat někde na stavbě za pár šupů.

„No tak,“ šťouchne do něj muž s knírkem ramenem, „Taková příležitost se vám podruhé jen tak nenaskytne.“

„Tak dobrá, hrajeme dál,“ praví nakonec mladík a furiantsky položí na stolek dvě stovky.

„To už je lepší, mladý pane,“ povzbudí ho snědý hráč a zachrastí kalíšky. „Je vidět, že máte hru v krvi.“

Hra začíná. Hra o větší peníze, než jsou dvě stovky, ale to brýlatý mladík zatím netuší.



Na policejní služebně je poněkud mrtvo, jen operační důstojník tu sedí před monitorem a přepíná z jedné kamery na druhou. Všude je klid, začíná léto a větší na lidí se válí někde u vody. Povolí si knoflík u košile a protáhne ztuhlý krční svalstvo. Koneckonců, tohle nicnedělání je někdy lepší, než kdyby litali od jednoho maléru k druhému.

Na chvíli zpozorní, když pod kořenovskou kamerou prolétne nebezpečnou rychlostí nějaký chlápek na silné mašině. Taky by to mohla být ženská, napadne ho, protože podle kombinézy a přílby na hlavě se to nepozná.

„Jen abychom tě za chvíli neseškrabovali v serpentínách nad Desnou,“ zabručí si tiše pod fousy a pro jistotu přepne na další kameru, aby se na vlastní oči přesvědčil, že motocyklista nebezpečný úsek absolvuje ve zdraví. A skutečně, netrvá to ani tři minuty a už je dole v údolí. V obci naštěstí trochu zvolnil a tak ho operační s povzdechem pustil ze zřetele. Ještě pár nebezpečných zatáček do Brodu, kde se už hezkých pár šilenců zabílo, ale tam už jeho kamery nedosahují. Tam si ho převezmou sousední kolegové.

„Tak se trochu porozhlédneme po Desné,“ řekne si operační nahlas, i když tu nikdo další není, pohraje si s maličkým joystickem

a kamera zvědavě rejdí po městě. Shluk lidí za mostem přes řeku ho zaujme. Přiblíží si obrázek a tiše hvízdne.

„Syťáci, už jsou zase u nás.“

„Copak, máš tam něco zajímavého?“ Ozve se od dveří.

„Zdravím, šéfe. Jo, mám, představ si, v Desné nám zase řadí skořápkáři.“

„Ti lidé jsou nepoučitelní,“ zavrtí hlavou velitel. „Kdy už jim konečně dojde, že tahle sorta je jenom obírá o peníze.“

„Nikdy, šéfe, nedojde jim to nikdy, bohužel. Pošlu tam hlídku, co říkáš?“

„Jo, jasně, jako obvykle, lustrace a buzerace, nic jiného s nimi nezmůžeme.“



„Mladý pane, nepřekávejte nám tady, ať můžou hrát i ostatní. Vy už jste si zahrál dost,“ ušklíbnul se snědý chlapík na brýlatého mladíka, vyjeveně hledícího do prázdné peněženky.

A přitom to tak dobře začalo. Po první padesátce vyhrál dvě stovky, pak ještě pětistovku, jenže potom už to s ním začalo jít s kopce. Než se rozkoukal, prachy z letní brigády jsou fuč. Celých deset tisíc. Nejradši by se neviděl, taková pitomost. Hlouček hráčů ho pobaveně sledoval. Pro ně nebyl nic víc, než kavka, kterou je třeba pořádně oškubat, a to se jim podařilo bezzbytku. Teď už pro ně nemá žádnou cenu.

Se smutkem v duši se šoural domů a slzy měl na krajíčku. Ani si nevšimnul pomalu jedoucího vozu s klikatými žlutými a modrými čarami na bocích. Zato hráči si všimli a jako mávnutím čarovného proutku zmizelo zlodějské náradíčko včetně stolečku.

„Dobrý den, kontrola dokladů.“

Mlčky vytáhl legitimace a pobaveně sledovali mladíčkou strážmistyňni, zapisující si jejich jména.

„Vy jste z Litvínova, pane Grundzo? Co vás přivádí až k nám, do Desné?“

„Je vám něco po tom, paninko? My si tu sedíme na sluníčku, nikoho si nevšímáme a nikomu nic neděláme, tak nás taky nechte na pokoji.“

„Opravdu tady nic neděláte? A co takhle hazardní hry, nic vám to neříká?“

„Hazardní hry?“ Snědý chlapík vehementně vrtěl hlavou. „To mi tedy vážně nic neříká. Leda byste myslela tohle,“ vytáhnul z kapsy balíček karet a promíchal je v rukou. „Občas si tady s kamarády zahrajeme partič-

ku mariáše. Netušil jsem, že je to trestné,“ zašklebil se jí drze do očí.

„To tedy opravdu trestné není, pane Grundzo.“ Policistka mu vrátila doklady a přiložila ruku ke štítku čepice. „Děkuji a sbohem, pánové,“ změnila si je všechny pátravým pohledem.

„Jistě mi rozumíte.“

Chechtali se téměř nepokrytě. Dobře věděli, že na ně policajti nemůžou, a to je bavilo. Jen co odjedou, znova postaví svoji živnost a vyhlédnou si další kavku k oškubání.

Policejní auto se odlepilo od chodníku a zmizelo za nejbližším panelákem.

„Tak jdeme na to, Julo, ne?“ Bankéř netrpělivě podupával nohou. „Poliši už jsou fuč, postav stůl, čas jsou many.“ Knírač souhlasně pokyvoval hlavou.

„Ještě chvilku počkejte, chlapci, ta kalupinka byla nějaká rozčepeřená, nic bych za to nedal, že se ještě vrátí.“

A nos starého šejdíře měl zase jednu pravdu. Kalupinka se vrátila. A ne jednou. Vůz kroužil okolo a ať se hnuli, kam se hnuli, byl jim pořád v patách. Desetkrát rozložili stolek i stoličku a desetkrát je zase složili. Ať si našli sebelepší místočko, ve stínu či na sluníčku, kalupinka byla pořád někde nablízku. Když to tak trvalo hodinu, Grundza už to nevydržel.

„Balíme, pánové, v tomhle zapadákově už nám pšenka nepokvete. Něco jsme nahrabali, ten trulo na nás bude dlouho vzpomínat, ale teď je čas změnit lokál.“

Muži nasedli do bílého mercedesu a rozvážným tempem opustili bojiště. Policejní vůz za nimi nejel. Netušili ovšem, že po celou dobu je sledují skleněná oka kamer, dokud nezmizeli za hranicemi Tanvaldska.

Jednu malou bitvu tedy policajti vyhráli. Mohlo je těšit, že několika bláhovým lidem zachránili jejich těžce vydělané peníze, ale sami dobře věděli, že Grundza a spol. a další podobní vykukové si najdou svoje místo někde jinde, kam na ně rameno spravedlnosti nedosáhne, a znova začnou dělat ty svoje podfuky.

Lidé jsou zkrátka nepolepšitelní. Ti co kradou i ti, kteří se okrádat nechávají. Ale tak už je to odedávna, co svět světem stojí, a obávám se, že to hned tak nepřestane.

Václav HOŠEK

Foto autor





*Jedinečnost i trocha místní tradice –
to je skleněný výtah v policejní „úřadovně“*

„Niekedy kolem tretej v noci som v klúdu zatvoril auto na parkovisku,“ vypovídal zhruba v 9.00 u policistů obvodního oddělení Policie ČR slovenský fotograf, oficiálně pracující na festivalu filmů pro děti a mládež. Žurnalista – v tu chvíli notně vystresovaný – našel své vozidlo po několika skromných hodinách spánku vykradené. Zmizela fotovýbava dobře za čtyři sta tisíc korun.

Krátce po šestnácté hodině téhož dne – přešťaťastnému nešťaťastníkovi – policie drahé profesionální nádobíčko vrátila!

Stalo se to vloni v centru Zlína, v areálu bývalých baťovských administrativních budov. Náš zahraniční novinářský kolega měl kliku. Lehkovážně opuštěný majetek mu z motorizované výkladní skříň (neuzamčené!) odnesl muž, kterého zaznamenaly bezpečnostní kamery. Policisté, kriminálka ve spolupráci s policejním obvodem po vyhodnocení obrázků okamžitě rozjeli pátrání po všech městských koutech – i v širším okolí.

Vytipovaného pachatele odpoledne v jednom ze zlínských občerstvovacích restauračních zařízení zadrželi. Zrovna se snažil noční „nákup“ zpeněžit. Následná lustrace odhalila, že se jedná o celostátně hledanou osobu, podezřelou ze spáchání řady vážnějších trestných činů po celé republice...

Návštěvu u policistů ve Zlíně jsme si naplánovali do průběhu letošního – už 50. – Mezinárodního filmového festivalu dětských a mládežnických snímků, s určitou představou, že se aktuálně zvýšený ruch ve městě může promítat do pozměněného běhu policejní práce. Milým překvapením je skutečnost, že četní návštěvníci z řad filmových fanoušků, obzvláště pak samosebou děti a mládež, vlastně žádné potíže, které by stály za zmínku, nezpůsobují.

Navíc tady po celý rok s péčí o veřejný pořádek, o případná mimořádná dopravní opatření a seč to jde i o poklid kolem zaparkovaných vozidel, významně pomáhá zhruba šedesátihlavý útvar městských strážníků. Takže ani slavnostní zahajovací večer, zakončený vydatným ohňostrojem, vlastně nemohlo nic narušit.

SRDCOVÍ HRÁČI





Počasí nám nepřálo, v moderním sídle zlínského policejního obvodu je ovšem útulno a spřízněně vždycky

Přitom ani to nepostrádá zajímavé skutečnosti. Vedle moderně řešeného schodiště jezdí v částečně skleněné šachtě zpola skleněný výtah (svého času měl pan Baťa podobné zařízení, v němž ale za jízdy úřadoval). Minimálně přízemí a mezipatří je tak plné přírodního světla. Když odhlédneme od kvalitně postavených cel předběžného zadržení v suterénu, musíme prohlídku nápaditého interiéru zakončit ve dvou podlažích Obvodního oddělení P ČR Zlín.

Tady poutá pozornost zejména sálové pracoviště. Rozlehlá místnost – opět bohatě osvětlená skrze velká okna – se čtyřmi pracovními stoly (mohlo a mělo by jich být až osm), u jejichž počítačů se v pracovní době mohou střídát jakékoliv sestavy právě sloužících policistů. Takže odpadá přemíra „individuálních“ kanceláří, které jsou v čase volna jejich uživatele, přes noc, o dovolených atd., uzavřené na klíč, nevyužívané.

Zlínský policejní obvod se nedávno nejen stěhoval. Rozrostl se o víc než deset tabulkových míst a se šestačtyřiceti lidmi je největším oddělením ve Zlínském kraji (až se tady prozkouší pilotní projekt tzv. integra-



V moderním a účelném prostoru se dá nejspíš pracově „zabydlet“ velice snadno a rychle – podobnou atmosféru bude navíc záhy vykazovat „rozjížděné“ sálové pracoviště



Tandem zástupců vedoucího oddělení – npor. Bc. Vojtěch Meisl (vlevo) a npor. Bc. Pavel Korvas

V architektonicky ukázkovém prostředí mladá progresivní parta

Zlíňští obvodáci jsou od května 2010 v novém sídle. Nedaleko za divadlem. Místní nás sice ještě ze setrvačnosti posílali na starou „provozovnu“ tam nahoře v kopci, ale po opakované okružní jízdě jsme museli trefit. A vstoupit do čerstvě zabydlovaného objektu policie byla opravdová radost.

Za automaticky otvíranými průhlednými dveřmi čeká návštěvníky civilně působící recepce. Tady zaměstnanec vítá příchozí, pošle je vpravo po několika schůdkách k policejní službě, k obvodní recepci, k níž lze pohodlně dohlédnout. Nebo je usadí vlevo, kde mohou v pohodlném prostředí, před velkou televizní obrazovkou, počkat na „svého policistu“ (je tu více policejních pracovišť – např. evidence zbraní) a vzápětí v prosklené „příruční“ kanceláři vypovědět své oznámení, podat žádané vysvětlivky, dohadovat se o svých prohřešcích, aniž by bylo nutné mířit k úřednímu stolu někam dál, výš či hlouběji do budovy.

ného obvodního oddělení, a případně-li k jejich rajonu ještě oddělení z Fryštáku, mohlo by útvar tvořit skoro šedesát policistů). Dnes operují po městě, v příměstských částech a po přilehlých obcích (např. Březnice, Bohuslavice, Salaš, Lhota, Racková...), jsou ve službě a na ochranu celkově zhruba devadesát tisíc obyvatel.

V posledních letech řeší ročně kolem půldruha tisíce trestných činů, přibližně stejně tak přestupků, a k tomu prověřují dalších tisíc čísel jednacích, která zavanějí kriminálním skutkem. I rozložení kriminality se dlouhodoběji příliš nemění. Časy divočejší zločinnosti z počátku devadesátých let (související obvykle s obchodem s lehkými topnými oleji) jsou naštěstí pryč.

Aktuálně policisty nejvíce zlobí, zaměstnávají a v nápadu převládají kapesní krádeže, krádeže volně odložených věcí v restauracích, krádeže v supermarketech, hojně sprejství, nedávno zejména kolem železniční dopravy, dále vloupání do firem, do bytů a sklepů, na jaře s četnými – předsezonními – krádežemi jízdních kol. A víceméně nově a „vzestupně“ do toho zapadá počítačová kriminalita, internetové podvody.

Ve vazbě na filmový festival toho, jak již naznačeno, moc nebývá (a třeba i čtyři roky starý výraznější případ skončil úspěchem:

tenkrát se v jediný den kdosi vloupal do čtyř pokojů v hotelu Moskva, celková škoda se blížila čtvrtmiliónu korun, mizery fotoaparátů, mobily, hotovost i platební karty, kamerový záznam poskytl obrázek zločnicka, po jehož následném rozšíření v České republice policejní kolegové zajistili pachatele stejných loupeží v hotelovém prostředí na karlovarské filmové soutěžní přehlídce!). Větší „služební starosti“ bývají a bývají s pořádáním Barum Rallye ve městě a okolí, nebo s Trnkobraním či s hudebním festivalem Masters of Rock v sousedních Vizovicích – srocování a průjezdy větších koncentrací návštěvníků zkrátka mívají určité, doprovodné „ozvěny“...

Srdcaři, detektivní hračičkové i odrazová rampa

Sestava obvodů je dynamická, mladší, proměnlivá. Věkovým průměrem sotva nad třicet let patří zlínské oddělení k mladším policejním kolektivům, v němž převažují lidé se služebními zkušenostmi do deseti roků. Těch, co naplňují odsloužené dvacetiletí, zde je jak do mariáše. Službu „zpestruje“ pětice uniformovaných žen, jejichž kvality jsou jenom na pochvalu (za zmínku možná stojí, že

SLOVO NADŘÍZENÉHO

V roce 1999 jsem jako ředitel Okresního ředitelství P ČR Zlín stál před otázkou, zda ve statutárním městě Zlín ponecháme jedno obvodní oddělení, zřídíme na území města další obvodní oddělení nebo půjdeme cestou vytvoření specializovaného útvaru, který bude odpovědný za hlídkovou službu na území města, a na stávajícím obvodním oddělení ponecháme činnost související s obchůzkovou službou a skupinou dokumentace. Rozhodli jsme zřídit oddělení hlídkové služby a na obvodním oddělení Zlín jsme ponechali specialisty k dokumentaci trestního a přestupkového řízení a policisty s územní odpovědností. To je také odpověď na otázku, proč je na území krajského města pouze jedno obvodní oddělení.

V roce 2005 jsem jmenoval do funkce vedoucího OOP Zlín npor. Bc. Pavla Nesvadbu, který mě o svých řídicích kvalitách přesvědčil při výkonu funkce vedoucího OOP Vizovice, kde do té doby působil. Jsem velmi rád, že npor. Nesvadba si dokázal vychovat ve vlastních řadách své budoucí zástupce, tedy npor. Bc. Meisla a npor. Bc. Korvase, a že společně tvoří tým, na který se mohu stoprocentně spolehnout.

Policisté Obvodního oddělení Zlín se každoročně musejí vyrovnat s obrovským nápadem oznámení, který je největší v rámci Krajského ředitelství Zlín a patří mezi největší i v rámci krajského ředitelství Jihomoravského kraje. Při daném nápadu oznámení vedoucí funkcionáři také nutně řeší problémy související s velkými personálními změnami, ke kterým v posledních dvou letech dochází, a to nejen u nás, ale v policii celkově.

Z pozice krajského ředitele vnímám velmi pozitivně, že se nám podařilo v dubnu letošního roku přestěhovat Obvodní oddělení Zlín do zrekonstruovaného objektu na tř. T. Bati v centru města, čímž jsme naplnili jednu z našich hlavních priorit – přiblížení se občanům.

Jsem rovněž rád, že se naši kolegové dokázali poměrně velmi dobře vyrovnat s rekodifikací trestního zákoníku. Jde o zcela novou normu, která má pramálo společného se starým trestním zákonem, a je mi známo, že zejména vedoucí funkcionáři na základních útvarech v této souvislosti řešili nemálo otázek. A zde se opět vracím k Obvodnímu oddělení Zlín, kde těch otázek museli řešit vzhledem k počtu a struktuře nápadu nejvíce.

Vedení Krajského ředitelství Zlín si pro letošní rok stanovilo základní priority a mě těší, že Obvodní oddělení Zlín patří mezi útvary, které tyto priority naplňuje. Za to patří všem policistům Obvodního oddělení Zlín poděkování.

plk. Ing. Bedřich KOUTNÝ
ředitel KRP ZLK



Na kontrolu chatové oblasti Malenovice to má hlídka, co by kamenem dohodil – a hned je z města v přírodě, na venkově



V Malenovicích – Lhotě se setkávají a spolupracují policisté (na snímku „územářka“ pprap. Zuzana Trechová a prap. Michal Kičmer) se starostkou Janou Kadlčíkovou



„Operační“ středisko policie Zlínského kraje pochopitelně „zprostředkovává“ práci rovněž nejbližšímu policejnímu obvodu



II. segment – nejvyšší panelák v republice a zároveň jedna z povícer stavitelských, již i historických, originalit Zlína



Na závěr fotopřipomínku letošního festivalu – herečka Tereza Brodská, a záběr pro „policejní štítko“ do příštích let – festivalový ohňostroj



bývalo období, kdy se tady poměr mužů a žen blížil stavu jedna ku jedné!).

Vedoucí npor. Bc. Pavel Nesvadba řídí kolektiv od roku 2005, kdy se kompletně měnilo velení. Prvním zástupcem se stal npor. Bc. Vojtěch Meisl, k němuž jako zástupce pro výkon služby po dvou letech přibyl npor. Bc. Pavel Korvas. Šéf kdysi začínal v pozici řadového obvodáka, ve Vsetíně šetřil stížnosti, několik let vedl úspěšně vizovické Obvodní oddělení P ČR.

Npor. Meisl je původně ze Slavičína, kde před šestnácti lety startoval policejní dráhu. Jeho zlínské působení vstupuje do dvanáctého roku. Kolega Korvas je služebně mladší, slouží deset let, ale již sehraně zapadá do „vůdčího triumvirátu“.

V namátkovém výčtu úspěchů nesmí chybět několik vyřešených případů sprejerství, na nichž se – na rovinku přiznáno – zásadně podíleli městští strážníci, nebo zadržení zlodějí z populárních velkoobchodních chrámů, tam zase hrají ústřední roli „privátní“ dohlížecí kamerové systémy a hned poté zkrácené trestní řízení policie.

A někdy se přitom může odehrát kuriozita: Předloni třeba přišel občan, že zaparkoval před obchodákem, zamknul auto, po chvíli se vrátil a v kufru chybělo čerstvě nakoupené pracovní nářadí, samé dražší věci. Policie si řekla u obchodníků o „film“ a na „televizním záznamu“ si prohlédla pasáž, v níž motorizovaný nakupující opouští spokojeně vozidlo a v jisté roztržitosti nechá víko kufru odklopené. Vzápětí kráčí kolem neznámé chlapisko, ze zvědavosti nahlédne pod zvednutý dekl – a pokusení přivlastnit si novotou zářící materiál, plnou tašku, u něj zvítězí. Z vloupání se stala krádež prostá, jejíž pachatel bohužel zmizel dosud neznámo kam.

Ve finále úspěšnější byla „akce“ sotva rok stará. Ještě na předchozí službu přišlo pár studentek, že se jim už dvakrát třikrát stalo, že v áleje na cestě od centra města ke škole postával muž, předváděl se a pohoršoval okolí svou činností. Policisté zaznamenali oznámení, a když se objevily další dvě studentky se stejnou informací, bylo jasné, že to asi samo nepřestane a že bude potřeba zasáhnout. K policistce Trechové tedy vybrali nejmladšího kolegu a nechali je obléct do mladistvého hávu, i v odstupu od oznamovatelek, ve studentském houfu ráno po sedmé hodině přicházeli ke školní budově. Dva tři dny se nic nedělo, pak tam exhibicionista najednou zase postával – opět si působil dobře, takže pouta sklapla přímo při činu proti zachování veřejného klidu a pořádku.

Jiným úspěšným zásahem bylo zadržení trolejbusového fantoma. Během jediného měsíce se objevilo přes deset hlásek okradených cestujících v městské hromadné dopravě. Obvodáci sladili vlastní kroky s městskými strážníky, s revizory a začali cestovat v civilu od Otrokovic do zlínského středu. Měli vysledovanou nejčastější – „návalová“ – místa a časy kapesních ztrát. A klec jim vydařeně zapadla. Nad více než padesátiletým specialistou. Nebyl to žádný černý pasažér, naopak pečlivý sběratel použitých lístků. Detektivům stačilo porovnat kolekci označených cestovních dokladů s přehledem jednotlivých lupů a nebylo dál co řešit.

Nutno ovšem přiznat – i doposud pověstný policejní pomníček – „otevřenou“ kauzu: Vloni na podzim neznámý sabotér v průběhu měsíce, pěti týdnů pětkrát po sobě přestřihával zabezpečovací kabely na železnici. Neodnášel barevné kovy, ale od Malenovic skoro až po Vizovice padaly a klinkaly šraňky, blikala červená světla. Brzdilo to – a ohrožovalo! – v širším dopadu pohyb na silnicích. Obvod vyčlenil lidi z vlastních řad, samozřejmě dupal nad pravděpodobným pachatelem, nad jeho motivacemi, a střezilo se a hlídalo se vybrané místo. Řadu dní bez výsledku – pokud za svým způsobem dosažení cíle nebudeme považovat skutečnost, že poškozování bezpečného průběhu železniční dopravy ustalo...

K výjimečností Obvodního oddělení P ČR ve Zlíně již delší dobu nepochybně patří konstatování, že v něm hostují mnozí začínající policisté – na praktických, odborných stážích, že odtud (z největšího i nejbližšího obvodu) odcházeli a jistě pořád budou odcházet ti zkušenější, „vyzrálí“ policejní individuality vzhůru (dnes na zlínský odbor, do zlínských krajských struktur policie – kde už jsou, příkladně, Pavel Zvoníček, Milan Zábojník, Dan Šuranský...) a v neposlední řadě, že tu k městu, v kotlince uprostřed bohatě zalesněných vršků, má policista povětšinou silnější citový vztah.

Za všechny ostatní např. Vojtěch Meisl – rodák ze Slavičína jezdil do Zlína čtyři roky na střední školu, znal cestu na intr a ke škole, trochu náměstí. A tvrdil, že by do Zlína ani za nic nešel. Jenomže osud chtěl jinak. Mladý muž se sem přizpůbil, má tu dítka, líbí se mu zdejší zeleň a čistota, je spokojený s kulturní nabídkou, rád chodí na filmy (nejen při festivalových programech), zamlouvají se mu možnosti ke sportování. Zapustil kořeny. „Stal se ze mě srdcový Zlíňák!“ říká s přesvědčivým, plně sympatickým úsměvem...

Jaroslav KOPIC
Foto Václav ŠEBEK

Znaky evropských měst

OD PÁLENÝCH KNIH K POHONU LODÍ I K PŘEPRAVÁM NÁKLADŮ ROZLIČNÝCH

Ve městě koncem 18. století pobývala rodina Antona Herrmanna Ressela (původem Němce, jehož choť Maria Anna Konvičková byla snad původu českého, to aby naši hrdosti učiněno bylo zadost) a v té se roku 1793 narodil synek Josef.

Zvídavý chlapec odešel roku 1806 studovat na gymnázium do hornorakouského Lince, pak nastoupil do dělostřeleckého učiliště v Českých Budějovicích. Následovala vídeňská univerzita a lesnické učiliště v Mariabrunnu u Vídně. Lesnický post ve Slovinsku vystřídal postavení intendanta námořnictva v Terstu (víceméně se pohyboval neustále na půdě jediného státu, to bývaly časy).

Roku 1857 ovšem umírá vynalézavý chlapík Josef Ressel na služební cestě v Lublani. Aniž by sklídl jakékoliv uznání za světově velevýznamnou věc, kterou vykoumal – totiž lodní šroub!

První zmínky/odhady o místu, z něhož geniální technik pocházel, jsou z let po vyvraždění Slavníkovců (993), tehdy zde postavili hradiště. Na něm – prokazatelně – odešel do bezživotí roku 1055 český panovník Břetislav I. a roku 1253 za jednoho z jeho slavných následovníků – Přemysla Otakara II. – už řeč jde o městeč svobodném. Vedle staré části s hradem založen městský celek nový, s mnohými přednostmi a výhodami (viz Ottův slovník nauč.).

V roce 1738 tady hospodařili jezuitští misionáři (přeskočeno v chronologii jest zlo páchané Pražany a Tábory, vedenými všehoschopným Janem Žižkou, slota od Uhra Matyáše krále, pobělohorská habsburská trojčení i ošklivost švédské okupace za třicetileté války) – mezi nimi neblahé pověsti Koniáš. Ti po městě knihy sbírali, vlastní cenzuře podrobovali a závadné pak ohni



poručeli. Nejedná se o drahocenný místní zdobený náboženský zpev-

ník tak pro budoucí zájemce na věky již ztracen.

Lepší připomínat – v celkově malebném, dlouhá léta dokonce krajském městě (nenechte se zmást) – že „vynikající památné budovy jsou: Arciděkanství got. kostel Nanebevzetí P. Marie z XIII. stol., jenž chová mnoho vzácných památek, mezi nimi obraz Spasitele od Lukáše Cranacha, velmi cenné oltáře skládací se starou českou řezbou a malbou, vzácné miniaturní vyobrazení rodiny Hainovy z Hainberku, oltářní obraz sv. Františka z Assisi od Fr. Jeneweina (1894–1895), drahocenné kancionály a památný i skvostný závěsek sv. Jiří...”

Dvě drobnosti závěrem:

1/ Z mnoha potomků Josefa Ressla (zřejmě muž podnikavý ve více směrech), roztroušených po Jugoslávii, Itálii a Německu, se teprve pravnuček, Ing. Rudolf Ressel, původně jugoslávský občan, stává roku 1938 československým státním občanem s příslušností 2/ v městě, jež značně dosud proslulé zůstává produkcí firmy Transporta!



Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. července 2010

Řešení z č. 5/2010 zní:
město VYSOKÉ MÝTO

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:
Jan Slavík, Praha; Romana Justová, Česká Lípa;
Dagmar Prokopová, Trutnov.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Znaky evropských měst

Policista č. 7/2010

KUPON č. 7

/ki/
Foto Dana
KUTÁLKOVÁ
Kresba František
DOUBEK

Za 10 minut se otvírá

BURZA V LUCERNU

Ve švýcarském Lucernu se každoročně koná jedna z největších evropských burz nových, použitých i sběratelských zbraní a příslušenství. Letošní, v pořadí 36. ročník, byl experimentálně doplněn o mezinárodní burzu hodin a hodinek. O 5 000 m² výstavní plochy rozdělené do tří podlaží se podělilo 120 vystavovatelů, z toho 20 s hodinkami. O blaho 10 000 návštěvníků se celé tři dny staraly také tři střelnice, kde si zájemci mohli vyzkoušet lukostřelbu, airsoft IPSC a vzduchovky.

Hned za vchodem prezentovala lucernská policie novou mobilní centrálu rychlých zásahů, vybavenou nejmodernější komunikační technikou, aniž by se zapomělo na pohodlí službu konajících policistů. Během burzovních dnů sloužila jako kancelář k okamžitému vyřizování převodu zbraní a vývozních listů.

Na burze byl velký výběr, a sběratelé, lovci a sportovci hbitě měnili oběživo za vyhlédnuté objekty. Ale někteří z těch, kdo se vydali hledat náhradní díly nebo získat materiál k různým experimentálním zbráním, odcházeli s prázdnou – tzv. šrotu (tj. torz nejrůznějších zbraní a krabic se zbytky součástí) oproti minulým rokům ubylo. Kvalitativně a cenově byla burza zhruba na úrovni minulého roku, nicméně obchodníci více slyšeli na smlouvání a byli ochotnější



Z dlouhých zbraní by si asi vybral každý návštěvník

k úpravě cen směrem dolů. Organizátor Marco Biland byl s průběhem burzy spokojen: „Tady se nějaká všeobecná ekonomická krize vůbec neprojevuje.“

Stano R. KRÍŽ

Foto autor



Policejní vůz jako kancelář k okamžitému vyřizování převodu zbraní a vývozních listů

DEN VĚDY KÚP



Ing. Bohumil Planka, CSc.

V pondělí 19. dubna 2010 přivítalo Muzeum Policie ČR širší odbornou veřejnost na semináři „Věda a výzkum v Kriminalistickém ústavu Praha 2010“. Tuto jarní akci pořádal Kriminalistický ústav Praha již osmým rokem a pravidelný návštěvník může potvrdit, že pokaždé jsou zde prezentovány velmi zajímavé novinky z oblasti aplikovaného výzkumu.

Po úvodním slovu náměstka ředitele Kriminalistického ústavu Praha Ing. Pavla Koláře, CSc., zazněla první prezentace s názvem „BalScan-Pasive“. Ing. Bohumil Planka, CSc., v ní představil na oddělení balistiky čerstvě zavedený výsledek externího výzkumného projektu MOST, který byl v letech 2007 až 2009 zaměřen zejména na automatické vyhledávání individuální shody v databázi Ústřední sbírky balistických stop (USBS). Ta obsahuje digitální obrazy nábojnic a střel z neobjasněných kriminálních případů spáchaných na území ČR.

Donedávna prováděné manuální prověřování zbraní v USBS představovalo svojí malou produktivitou práce výraznou brzdu při zpracovávání rok od roku rostoucích požadavků na balistické expertizy. Nová pasivní stanice BalScan zvýšila víc než osmkrát produktivitu práce. Umožňuje po síti intranet předběžně porovnávat zkušební nábojnice a střely přímo z krajského policejního pracoviště (OKTE). Tato technická

novinka pomohla při systémovém řešení úkolu Policie ČR, jak se rychle vypořádat s prověřením 7 897 zbraní, odevzdaných obyvatelstvem v roce 2009 v rámci takzvané zbrojní amnestie.

Ing. Milan Fencel z oddělení balistiky představil výsledky svého výzkumného úkolu, nazvaného „3x100“, který byl zaměřen na komparaci stovky střel a nábojnic vystřelených ze tří služebních pistolí CZ 75 D Compact. Úkol reagoval na přezbrojení útvarů Policie ČR novou služební zbraní. Jeho cílem bylo prověřit možnost individuální identifikace po provedení většího počtu výstřelů s použitím nového služebního střeliva 9x19 mm POLICE. Získané výsledky byly vyhodnoceny pomocí modifikované stupnice individuální shody používané v Evropské síti forenzních institucí ENFSI a balistické praxi přinesly několik nových teoretických i praktických poznatků. Navíc byla objevena, popsána a vysvětlena doposud neznámá stopa na povrchu vystřelené střely, která se nepravidelně objevuje v důsledku toleranční nesouososti nábojové komory a vodící části vývrtu hlavně, a může být použita pro druhovou a často také individuální identifikaci zbraně.

Databáze reaktivovaných zbraní byl název společné prezentace Ing. Bohumila Planky, CSc., a Ing. Josefa Krutíla. Reaktivované, původně znehodnocené vojenské zbraně (útočné pušky a samopaly), ale i samonabíjecí pistole velkých ráží, které zaplavily v posledních letech ilegální trh u nás i po celém světě, jsou důsledkem nadvlády bezostyšného byznysu nad společenskou sebereflexí a představují pro veřejnost velké bezpečnostní riziko. Databáze reaktivovaných zbraní byla vytvořena za účelem



Ing. Milan Fencel



RNDr. Martin Krátký

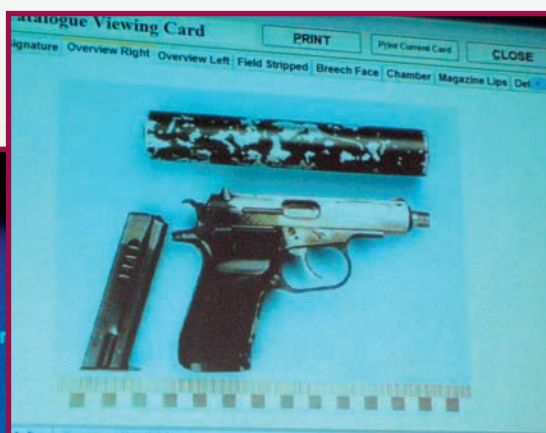
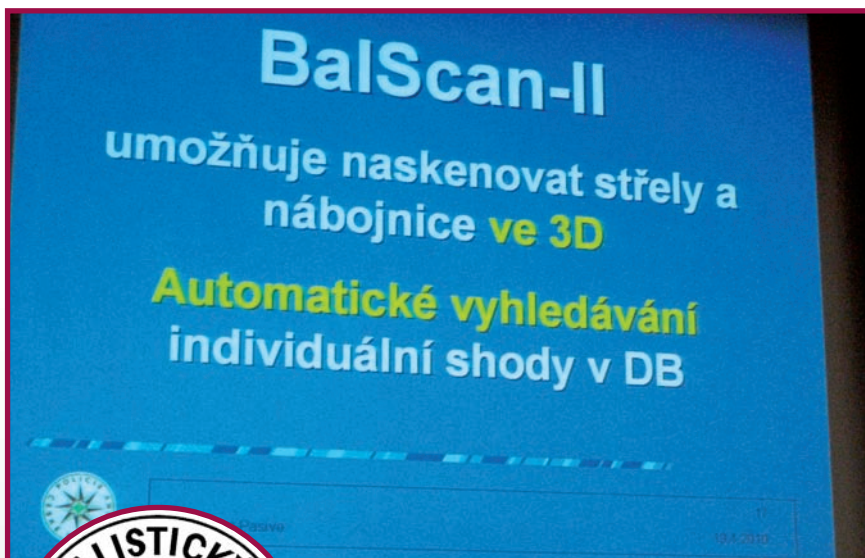
systematicky sledovat, dokumentovat a vyhodnocovat používané technologie ilegálních dílen, identifikovat shodné výrobní postupy a nabídnout operativě relevantní informace typu „modus operandi“, vedoucí k lokalizaci a odhalení dílen provozovaných na území ČR. Po zapojení mezinárodní spolupráce při plnění dat lze očekávat také mapování pohybu reaktivovaných zbraní po Evropě.

Ing. Vlastimil Stenzl ve své prezentaci nazvané **DNA analýza v souvislosti paternálně děděných genetických markerů (Y-STR, Y-SNP) s příjmeními české mužské populace** představil velmi zajímavý projekt, zaměřený na ověření vazby mužských příjmení na výskyt paternálně dědičných genetických markerů Y chromozomu (Y-STR, Y-SNP).

Y chromozom stejně jako většina mužských příjmení je na území evropských populací děděn paternálně. Na základě této skutečnosti je možné předpokládat sdílení



Ing. Vlastimil Stenzl



ÚČEL databáze reaktivovaných zbraní:

- Systematicky sledovat a dokumentovat technologie používané při reaktivaci znehodnocených zbraní a řezů
- Vyhodnocovat a třídit používané technologie a postupy
- Odhalovat shodné výrobní postupy
- Odhalovat lokalizaci dílen a šíření jejich produktů po ČR (EU)
- Nabídnout operativě relevantní informace typu „modus operandi“



shodných nebo velmi podobných genetických profilů (Y haplotypů) skupinami mužů se stejným příjmením, u kterých je možné vyloučit velmi recentní příbuzenský vztah. Výsledky výzkumu jsou využitelné pro oblast genealogického bádání a potenciálně také pro forenzní aplikace. Prakticky by to znamenalo, že výsledkem forenzní analýzy DNA by bylo pravděpodobné příjmení pachatele...

Výsledky laserové mikrodisekce odepřezentoval RNDr. Martin Krátký z oddělení genetiky. Laserová mikrodisekce (LM) je zaváděna do praxe Kriminalistického ústavu Praha v rámci řešení grantu bezpečnostního výzkumu. LM metoda byla poprvé použita ve forenzní oblasti v roce 2003. Její přínos je v cíleném bezkontaktním odběru buněk, které lze následně zpracovávat standardními nebo částečně modifikovanými metodami forenzní genetiky. Takto lze odebrat jednotlivé buňky i ze smíšených biolo-

gických stop obsahujících biologický materiál dvou osob. V rámci řešení projektu je metoda LM zaváděna pro využití v oblasti analýzy stop sexuálního násilí. Jedná se zejména o cílený odběr spermií ze smíšeného vzorku zajištěného výtěrem z pochvy po znásilnění a odběr choriových klků z tkáně plodu po interrupci. Z takto odebraných vzorků je následně stanoven standardní genetický profil, který lze použít pro identifikaci pachatele.

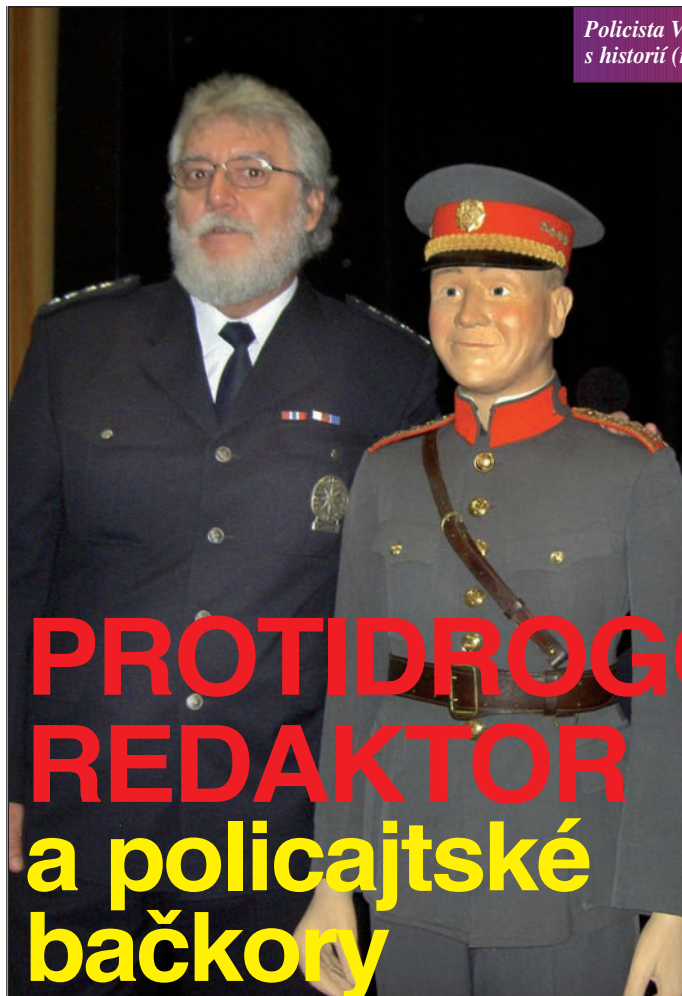
Ing. Hana Šuláková, Ph.D., se s návštěvníky podělila o **Poznatky z degradace mčce pohřbených těl během prvního roku expozice**. V kriminalistické praxi jsou informace o rychlosti a způsobu degradace těl v mělkých hrobech stále nedostatečné. Cílem probíhajícího výzkumného úkolu je zodpovědět základní otázky týkající se jak rychlosti a způsobu degradace, tak okolností, které rozklad ovlivňují nebo se na něm podílejí. Presentace byla zaměřena na dílčí

výsledky z průběhu prvního roku výzkumu prováděného s mčce pohřbeným pokusným zvířetem.

První zkušenosti s iontovou mikroskopií přednesl RNDr. Marek Kotrlý. Iontová mikroskopie začíná pomalu pronikat ze sálů průmyslových gigantů do standardních laboratoří, kde přináší nové možnosti v materiálovém průzkumu řady látek. Umožňuje provádění hladkých a přesných řezů v mikroměřítku, které jsou využitelné pro studium superpozice křížových tahů, vnitřní struktury mikro- a nanokompozitů a částic, přípravu řezů pro transmisní elektronovou mikroskopii a pro další aplikace. V přístrojích je možné i využití zobrazení s využitím iontů, které na rozdíl od elektronového mikroskopu umožňuje díky svým vlastnostem získání dalších informací o stavbě materiálů (například zobrazení hranic zrn).

Volně prodejný sáček s vykuřovadlem „**SPICE**“ – nový fenomén na evropské taneční scéně, byl tématem RNDr. Michela Romana, CSc. Přestože nové kultivary konopí jsou ve srovnání s minulostí až pětikrát silnější, na taneční klubovou scénu pronikají v současnosti látky, které v mnohém konopí předčí. Příspěvek pojednával o analýze tří balíčků rostlinných směsí SPICE, dopovaných plně syntetickými kannabinoidy. Metody biologického a chemického zkoumání odhalily přítomnost těchto dopod neprozkoumaných látek.

BP
Foto autor (4) a PL



Policista Vaněček na dotek s historií (nebo budoucností?)

PROTIDROGOVÝ REDAKTOR a policajtské bačkory

kvalitně odváděné práci, se záplem pro přírodní krásy, s věčnou pravdomluvností.

Když provedl Miloš nějakou klukovinu – a tomu se nedalo vyhnout – věděl, že musí přiznat barvu. Většinou následovala jenom výtka. „Jo, seš magor, žes to udělal, nebude-li se to opakovat, můžeme dál bejt kamarádi!“

Když zapřisáhlý Pardubák odmaturoval, schramstla ho Praha, přišel na oddělení do Krakovské. A zase štísko na lidi. Starší kolegové, velitel směny, i náčelník – starý fronták, všechno chlapi, kteří ctili poctivou policejní práci. Naučili nováčka Vaněčka základům praktické služby, pomohli mu všechno si v terénu odšlápnout.

Až později ho napadala jistá podobenství s prvorepublikovým týmem seriálového rady Vacátka – snaha vycházet si vzájemně vstříc, přijímání hodin navíc a vzápětí kolegiální náhrady a výpomoci, když jeden zrovna něco nutně z osobních důvodů potřeboval.

Později obdoba téhož na vyšetřovače v Bartolomějské s šéfem panem dr. Kmečem. A dobří kluci v kanceláři, kteří ho naučili hlavně administrativní nezbytnosti, zákony atd. Tehdy se mu na stole objevily první kauzy související s drogami. Režim někdy v půli osmdesátých let připustil, že by se s problematikou drog mělo něco – i z hlediska policie – dělat.

Postupně vznikla na jedničce policejní parta, která dostala smažky na triko. Doho-

„V roce 1990, v době zjitřených emocí vůči policii, se mi stala dojemná příhoda. Při jednom z nočních výjezdů se ke mně přihlásil narkoman, kterého jsem dříve stíhal, a řekl mi, že kdybych měl nějaké problémy v práci, tak že se mě toxici zastanou – protože v jejich očích jsme byli férovými policajty.“

Kpt. Bc. Miloš Vaněček (55) si počátkem března připomínal osobní pětatřicetiletí v policejní službě. Spolu se známe dobře přes deset let a už hodně dlouhou dobu jsem se chystal trochu zmapovat pestré aktivity jeho nepřehlédnutelné osobnosti. Zájmy člověka, který neustává v akčním přístupu k nejsoučasnější problematice ochrany zákona kolem nelegálního obchodu s drogami, který se stále hlouběji noří do vyhledávání metod, úspěchů a využitelného poučení z policejní historie, který v neposlední řadě – v rámci předcházení zločinnosti – hledá rozličné formy, tvary, prostředky a cesty ke zprostředkování potřebných informací dál. Nejen ke kolegům policistům, ale i mezi dospělou a mladší veřejností. A pracovní povinnosti – zaujetí – se mu přitom nejtěsněji možným způsobem prolíná se soukromím, s koníčky v soukromém volném čase.

Což vše – nepochyboval jsem v minulých letech – musí mít někde doložitelné, vypátratelné počátky...

KDYŽ MÁ NĚKDO ŽIVOTNÍ ŠTĚSTÍ NA SKVĚLÉ LIDI

Narozen v Pardubicích vyrůstal na vztahu k přírodě, na indiánkách, verneovkách a koncem šedesátých let obrozených foglarovských ideálech. V klukovské partě založené na čestnosti, vzájemné upřímnosti – i přímosti. Hoši od Bobří řeky, Mirek Dušín, Rychlé šípky – to, co se dneska zase už tolik ironizuje. Ale největším vůdčím duchem mu byl táta, který stavěl vlastní život na

S policií daleko široko v rodině nic nesouviselo, nikde žádné četnické rodové tradice. Na předvojenském kurzu pro řidiče nabídli ovšem mladému Vaněčkovi nábor do tehdejší Veřejné bezpečnosti. Jeho do té doby pomýšlení na práci policisty ani nenapadlo, na zloděje a detektivy si s klukama nehrál, byť se mu už tenkrát populární televizní seriál o Hříšných lidech města pražského docela zamlouval.

„Hele, vyzkoušet bys to mohl,“ nechal se slyšet tatínek. „Je to s perspektivou maturity, vzdělání se do života vždycky hodí, nikdo ti ho nevezme.“

A odstartovalo velké štěstí dnešního policisty Miloše Vaněčka. Měl totiž obrovskou kliku na lidi!

Jak sám říká, asi to musel bejt přímo policejní pánbů, kdo mu vždycky naděloval do cesty úžasný postavý. Hned náborář, nějaký pan kapitán Kopecký z Pardubic, nemazal nikomu žádnéj med kolem úst, co slíbil, stalo se. V Praze, v dnešním slovníku policejní škola, tehdy Pohotovák s velitelem praporu majorem Mindákem.

„Vzpomínám na něj s láskou dodneška, protože to byl jeden z rovných chlapů, co nás dokázali zbláznit, že jsme pochodovali jak diví, zamakali jsme na maximální otáčky, vyhráli maširovací soutěž a on nás opravdu pustil domů k maminkám o den dřív.“

Nebo velitel roty poručík Soukup. Nabízel každému: Přid, řekni mi, cos provedl, potom rozhodnu, co bude dál. Žádná nadřazenost předem, zcela férové jednání. Mohl následovat trest, ale až po našem vyjádření. Žádné jenom drily a nežájem o konkrétního člověka.

da mezi tehdejšími náčelníky vedla k tomu, že detektivové z kriminálky předávali podklady k případům souvisejícím s fetováním k dořešení, k finální realizaci, nově specializovaným kolegům.

Ti si – může to dneska znít jako z červene či Vacátkovské knihovny – zakrátko získali mezi toxiky, které honili a stíhali, značné renomé. Vždycky jeli na férovku, ale i nekompromisně. Tradovalo se, že jakmile toxikomanům došlo, že na ně inspektoři z Prahy 1 něco mají, hned balili kufry.

V době těsně po Listopadu prestiž protidrogových „obvodáků“ nejspíš nahrála k zážitku, který máme uvedený hned na začátku této vyprávěny. A ve služebním osudu Miloše Vaněčka se zhruba po desetileté praxi v policejních střetech s nelegálními drogami objevil – na přelomu let 1995 a 1996 – přestup k Národní protidrogové centrále ředitele Jiřího Komorouse...

NOVINÁŘEM, PEDAGOGEM I ARCHITEKTEM PŮSOBIVÝCH VÝSTAV

Co drogový „spis“ v již dlouholeté paměti kpt. Vaněčka, to většinou vyhocené tragický osud spoluobčana.

Třeba takový Jirka Klepiš: Údajně začal s fetem kvůli ženské, pak si ale našel děvče, pro které stálo za to žít. Jenomže byla z bývalé jugoslávské rodiny, jejíž hlava s českým mladíkem nesouhlasila. Párkrát se tedy po nežádoucím zetěčkovi statný chlap,



vlastně nemilosrdný tchán, pořádně prošel, sanici mu vykloubil, jindy přerazil. Lásce však nezabránil.

Byť byl Jiří přímo supersmažka, podařilo se mu stvořit krásné mimčo. Ostatně přivezli se šťastnou maminkou „dvornímu“ policištví malou krasotinku na Barták ukázat. Na druhou stranu mladého otce ani rodinné či rodičovské radostné pořízení od drog neodvrátilo. V necelých pětadvaceti letech definitivně skončil. Štřeka započatá kodeinem, vodním roztokem alnagonu, vystřídáná pervitinem, a když se objevil heroin, tak doklepnutá – totálně likvidačním – heroinem byla pravděpodobně předem prohraná?

Když se Miloš Vaněček do něčeho zabere, musí to být dosti od podlahy. Takže se pídí po souvislostech, studuje a bádá. Hned na startu protidrogového působení se zájmem nahlížel do odborných, psychiatrických posudků, rád by poznal motivace, možnosti záchrany z bludných kruhů. Rovněž poctivě na přístupná soudní jednání chodil, aby klíčky, výmluvy a všelíky vykrucování fetišického světa mohl ještě hlouběji nahlédnout, zmapovat si.

hrdiny rady Vacátka v podání nezaměnitelného Jaroslava Marvana.

Zbývá vyjmenovat pedagogické aktivity – opět vzpomínková vazba na tátu: Miloš završil v Českých Budějovicích vysokoškolská „kantorská“ studia, jež mu už nikdo nezciží - a „výstavní tvorby“ páně Vaněčkovy. Prolíná se přitom zkušenost ze Spojených států, kam ho ředitel poslal hned ve druhé polovině devadesátých let na malou zkušenou, i letitá spolupráce, spíš kamarádká spřízněnost, s Muzeem Policie ČR v Praze, nanejvýš s jeho ředitelkou dr. Marcelou Machutovou.

„A pořád mi pomáhá ten zmiňovaný policejní pánbů,“ směje se prošedivělé sympatické chlapisko. „Míval jsem strašnou trému dělat rozhovory a nějaké Jarů Kopce z Policie mi někdy dávno, v minulém století, povídá: normálně se s lidma, který tě zajímají, nebo jejichž informace potřebuješ, bav, měj zapnutý magnetický, a ono z toho vždycky něco vyleze!“

Takže pomáhal s Malou policejní akademií na českobudějovické základce. Čtyřletý preventivní, „vzdělávací“ projekt to byl,

P. Oleniče. Rukopis vznikl před časem v rámci literární soutěže k výročí Protidrogovky.

Pak se mu vrbí, jak říká, malinkatá naděje spojit prevenci, osvětu, historii atd. v pěti krásných místnostech a v jedné hranolové věži v objektu Bartolomějské 4. Vytvořit drogové informační centrum, pamětní síň vl. rady J. Vaňáska – a nejradyji k tomu přifařit i poctivou repliku Jedové chýše, rázovitě hospůdky jako vystřižené z pověstných Hříšných lidiček.

Taky by ještě s chutí přispěl ke vzniku nějaké knížky. S víc než psavečským kolegou, přítelem Mirkem Nožinou (PhDr. a Ph.D.) za sebou „tištěnou“ spolupráci již mají. Apropó, to je taky velká přízeň osudu – redaktorování mu nahrává do života partáky, kteří z profesních, odborných vazeb natrvalo přecházejí do soukromé spřízněných „pout“!

Výstava k dvacetiletí NPC mu nutně raší v hlavě, stálá policejní expozice k drogám v Muzeu PČR se vedle toho vrbí. Taky další tradice k Vaňáskovi a k jeho týmovým druhům jsou na výhledu. Někdejší českoslo-



Těžko rozhodnout, jestli snímek dokumentuje zasedání redakční rady Bulletinu NPC nebo běžnou schůzku spolupracovníků...

Odtud byl velice rychle krůček k systematickému přispívání drogové prevenci – k policejní, protidrogové „novinařině“.

Teď už přes patnáct let komponuje několikrát do roka vydávaný Bulletin Národní protidrogové centrály. Odbornou veřejností často vyhledávanou, i uznávanou, publikaci. A všechno jeho snažení víceméně zapadá do celkové – výchozí – tatínkovy představy o četníkovi s lidskou tvář.

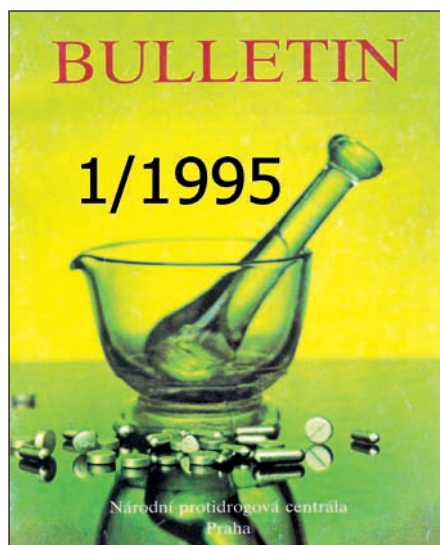
Další Vaněčkovy „kroky“ vedou již delší dobu do historie. Jeho propadnutí drogové problematice mířilo totiž záhy také do archivů. Tam objevil meziválečného vládního radu Josefa Vaňáska, který podepisoval koncem dvacátých let policejní „výroční“ zprávy k tehdejší drogové scéně v Československu. Což jednak trochu zapadlo, jednak to bylo celkem překvapivou charakteristikou policejního důstojníka, který představuje skutečný předobraz dramatického

s pracovními sešity, s propracovaným vyhodnocováním. Inspirativní a obětavá – a opravdu velký motor – Lucka Ptáčková tu MPA z policejního okresu více než zastřešovala. Škoda, že ji – tak předčasně – povolali k úkolům prevence v nebeských končinách.

Už předtím, k roku 1998 komponoval vzpomínkovou, stejně jako objevnou, výstavu v pražském policejním muzeu – 70 let boje policie proti drogám (potom pár dalších expozic). Zhodnocoval archivní bádání a „vyšetřování“, vlastní sběr materiálu, který – když už se za ním vydá – chce mít v každém případě co nejkompletnější. Takže fakta vždy dlouho kopíruje, pořádá a v osobních záznamech eviduje.

Teď to nehodlá zakřiknout, ví, že např. takoví mistři herci, dost pověřiví, se podrobněji o plánech do blízkého zítřku nebvají, ale přesto naznačí svá silná „zbývající“ přání:

Rád by dovedl ke světové premiéře originální divadelní hru Perníkové blues (o výše připomenutém Jirkovi K.) z pera Ivana



venská protikapsářská parta policie měla evropský věhlas a taktéž by si zasloužila „zviditelnit“...



Je toho dost a dost, k čemu se kapitán Vaněček zrovna upíná. Taky by si k pětadvacátým narozeninám chtěl odřídit 200 metrů tam a zpátky nějakou veteránskou Tatro 111 – pokud se v měřítku 1 : 1 někde, k pohybu zachovalá, najde. To by byl oslavný prožitek.

A vposled, „kdyby se plánované připomínky policejní úřadovny z počátku 20. století podařilo uskutečnit, pak bych, člověče, s velkým gustem navlíknul policejní bačkory, nasadil si Vaňáskovu fajfku mezi pysky – a šel tam dělat portýra!“ culí se někdejší zapřísáhlý Pardubák (prý ani za zlatý tele by ho – předávno tomu – do Prahy nedostali).

Ten samý junák, kterému Matička Stověžatá za dlouhý služební i ryze soukromý čas tak přirostla k srdci, že si dneska připouští status velice naturalizovaného Pražáka...

Zaznamenal Jaroslav KOPIC

Foto z archivu

kpt. Bc. Miloše VANĚČKA

**Vyšší policejní škola
a Střední policejní škola
Ministerstva vnitra v Holešově
je nedílnou součástí systému
policejního školství a svou
velikostí a rozsahem činnosti
patří mezi největší policejní
školy v České republice.**

Škola má k dispozici celkem 103 učeben, z toho 65 výhradně pro výuku odborných předmětů, a rozsáhlý komplex výcvikového prostoru v Dobroticích, včetně modernizované střelnice pro dlouhé zbraně.

Výchovně vzdělávací působení VPŠ a SPŠ MV v Holešově je realizováno v těchto vzdělávacích programech:

- vyšší odborná škola
- čtyřleté maturitní vzdělávání
- základní odborná příprava policistů
- další vzdělávání policistů
- jazykové vzdělávání

Ředitel školy plk. Ing. Jan Dvořák nám na úvod prozradil, že v devítitisícovém Holešově škola zajišťuje práci pro více než 300 osob, a popsal nám některé specializace školy. „Naše škola má několik vzdělávacích programů, já bych rád vyzdvihl tři nejdůležitější. Na prvním místě je to střední škola neboli čtyřleté maturitní vzdělávání, které škola realizuje v oboru bezpečnostně právní činnost. Absolventi mají možnost uplatnění ve všech složkách Policie ČR, mají možnost studia na vysokých školách nebo pracovat v jednotlivých institucích státní

správy, bezpečnostních agenturách, v útvarcích městských policií atd. Nemáme nedostatek zájemců, naopak. V letošním roce jsme přijali 654 žádostí a na zkoušky ve dvou termínech přišlo 557 žáků. Přijímací zkoušky splnilo 312 uchazečů. Otvíráme tři první ročníky a maximálně můžeme přijmout 90 zájemců. Máme možnost si tedy vybírat. Takový zájem o studium u nás o něčem svědčí. Naše vzdělávání studentům nabízí všeobecně vzdělávací předměty, dva světové jazyky, z odborných předmětů právo, bezpečnostní činnost, kontrolu kriminality a střeleckou přípravu. Nechybí ani intenzivní tělesná příprava. Chlapcům i dívkám, kterých je asi 40 procent, zajišťujeme ubytování přímo na škole, stravování a zdravotní péči. Studentům SOŠ v neposlední řadě nabízíme celou škálu možností, jak využít volný čas.“

Další specializací školy je zaměření na službu cizinecké policie. Škola jako jediná zabezpečuje základní odbornou přípravu pro specializaci služby cizinecké policie. Policisté této služby v Holešově absolvuji nejprve klasickou základní odbornou přípravu (ZOP). Tím to pro ně ale nekončí, pokračují dál v pětiletém specializačním kurzu a nakonec na řadu přichází policejní jazyková zkouška (angličtina, němčina nebo ruština). Právě tato specializační výuka VPŠ a SPŠ MV v Holešově vydá na samostatnou reportáž, na kterou jsme se už předběžně domluvili.

Na závěr nám plk. Ing. Jan Dvořák přiblížil střeleckou přípravu, další jejich specializaci. „Máme nejlepší střelnici v rámci

celé republiky. V Dobroticích jsme zmodernizovali venkovní střelnici, která má dostřel až 300 metrů a trénují tady hlavně odstřelovači.“

Navštívili jsme ve škole i zástupce ředitele pro výuku plk. Mgr. Bc. Reného Dočkalu, který nám nastínil další činnost VPŠ a SPŠ MV v Holešově. „Základní odborná příprava policistů je hlavním vzdělávacím programem na všech policejních školách. Tento druh studia absolvují všichni nově přijatí policisté v různých specializacích. Studium zakončí závěrečnou odbornou zkouškou a získávají potřebnou profesní kvalifikaci k výkonu služby. Škola poskytuje ZOP pro policisty služby pořádkové a dopravní policie, specializací je služba cizinecké policie. Základní odbornou přípravu poskytujeme i pro absolventy vysokých škol a čtyřletého studia v oboru bezpečnostně právní činnost.“

Zdejší vyšší odborná škola je určena pro příslušníky Policie ČR a občanské zaměstnance MV. Vzdělávací program je koncipován pro následující zaměření:

- policisty služby pořádkové a dopravní policie
- policisty služby cizinecké policie
- policisty služby kriminální policie a vyšetřování
- občanské zaměstnance Ministerstva vnitra a Policie ČR

První studenti Vyšší odborné školy MV v Holešově usedli do lavic v září 2008. Letos v červnu si prvních třídavaceti studentů slavnostní zakončení studia opravdu „vychutnali“.

V HOLEŠOVĚ JSOU JEDNIČKY



Poslední hodiny anglického jazyka před maturitou



Videospektrální komparátor VSC 6000 pro zkoumání pasů, víz, průkazů a podezřelých dokumentů



Policisté pořádkové a dopravní policie v počítačové učebně



Studenti druhého ročníku SOŠ při hodině matematiky

Jazykové vzdělávání je ve škole poskytováno formou intenzivních jazykových kurzů, zaměřených na odbornou terminologii, která vychází z praktického výkonu policejní služby. Účastníci jazykového kurzu pravidelně procvičují komunikační dovednosti v modelových situacích.

Rozhovor se zástupcem ředitele školy jsme zakončili přehledem specializačních a inovačních kurzů. „V Holešově nabízíme specializační kurz pro policisty zařazené

u služby pro zbraně a bezpečnostní materiál a specializační kurz pro odbornou přípravu odstřelovačů. Dále je to kurz řešení konfliktů pomocí transakční analýzy a inovační kurz informačních a komunikačních technologií. V neposlední řadě u nás probíhají základní kurzy MS Word a MS Windows XP Professional a kurzy pokročilé techniky MS PowerPoint.“

Vedoucí předmětového oddělení všeobecné vzdělávacích předmětů Mgr. Hana Šťastová nám řekla: „My jsme připraveni na nové státní maturity, připraveni jsou učitelé i studenti, trápí nás ale to, že nevíme, zda státní maturita vůbec bude spuštěna. V loňském roce jsme se zúčastnili Maturity na nečisto.“

V porovnání s ostatními středními školami z celé republiky naše škola v předmětech český jazyk, cizí jazyky a matematika byla vyhodnocena

vždy nadprůměrně. Kantoři se studentům opravdu věnují, fungují u nás konzultace i doučování a není žádnou výjimkou, že učitelé školu opouštějí až v pozdních odpoledních hodinách.“

Do několika učeben jsme měli možnost nahlédnout. V jazykové učebně mělo patnáct studentů čtvrtého ročníku rozdělenou hodinu angličtiny. Byly to jejich poslední hodiny před maturitní zkouškou, 90 % maturantů si z volitelných předmětů vybírá právě anglický jazyk.

V další třídě probíhala půlená hodina matematiky. Studenti druhého ročníku mají v týdnu tři hodiny matematiky a jednu půlenou, kde se jim vyučující může více věnovat.

V počítačové učebně policisté pořádkové a dopravní policie pilovali ETR (elektronické trestní řízení). Učili se zakládat spis na podezřelou osobu. S počítačem a s programem ETR budou každodenně v praxi pracovat.

Mezi kapkami deště jsme prokličkovali i do budovy, kde jsou specializované učebny, zmodernizované z fondu EU. V jedné z nich jsme měli možnost vidět videospektrální komparátor VSC 6000 pro zkoumání pasů, víz, průkazů a podezřelých dokumentů. Plk. Mgr. Ivan Foitl, vedoucí předmětového oddělení služby cizinecké policie, ukazoval mladé studentce práci s přístrojem, jak potvrdí pravost dokladů, nebo odhalí každý padělek. Strážmistr Alena Malárová pracuje u cizinecké policie v Praze na Ruzyni.

Nakonec jsme zamířili do zrekonstruované střelnice v Dobroticích, kde probíhalo metodické zaměstnání učitelů speciální přípravy. Instruktoři se seznamovali se zbraněmi skupinového vyzbrojení u policejních jednotek. Na stole měli samopal HK MP5 a německou odstřelovací pušku. Při naší návštěvě kapitán Mgr. Horák kolegům popisoval vybavení samopalu a jeho možnosti k využití.

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK



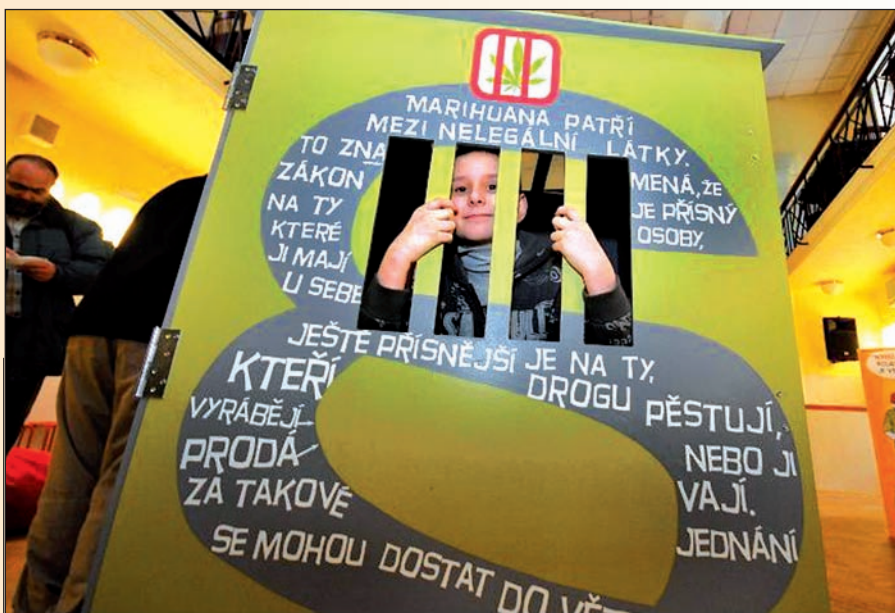
Samopal HK MP5 instruktoři na střelnici v Dobroticích také vyzkoušeli

TVOJE SPRÁVNÁ VOLBA

Dne 15. března 2010 byl v Olomouci slavnostně zahájen mezinárodní projekt s názvem „Tvoje správná volba“. Slavnostního zahájení projektu se kromě ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje plk. RNDr. Jaroslava Skříčila zúčastnil i náměstek policejního prezidenta plk. Ing. Jiří Novák, hejtmán Olomouckého kraje Ing. Martin Tesařík a kolegyně z Policejního sboru ze Slovenské republiky.

Ojedinělý projekt, který předložil odbor Komunikace a prevence Prezidia Policejního sboru Slovenské republiky společně s Policejním prezidiem České republiky je financován z grantu Evropské unie. Projekt předpokládá v obou republikách účast téměř 30 000 dětí, na Slovensku přibližně 20 000 a v České republice 10 000 dětí. Na Slovensku se do projektu zapojilo čtyřicet měst a v České republice dvacet. Na území České republiky projekt pilotně zaštiťují Olomoucký a Moravskoslezský kraj.

Projekt je zaměřený na preventivní výchovu dětí v souvislosti se zákazem užívání návykových látek. Žáci ze čtvrtých a pátých ročníků základních škol se seznámí formou hry s negativními vlivy, jež jsou spojeny s alkoholem, kouřením a drogami. V průběhu návštěvy interaktivní tvořivé dílny předávají speciálně vyškolení policisté dětem cenné informace o tom, jak jsou návykové látky pro lidský organismus nebezpečné a škodlivé. Díky jednotlivým výtvarně ztvárněným panelům s různými maketami se žáci aktivně zapojují do besedy s policisty. Celý projekt respektuje individuální přístup policistů k dětem. Policisté zajišťují zpětnou vazbu pomocí anonymních dotazníků, které děti a jejich učitelé vypl-



Panel, který děti upozorňuje na problémy drog

ní. Díky tomu pak může policie zaměřit svoji pozornost na konkrétní problémy v konkrétní lokalitě.

Do současnosti se s projektem již seznámili prostřednictvím putovní výstavy malí i velcí návštěvníci v šesti městech Olomouckého kraje – v Olomouci, Šternberku, Šumperku, Zábřehu, Přerově a Hranicích. Projekt se setkal s neobyčejným zájmem pedagogické i laické veřejnosti. Interaktivní tvořivá dílna zamíří také do Jeseníku a Prostějova.

Putovní interaktivní výstava bude v České republice trvat 29 měsíců.

mjr. Mgr. Jitka DOLEJŠOVÁ
Foto Policie ČR

VÝSTAVBA NOVÉ POLICEJNÍ BUDOVY V ORLOVÉ

Na základě rozhodnutí vedení resortu Ministerstva vnitra byl schválen projekt výstavby nové budovy Policie České republiky, ve které budou obě policejní složky, které v současné době působí v Orlové, tedy Obvodní oddělení Orlová a Teritoriální oddělení Služby kriminální policie a vyšetřování. Moderní budova vyrosté v Orlové-Porubě na Gagarinově ulici. Služebna bude dostatečně reprezentativním článkem Policie České republiky.

Především je nutné si uvědomit, že je zapotřebí vnímat policejní práci jinak než doposud. K tomuto cíli nám napomůže právě výstavba nové budovy s moderním vybavením a s tím související vytvoření adekvátních podmínek pro náročné činnosti. Současná filozofie policejní práce představuje přístup stavěný na komunikaci a otevřenosti směrem k našim zákazníkům, tedy k občanům. Policejní práce musí mít takovou formu, aby byla pro veřejnost co nejpřijatelnější.

Současné obývané prostory jsou již řadu let nevyhovující a jednoznačně neodpovídají požadavkům moderní služby. Nová budova poskytne policistům jistotu a zázemí,



Děti poslouchaly policistu, kamery je vůbec nezajímaly

AKCE „ALKATRAZ“



Položení základního kamene policejní budovy v Orlové

prostřednictvím čehož mohou vytvářet moderní obraz služby klientům. Součástí bude i recepce, která nahradí nepohodlná miniaturní okénka, před kterými se museli občané prosebně naklánět.

Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kteří se na tomto projektu podíleli. Za jejich přístup, včetně vysoké míry jejich nasazení. Na realizaci projektu má významný podíl samotné město Orlová a jeho zastupitelé, kterým samozřejmě patří také náš velký dík. Jde o projev součinnosti a spolupráce města a policejních složek, které jsou v Orlové, dá se říci, na nadstandardní úrovni.

Na závěr bych popřál, ať se projekt zrealizuje v termínu, který byl pro výstavbu stanoven, a to samozřejmě bez komplikací. Jsem přesvědčen a osobně bych si přál, aby se i nadále takto zvyšovala prestiž policie a my mohli tímto způsobem plnit zadané úkoly. Velice si vážím každého, kdo svou kvalitní práci přispívá k budování dobrého jména policie.

mpor. Mgr. René GABZDYL
vedoucí OOP Orlová
Foto P ČR

Psal se rok 2003 a ostravský „toxitým“ měl za sebou nelehké období. Vznikem expozitury Národní protidrogové centrály v Ostravě došlo k odlivu zkušených detektivů, a bylo tedy nutno nejen vybrat a zaškolit nováčky, ale také nastavit spolupráci tak, aby informace z prostředí drogové scény byly využívány efektivně, bez ohledu na to, kdo a jak je získá. Správné informace jsou totiž při odhalování drogové kriminality to nejcennější. Úspěšná realizace pod krycím názvem „Alkatraz“ prokázala, že spolupráce funguje!

Výsledkem mnohaměsíční společné práce pak byla obžaloba státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Ostravě směřující proti osmi obviněným ve věku 22 až 45 let. Skupinka obviněných čítala sedm mužů a jednu ženu. Společně, nebo každý zvlášť, se dopustili trestných činů, které byly kvalifikovány jako nedovolená výroba a držení omamných a psychotropních látek, ohrožování výchovy mládeže, maření výkonu úředního rozhodnutí či nedovolené ozbrojování.

Nutno dodat, že to byl v mnoha směrech v té době výjimečný případ. V čem? Jednak zde stáli kriminalisté proti již skutečně ostříleným protivníkům. Mimo jiné o tom svědčí rozsudky soudů, které jsou součástí vyšetřovacího spisu, a z nichž vyplývá, že všichni měli za sebou velmi pestré trestní minulost jak majetkového charakteru, tak přímo související s výrobou a distribucí omamných a psychotropních látek. A aby toho nebylo málo, jeden z podezřelých ještě nedávno oblékal uniformu policisty oddělení cizinecké policie na hraničním přechodu v Bohumíně. O jeho kontaktech do řad poli-

cie nebylo třeba pochybovat. Ani o další překvapení nebyla při dokumentaci případu nouze. Ale pojďme si v tom udělat trochu pořádek.

Na začátku všeho byla – jak jinak – informace. A dobrá informace! Nebo, chcete-li, poznatek od informátora. Ten směřoval ke konkrétní osobě v podobě 34letého muže z Bohumína, který ve svém bydlišti vyráběl pervitin. Droga pak byla prostřednictvím dalších osob distribuována na území města Bohumína i Ostravy. Už z prvotních operativních prověrek bylo jasné, že se jedná o velmi zdatného soupeře. Jeho „sovka“ byla plná záznamů. Mimo jiné se muž podílel na vývozu podvodně vylákaných osobních vozidel na Ukrajinu a etabloval se jako dobrý vaříč pervitinu. Kdykoliv přišel do křížku se zákonem, byla u něj nalezena funkční střelná zbraň. Měl však také slabé stránky. Například byl rovněž aktivním uživatelem drog, a tedy závislý. Zkušení pracovníci „toxitýmu“ už věděli, nač se zaměřit a jak této závislosti využít. Kromě toho zde bylo potřeba udělat spoustu rutinní práce v podobě zjištění kontaktů, nasazení operativní techniky a operativně pátracích prostředků v souladu s trestním řádem.

A pak jen vytěžovat záznamy, ztotožňovat kontakty, vyhodnocovat veškeré informace tak, aby byl znám nejen okruh odběratelů podezřelého, dodavatelů a známých, ale také například režim dne. Tak bylo například zjištěno, že muž si vytvořil z rodinného domu, který obýval, doslova nedobytnou pevnost. Široké okolí domu sledovaly kamery, prostor v blízkosti vchodových dveří i zahrady speciální čidla snímající pohyb. Veškerý pohyb v okolí tak mohl muž sledovat ve speciální půdní místnosti, kde se nacházelo také samotné zařízení k výrobě pervitinu, čili varna. Podezřelý měl téměř jistotu, že nebude zadržen přímo při výrobě drogy, a mohl se proto lépe vyhnout hrozícímu nástupu k výkonu trestu. Po dvou měsících intenzivní práce se již rýsovaly první výsledky v podobě ztotožněných odběratelů a byl rozšířen okruh spolupachatelů. Nově zjištěná fakta však znamenala pro kriminalisty ještě větší zátěž, neboť počet nasazené operativní techniky se zvyšoval úměrně tomu, jaké informace byly získávány.

Přibližně ve stejné době se vedoucímu ostravského „toxitýmu“ ozvali bývalí kolegové, sloužící již na expozituru Národní protidrogové centrály v Ostravě. Ti totiž ve stejné době rozpracovávali poznatek k jiným osobám z Bohumína, které měly dovážet do České republiky tzv. taneční drogy, zejména extázi. Specialisté však zjistili, že tyto osoby (konkrétně se jednalo o tři muže ve věku od 28 – 45 let), jsou v kontaktu s osobou, která byla v našem





operativním rozpracování. Již po prvních koordinačních schůzkách bylo na základě vyhodnocení všech doposud získaných informací jasné, že obě skupiny jsou provázány více, než se původně zdálo. Bylo jasné, že dále bude nutné velmi pečlivě koordinovat následnou činnost a věc velmi rychle směřovat ke společné realizaci.

Toto zjištění bylo jasné nejen vedoucím obou útvarů, ale zejména zúčastněným policistům. Spolupráce to byla vskutku příkladná. Aby ne, když všichni vyšli z jednoho hnízda, důvěrně se znali a věřili si. Důvěra je v těchto případech, kdy informace přicházejí ze dvou stran a okruh podezřelých se neustále rozrůstá, velmi důležitá. Vše ale klapalo bez problému. První komplikace se objevila až v okamžiku, kdy bylo zjištěno, že jedna z odběratelek pervitinu jej odebírá pro svého bratra. Ten si přesné množství objednával prostřednictvím mobilního telefonu. Na tom by za normálních okolností nebylo nic problematického, kdyby se ženin bratr nenacházel ve výkonu trestu ve věznici v Ostravě-Heřmanicích.

Okamžitě byl kontaktován ředitel věznice s žádostí o spolupráci. Ta byla poskytnuta a vedení věznice nám vyšlo maximálně vstřícné. Úzká spolupráce s určeným „styčným“ důstojníkem byla více než žádoucí. Již první kontakt s příslušným pracovníkem vězeňské služby byl oboustranně velmi přínosný. Kriminální se seznámili s problematikou získávání důkazů v prostředí věznice a nutno říci, že zdejšími specialistům není co závidět. Vězeňská služba pak získala informace dokladující fakt, že do věznice byly dopravovány drogy a že k organizaci této trestné činnosti byl používán mobilní telefon. Jisté indicie o dodávání drog některým vězňům měla vězeňská služba již k dispozici, ale jednalo se o informace od spoluvězňů a jejich hodnověrnost byla mnohdy diskutabilní, o motivaci nemluvě. Ani jedna z těchto indicií však nevedla k vězni, jehož sestra drogy odebírala. Na světě by tak oboustranné překvapení.

Dle zpráv vězeňských vychovatelů se jednalo o naprosto bezproblémového vězně, vzorně si plnícího své úkoly, aktivně se zapojujícího do různých soutěží. Proto byla odsouzenému několikrát vyslovena pochvala. Také díky tomu byl pak muž zařazen do pracovního programu, v jehož rámci byla část vězeňského areálu pronajímána soukromým firmám. Tyto subjekty pak zaměstnávaly vězně. V rámci programu byl muž dokonce vyhodnocen jako nejlepší pracovník. Analýzou desítek odposlechů se také podařilo poměrně rychle zjistit, jakým způ-



sobem se droga do věznice dostávala, a bylo možno vyloučit jakoukoliv účast kmenových zaměstnanců věznice. Tato skutečnost byla pro její vedení jistě dobrou zprávou. Špatnou zprávou bylo zjištění, že místem průniků, nejen drog do věznice, byl právě prostor výroby. Z tohoto místa pak byly prováděny také telefonické hovory a kontakty za zdí věznice. Věci do sebe začaly zapadat. Konečně bylo jasné, proč zpřísněné kontroly při návštěvách sestry u 34letého vězně vyšly naprázdno. Ukázalo se také, jak bylo v jeho případě výhodné účastnit se různých brigád a získat tak volný pohyb po věznici, i proč muž tolik stál o práci. Bylo nutno přikročit k závěrečné realizaci.

Po více než půlročním operativním šetření se tedy schylovalo k nejdůležitější části celého prověřování, a to k tzv. „realizaci“. Je to klíčový okamžik, kdy musí být zadržení všichni podezřelí, provedeny potřebné procesní úkony v podobě domovních prohlídek, prohlídek nebytových prostor, odnětí věci atd. Zvláště významným se jeví tento okamžik právě při dokumentaci drogové trestné činnosti. Proto mě nijak nepřekvapilo, když se k mým rukám dostal několikastránkový dokument, nazvaný: plán realizace akce „Alkatraz“. Nebylo potřeba se ptát, proč autoři zvolili právě tento krycí název. Jeden z podezřelých čekal, nic netuše, na své zatčení přímo ve věznici a druhý se domníval, že jeho pevnost, v podobě rodinného domku hlídaného nejmodernější technikou, je nedobytná.

Když po letech držím tento plán v rukou, znovu si uvědomuji s jakou pečlivostí, profesionalitou a odpovědností tenkrát všichni zúčastnění k věci přistupovali. Ve vzpomínkách se mi vybavil soustředěný obličej vedoucího realizace, se kterým předával konkrétní úkoly a sděloval základní strate-

gii: „Akce bude spuštěna, jakmile budeme mít všechny podezřelé pod kontrolou. Zatýkat se bude v určeném pořadí a na můj pokyn. Jakékoliv změny v situaci neprodleně hlase. Zkouška spojení bude za 30 minut, dodržujte hovorovou kázeň. Je zde někdo, kdo se necítí dobře? Ne? Děkuji! Vedoucí úseku a velitel zásahovky se mnou půjdou do kanceláře k bližším instrukcím, ostatní na svá místa.“

Pro všechny to bylo velmi náročné, neboť cílem bylo dostat všechny podezřelé, na které byl vyžádán předběžný souhlas se zadržením, pod kontrolu. Mimo jiné to znamenalo vydržet celou noc a v dopoledních hodinách „akci“ spustit. Teprve kolem 23 hodiny „v den D“ vystřídala zoufalství ve tváři šéfa opatření obyčejná nervozita. Měl „je“ všechny pod kontrolou! Teď nezbylo než čekat. Realizace byla spuštěna zatčením podezřelého ve věznici. Vše klapalo náramně. Vězeňská služba odsouzeného zadržela krátce poté, co dokončil rozhovor s dalším z podezřelých. Ten byl zásahovou jednotnou zadržen následně v jeho vozidle a nezmohl se ani na náznak odporu. A jak jinak, opět u něj byla zajištěna střelby-schopná zbraň, jež byla odcizena jednomu ostravskému lékaři. Vzápětí zaklapla železná na ruku zbylých podezřelých a chodby ostravské kriminálky se začaly plnit obviněnými a jejich advokáty. Mezitím přesně podle plánu probíhaly domovní prohlídky. A byly úspěšné. Podařilo se zajistit celkem tři varny včetně chemikálií a prekurzorů. Nalezeny byly také „dealeráky“ a tzv. skleněnéky s drogou. Zajištěny byly mobilní telefony podezřelých. Tentokrát vše proběhlo bezchybně. Celá realizace trvala celkem 46 hodin a zúčastnilo se jí více než čtyřicet policistů z řad služby kriminální policie a vyšetřování, pořádkové policie, zásahové jednotky... V té době to byl velký úspěch. Jednalo se o jeden z prvních případů, kdy policie spolupracovala s vězeňskou službou a výsledkem bylo trestní stíhání vězně za maření výkonu úředního rozhodnutí, v souvislosti s nelegálním používáním mobilního telefonu ve věznici. Zároveň se ukázalo, jak efektivní dokáže být spolupráce mezi útvarem s celorepublikovou působností a kriminálkou na okresní úrovni.

Zbývá odpovědět na poslední otázku. Jak to dopadlo u soudu? To je opravdu otázka! Popravdě řečeno nevím, zda je možné zformulovat jednoznačnou odpověď. Státní zastupitelství bylo s prací policie spokojeno a do půl roku podalo žalobu, tak jak bylo zmíněno v úvodu článku. Soudy se pak táhly celých pět let a mnozí z obviněných byli mezi tím odsouzeni za závažnější trestnou činnost. Například za pokus vraždy vyfasoval milovník zbraní 13 let odnětí svobody. Podstatné je, že žádný ze soudů, který se věcí zabýval, v podstatě nezpochybnil důkazní situaci, která byla zjištěna v průběhu celého trestního řízení. Takže ještě jednou, kolegové a kolegyně – díky!!

plk. Mgr. Tomáš LANDSFELD,
ředitel Městského ředitelství
policie Ostrava

Foto z archivu P ČR



OSIŘELÉ PRÁZDNINY

První, co napadne nezúčastněného řidiče před pokusem odvyprávět okolnosti, které těsně předcházely těžké dopravní nehodě, kterou chceme tentokrát přiblížit, je konstatování: když se dvě světlavé, možná výbušnější, či netrpělivější, určitě řidičsky nezralé, mladé povahy sejdou v jednu chvíli na jedné silnici, je velká „rána“ hned na spadnutí...

Na podbořanském učilišti to dubnové pondělí letošního roku posunuli začátek vyučování na 8.45. „Páni kluci“ z třetíku, co dojíždějí do školy vlastními auty, se domluvili na malé návštěvní jízdě před spřízněnou odbornou školou v Kadani.

Venku zrovna startovalo předčasné léto s ukázkově prosluněnou oblohou. Po nějaké aprílové spršce žádného vidu, ni náznaku. Štreka z Podbořan ke královskému městu nad řekou Ohří a zpět je navíc mile rozmanitá.

Krátké rovinky střídá jedna houpačka za druhou, k tomu různá esíčka a serpentýnky, tu na horizontu, onde hezky z vršku. Nejedno stromořadí, často hruškové, lemuje danou cestičku. Když zrovna nepohlížíte směrem na tušimické nebo pruněrovské elektrárny, můžete se na druhé straně kochat výhledem k Doupovu, na stolovou horu Úhošť, do Pětipeské pánve, na konejšívé tóny čerstvých pažitů, keřů, stromů.

O vcelku kvalitním, příjemném asfaltovém povrchu vozovky, často vyhledávaném bicyklisty i motorkáři, ani nemluvě. Zkrátka, neberte nečekaně se nabízející výlet.

Do stříbrného vozidla zn. Peugeot (model 405) se naskládala čtveřice devatenáctiletých mladých mužů, do autíčka zn. Opel (varianta Astra) se vešlo dokonce pět spolužáků, vrstevníků. A v Kadani byli vcukuletu. Peugeot jenom dovádí Opel pákrát předjel, jednou mu před nosem i provokačně brzdu přišlápnul.

Po dvou cigaretách u školního zařízení učňovských partáků v Kadani vyjela obě osobní vozidla na zpáteční „zájezdovou“ část. Opel jel první, na jednom z kadaňských kruhových objezdů Peugeota ztratil. Oběma směry projíždělo dost jiných aut. Potom pětice mládežníků přejela přes řeku, vyjížděla zákruty stoupající od města do romantické krajiny

a na kufr se jim nalepilo tmavozelené vozidlo zn. Škoda (kombi Felicia). Seděl v něm řidič nejspíš nepříliš starší než učňovští studenti, tmavé sluneční brýle na nose. A problikával spořádaně jedoucí Opel se zjevnou snahou dostat se kupředu.

Až do obce Rokle ovšem pořád někdo vadil, projížděl v protisměru. Pak – před prudkou levotočivou zatáčkou – škodovčena protočila motor a se značným zrychlením Opela (nepohyboval se rychleji než 50 km/h) předjela. V těsném závěsu za ní se zjevil – a rovněž kvapně předjížděl – Peugeot kamarádů.

Následovala rovinka trochu do kopce, tam se najednou Peugeot vydal do levého jízdního pruhu, s viditelnou snahou dostat se před felíčku. Opelu v tu chvíli obě auta ujížděla zhruba sto metrů, přesto svědci viděli, že dvojice vozidel vjíždí do mírné pravotočivé zákruty vedle sebe – a na pár vteřin se jim ztratila za ohybem silnice...

Bylo něco kolem osmé ranní, když zkušený sedmapadesátiletý řidič ná-

kladního vozu zn. Liaz projížděl z pís-kovny od Soběsuk podbořanskou silnicí směrem na Kadaň.

Ten úsek měl dosti najetý, jel sotva 50 km/h, protože se to tam pořád kroutí. Hustota provozu byla normální, nezvýšená. Viditelnost dobrá, vozovka suchá.

Jenomže najednou proti němu – snad na pětácti metrech – zpoza rohu vyjela dvě auta bok po boku. Řidič nákladáku začal okamžitě naplno brzdit, tlačil se, co to jen šlo vpravo, úplně mimo cestu to kvůli stromu možné nebylo. Strašný náraz přesto neodvrátil.

Peugeot se vklínil pod přední část liazky, ručička jeho rychloměru se ulomila. Sřet, nájezd jako pod masivní betonovou zeď!

Hasiči a záchranka zasahovali po deseti minutách, vrátit čtyři mladé životy k rozdychtěnému vyhlížení prázdnin však nebylo v žádných silách.

A někdo někde na Facebooku později našel hlášku: Viděl jsem, nechtěl jsem, ujel jsem...

/ki/



HODNĚ TVRDÁ LEBKA

Paní Bouškové táhlo pomalu k sedmdesáti, ale ženská to byla pořád čilá a pohledná. Kupodivu, nikdy se nevдалa, žila sama v malém domku na konci vsi a lidi o ní po straně špitálu, že je asi zazobaná. Což v roce 1972 neznamenal nic moc pozitivního, spíš to bylo podezřelé, jenže Boušková na drby kašlala a ze sousedů strach neměla. Až se jí to vymstilo.

Taky šly o ní drby, že bývala na chlapy a že si za svou přízeň dřív nechávala i platit – anebo že si řekla aspoň o dáreček, když se jí nějaký šamstr líbil. Hlavně ženské z okolí na ní zkrátka nenechaly nit suchou – a chlapi ze vsi i okolí? Inu, malá česká mužská mafie. Mlčeli jak hrob.

Když ale jednoho nepěkného středečního podvečera – únor dospěl k půlce a mrzlo, jen praštilo, sněhu po kolena – Boušková zazvonila u dveří místního oddělení Veřejné bezpečnosti. Vypadala prachbídne. Dobitá, rozčuchaná, zaschlá krev v obličejí – a motala se, že si dozorcí – byl na služebně sám, kolegové měli výjezd – napřed pomyslel, že se stará dáma setsakra pěkně napařila. Rychle si ale všiml, že je zraněná, a nejspíš dost vážně, a začal napřed honem alarmovat sanitku – a jenom než do městečka doklouzala, aspoň zhruba s ní vytáhl příběh, který paní Boušková trochu na přeskáčku vyprávěla. Udělal si i nějaké poznámky, díky nimž se pak bezodkladně mohlo rozjet pátrání. Paní Boušková totiž, ledva ji sanitka zavezla do špitálu, zkolabovala a dva dny zůstala v bezvědomí! Dokonce si páni doktoři, když sečetli její zra-

nění, u lůžka špitálu, že se možná už taky vůbec vzpamatovat nemusí...

Ale po zhruba osmačtyřiceti hodinách se vitální žena z mrákot přece jen probírala a její líčení vražedného útoku, který zázrakem přestála, nabylo přesnější kontury. Přesnější, nikoli však přesné! Paní Boušková si pamatovala jen události, jež vlastnímu napadení předcházely – pak už skoro nebo zhořla nic: jen mlha...



Vzpomínala si tedy jasně, že dopoledne doma vařila a trochu poklízela, až k jedenácté hodině se rozhodla, že zajde do vsi nakoupit. Čerstvý chleba a pečivo vozili totiž až takhle pozdě a místní si zvykli, co taky zbývalo? Jenže ještě než si oblékla zimník a teplé boty, zaťukal někdo na vchodové dveře a všimla si, že ještě předtím zalomcoval klikou. Měla ale zamčeno, zamykala povtě, její domek stál stranou ostatní zástavby, skoro na samotě. A stáří učilo paní Bouškovou nedůvěřivosti. A tak šla trochu nerozhodně ke vchodu, přesvědčila se napřed, jestli zajišťovací řetěz pevně sedí v západce, a pak pootevřela.

„Na zápraží stál ten Polák, co ke mně už párkrát v posledním čase zašel, slušně pozdravil a povídal, že mi nese vrátit knížku,“ vypověděla paní Boušková. „Tak jsem mu otevřela, a on se hned hmul do předsíně a dál do baráku! Jako velká voda. On je hned hrr, moc dlouho ho neznám, tak měsíc. Poprvé přišel, aby si vypůjčil pár brambor a cibuli, že se přestěhovali a chtějí vařit buřt guláš. A jak si všiml knížek, co mám ve skleníku v kuchyni, tak se hned ptal, jestli bych mu nepůjčila i nějaký čtení. A hned jednu knížku popadnul...“

Dotyčný tedy onu vypůjčenou knihu při další návštěvě donesl v pořádku nazpátek a teď si chtěl zase číst. To bylo paní Bouškové sympatické, budilo to její důvěru: sama patřila mezi velké čtenáře, ze zásob v místní knihovně už přečetla nejméně dva regály, jak

později potvrdila dobrovolná knihovnice paní Petýrková.

„Šla jsem mu pro nějakou knížku do zadního pokoje, on zůstal v kuchyni – prohlásil, že je tam teplo a on cestou vymrznu, takže se hrál u sporáku,“ vyprávěla paní Boušková. „Neviděla jsem to ráda, nerada nechávám cizí lidi bez dozoru, a toho Poláka přece skoro neznám, bůhví odkud se přistěhovali.“

Když se vracela s knihou, někdo ji už v chodbě surově napadl. Dostala napřed ránu pěstí do tváře, pod pravé oko, a pak už následovaly tvrdé údery dozadu do hlavy, do týla. Zdálo se jí, že ji musel napadnout někdo třetí, že dotyčný Polák pořád stál v jejím zorném poli u kredence a jen se nezúčastněně na útok díval – ale nebil ji. On ne! Pak ale zřejmě ztratila vědomí, protože když se probírala, byla v domku úplně sama, v kamnech zatím skoro vyhaslo. Rány ji velmi bolely, celou hlavu měla jako v ohni a všude viděla krev. Podařilo se jí vstát, došla z dlážděné chodby do kuchyně, kde se z nejhoršího omyla v lavoru s vlažnou vodou a hlavu si omotala ručníkem a utěrkami na nádobí – a pak si tam lehla do postele. V zimě spávala v kuchyni, aby ušetřila za topení v ložnici. Usnula asi tvrdě a spala zřejmě pár hodin, protože když se probírala, už panovala venku tma.

Cítila se teď o malinko líp: aspoň natolik, že si povšimla, že jí někdo ukradl peněženku s celým důchodem, kterou měla ve zvyku nosit přímo na těle, pod tlustým vlnákem, v němž doma chodila.

„Bylo to dvanáct stovek,“ plačtivě zdůraznila. „Všechno, co jsem dostala s důchodem dva dny předtím. Jak já teď budu žít?“

Taky si vzpomněla, že už asi dva týdny předtím jí doma zmizelo šest stovek, které měla v hrníčku v kredenci – jako úspory na uhlí, které bude muset zřejmě dokoupit, protože zima byla tužší, než se čekalo, a ona víc spálila.

„A bylo to ten den, co byl u mne ten Polák



poprvé,“ vzpomněla si. „Takže to musel být on, protože nikdo jiný za mnou nepřišel. Ke mně lidi málokdy zajdou, žiju docela stranou.“

Pak už kriminalisty vyhnal primář, protože paní Boušková byla na pokraji sil. Že prý snad nazítří s ní bude lepší řeč, říkal.



Vlastně byl zázrak, že stará paní žije. Při útoku v chodbě svého domku utrpěla velmi těžká zranění, úhrnem jí napočítali šestnáct tržnězhmožděných a sečných ran, různé hlubokých a zřejmě zasazených několika nástroji, z nichž jeden patrně byla sekerka. Dále utrpěla zlomeninu temenní a čelní kosti a otřes mozku. Několik zhmožděnin na hlavě a pažích bylo zřejmě způsobeno tupým předmětem – mohlo to být topírko – a rány dopadaly značnou silou.

„Kdyby neměla mimořádně tvrdé lebeční kosti, asi by to už měla za sebou,“ shodovali se udivení doktoři.

A taky zřejmě bylo štěstí, že útočník ženu napadl v nízké a těsné chodbičce, kde se nemohl pořádně rozmáchnout. Ve svém krvavém díle zjevně ale neustal proto, že by se zalekl, anebo že by se mu bezvědomé oběti

popisem, který paní Boušková poskytla. Vysoký, černovlasý, ramenatý, s tmavými pichlavými očima.

„A nepřeslechli jste se? Nebyl to náhodou Poták?“ navrhla nějaká paní Kanděrová, prodavačka v obecním konzumu, žena všímavá a hovorná. „Protože toho bych znala, přistěhovali se s družkou nedávno do ubytovny od statku a pořád mají hluboko do kapsy. Nejradši by stále nakupovali na dluh, ale splácet, to se jim pak nechce, tak už jsem je tuhle musela poslat někam! On je takovej nemakačenko a ona utápnutá puťka, divím se, že si takovýho uvázala na krk!“

Tak se rovnou z prodejny jeli podívat na ubytovnu, ale tamní

nepochybně tušili. Občas se někde vloudili do osamělého stavení, skromně vyprosili kus chleba, trochu mléka, kousek špeku, hrnek horkého čaje. Skromná strava! Pak ale zarazili do nádražní hospody a dopřáli si hotové hody: guláš, řízek, grogy a piva. A Poták platil stovkou, to byl tehdy ještě peníz: hezkou, čistou, nepomuchlanou, jako by vyšla včera z tiskárny. Zrovna tak údajně vypadaly peníze, jimiž pošťáčka vyplatila penzi paní Bouškové...

Vlakem prý ale z nádraží neodjeli. Vytratili se zadem do tmy. Ale o den později a o pět kilometrů dál po silnici si jich zase všimla prodavačka v místní samoobsluze, když tam kupovali nějaké jídlo – a zase platili novoučkou stovkou!

(Tehdy si lidi takových bankovek všímali, bylo nedlouho po okupaci a šeptalo se, že si Rusáci natiskli naše peníze sami!)

Dvojice si ještě téhož dne navečer, už se šelo, všiml cestář, který tam sypal škváru na náledí v jedné ošemetné zatáčce. A nazítří muže se ženou viděli zas dál směrem na Kadaň, kde loudili o levnou polévku v jídelně státního statku. Nakonec vydedukovala kriminálka, že jdou k Potákově sestře, která bydlela na sídlišti v Kadani, a prostě si tam na ně počkali.



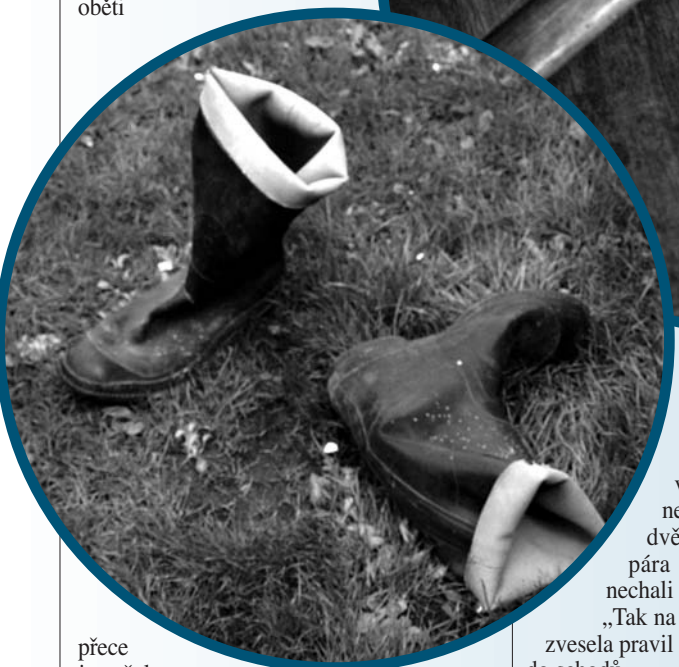
Poták nedělal a dělat nehodlal, jeho družka Helena taky ne. Takže neměli co do úst a taky správně ubytovny se pořád dotazoval, kdy už zaplatí za střechu nad hlavou. Vyhodit do mrazu je nechtěl, měl srdce, ale nemohl přece financovat jejich pohodlí ze svého. Tak si půjčovali po okolí, ale šlo to ztuhla, nikdo je neznal, byli cizí, noví, nikdo jim nedůvěřoval. A tak si Poták vzpomněl na Bouškovou, ke které zabrousil už před časem a ona mu tehdy půjčila knížku a necelé dvě stovky. Tak jí v nestřežené chvíli z kredence šlohnul dalších šest! Nabyt dojmu, že je při penězích a že by mohla půjčit i víc: anebo že by ji mohl oloupit. A tak šel, pod bundou malou sekerku, kterou vyhrabal v kůlně za ubytovnou. Odhodlán, že tu bábu zabije, když bude nejhubř, když nenajde peníze, zatímco ji dostane z místnosti pryč, a kdyby je nevydala ani dobrovolně...

Když bylo po všem, usoudil, že Bouškové beztak není pomoci, a vypařil se. Dvanáct stovek, to bylo na jeho poměry skoro bohatství. Vrátil se klusem na ubytovnu, řekl družce Heleně, že sebou musí hodit. Že má prachy, ale za chvíli mu půjdou v patách příslušníci! A ona ho tedy věrně následovala...

Soud mu – jakožto nebezpečnému recidivistovi – vyměřil za pokus vraždy dvanáct roků vězení: třetí nápravná skupina se tomu říkalo a nebyla to žádná rekreace.

Jan J. VANĚK

Ilustrační foto Václav ŠEBEK



přece jen zželelo, ale protože usoudil, že Boušková má dost. Soudil, že je buďto mrtvá, anebo že zemře co nevidět. A tak hleděl dokonat účel své návštěvy: sebrat peníze a vypařit se z domu...

„Polák... Žije tu v okolí nějaký Polák?“ zajímali se na kriminálce, ale podle evidence obyvatel v sousedních vsích a nedalekém městě, nikdo toho příjmení nebydlel.

Napadlo je, že by mohlo jít taky o označení národnosti, k hranicím s Polskem neměli daleko a do okolí se mohl přistěhovat někdo polského původu – ale ani to se neprokázalo. A tak nezbyvalo než vyrazit od domu k domu a od vesnice k vesnici a poptávat se, jestli někdo nezná chláпка, co se jmenuje Polák (anebo nějak podobně), a s dosti vágním

správce jenom krčil rameny. Jindřich Poták a Helena Kubecká, popis odpovídá, bydleli v jednom pokoji v podkroví měsíc nebo pět neděl, ale vytratili se asi před dvěma nebo třemi dny. Jako pára nad hrncem! Na pokoji nechali akorát binec...

„Tak na ten my se zajdeme podívat,“ zvesela pravil šéf kriminalistů a už se hrnul do schodů.

Správce krčil rameny: ještě klika, že tam už ráno nezahnal uklízečku, radoval se v duchu.



To už kriminalisté věděli, co je dotýčný Poták zač. Že seděl už třikrát a že pro nějakou ránu nejde nikdy daleko. Jeho družka Kubecká zatím v ničem nejela, byla o hodně mladší, a bůh suď, proč se takového váguse chytla. Ale gaunerů mají pro některé ženské odjakživa zvláštní přitažlivost...

Jak se zdálo, ti dva měli nečisté svědomí, ploužili se po odlehlých cestách, přes lesy a zapadlé vísky, a museli v sychravém únoru zkoušet jako psi. Přespávali po stodolách a senicích a v patách jim šla pátračka. Což

S rodinou Janeckých měla poštovní doručovatelka Prokůpková v posledních měsících kříž. Do starého domu na pražském náměstí Míru chodila mimo jiné i s důchody. Eduardu Janeckému vyplácela ten jeho – osobně – naposledy před Vánocemi 1970.



I PO SMRTI spolu

Starý pán se trochu dětinsky chlubil nazdobeným stromčkem, současně upřímně vzdychal, že to jsou jeho poslední vánoce, slzel, že těch dalších se už nedožije... Manželka ho chlácholila, ale taky si potajmu, chudák, stírala slzy. Bylo vidět, že se oba mají moc rádi. Pohřích bylo též vidět, že pan Eda, někdejší náruživý turista, ještě před pár lety opálený a vitální fešák, hodně sešel.

Od té doby ho pošťáčka Prokůpková už neviděla. Od ledna až do května 1971 přebírala manželův důchod vždy manželka Jaroslava Janecká. Pokaždé odcházela s kvitančním listem do ložnice. Odtud ji slyšela doručovatelka za přivřenými dveřmi na nemocného hlasitě mluvit – například ho upozorňovala, kde má list podepsat. Jenomže to bylo zvláštní, Janecký jí nikdy nic neodpověděl. Ani nezakašlal nebo nezahekal, jak by se dalo od nemocného člověka, který se musí aspoň drobátko zvednout z polštářů a přičinít pár písmenek podpisu.

Navíc Prokůpkové neušlo, jak se od Vánoc jindy čistým a uklizeným bytem táhne podivný, návštěvu od návštěvy silnější smrad. Uklizeno bylo pořád, to ano, Janecká měla pověst hospodyně k pohledání, ale ten divný zápach... Kazí se jí něco ve špaj-

zu, třeba nějaké maso? Co si o tom pomyslet?

Ahoj, strýčku Edo!

Také příbuzní viděli pana Janeckého naposledy v roce 1970, dokonce už v září. Po zdravotní stránce byl na tom 67letý pán velmi špatně. Přecházející záchvat mrtvice se na něm projevil omezenými možnostmi pohybu a také zhoršenou výřečností. Byl značně zesláblý a před příbuzenstvem se netajil, že to s ním jde od deseti k pěti.

Na další návštěvu přišla sestřenice Žofie Lenertová, 71letá penzistka, až v zasněženém únoru 1971. Janecká ji zavedla jen do kuchyně: „Manžel je na tom moc špatně. Spí v ložnici a nechci ho budit. Má velké bolesti a jsem ráda, že před chvílí usnul.“

Silný zápach – návštěvu zdvořilostně přetlumočený jako „těžký vzduch“ – vysvětlila Jaroslava sestřenice Žofii prakticky: Snad před hodinou se manžel pokálel a ona musela všechno prádlo přeparat.

Lenertová měla Edu i Jaroslávku ráda, dobře věděla, co si museli vystát protiventství, než se z nich stali manželé. Soustrastně přikyvovala, ale když její oči zabloudily bytem, zdálo se jí, že už není v takovém pořádku jako dřív. Jaroslávka zřejmě už na všechno nestačí, holt není už žádná mladice. Popovídaly si krátce, ale srdečně, za půl hodiny se Lenertová zvedla a odešla domů.

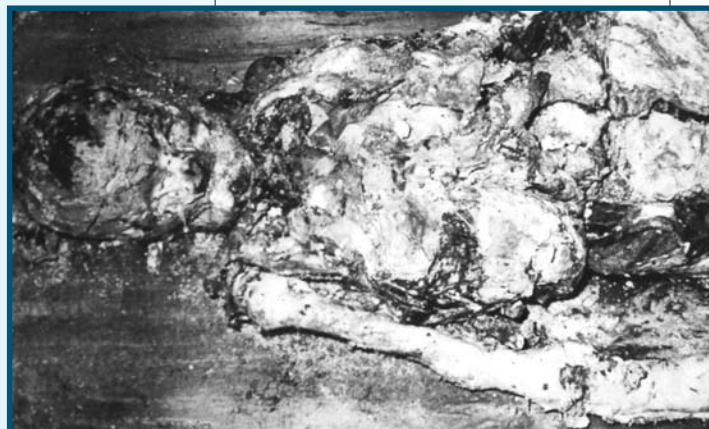
Poněkud energičtěji si počínal vzdálený synovec Janeckého. Jindřich Pokorný přišel navštívit nemocného strýčka začátkem března 1971. I jeho zarazil smrad v bytě, i tentokrát se návštěva odbyla v kuchyni. Janecký celou návštěvu prospal. Při odchodu jeho manželka pootevřela dveře do ložnice, aby se Jindra mohl na strýčka z povzdálí podívat. V šeru ložnice byla vidět jen hlava v čepičce, část hrudníku v pyžamu, kus obličejů, jinak ostatní tělo přikrývala peřina. „Nazdar, Edo!“ pozdravil synovec bujaře strýčka, ale odpovědi se mu nedostalo...

Zhruba tou dobou začali i ostatní nájemníci v domě cítit všudypřítomný hnilobný zápach a shodli se na tom, že nepříjemný odér vychází z bytu manželů Janeckých. Paní Jaroslava je ovšem nevybíravě odbyla, ať se radši starají o své, že zápach vychází ze světlíku.

Důkaz: Hlava a nohy

V dubnu 1971 upozornila Prokůpková Janeckou, že příští důchod již vyplatit nesmí, leda manželovi osobně. Setrvala na svém i 21. května: „Já s ním musím mluvit, já ho musím vidět! Už takhle jsem několikrát porušila předpisy!“ Paní Janecká ji bez váhání odvedla k ložnici a otevřela dveře. Další vzpomínky pošťáčky Prokůpkové můžeme vyčíst ze svědecké výpovědi před vyšetřovatelem mordparty Jaroslavem Zahrádkou:

„Jak Janecká otevřela, zápach až nesnesitelně zesílil. Dokázala jsem popojít jen pár kroků, z toho smradu se mi chtělo zvracet. Janecká proto sama došla k posteli. Z hromady rozestlaných peřin jsem viděla jen hlavu s čepčkem, obloženou polštáři. Paní



Pod ulitou stárí a osamělosti se mohou někdy odehrát bizarní lidské příběhy

Janecká ukázala rukou, jako v tom smyslu, jestli tu manželovu hlavu vidím.

Pak poodhrnula dole peřinu a ukázala mi manželovy nohy, od kolen dolů omotané nějakými hadříky a obvazovou vatou. Bylo to hrozné, já se bála, pořád se mi chtělo zvracet, za každou cenu jsem chtěla z bytu zmizet. Proto jsem i tentokrát paní Janecké vyplatila manželův důchod a rychle jsem odešla. Teprve když jsem se vrátila na poštu, tak jsem zatelefonovala na Veřejnou bezpečnost a svěřila se jim se svým podezřením.“

Úspěšná balzamovačka

Kde máte manžela? Na otázku mužů z mordparty ukázala Janecká mrtvolu muže už ve značném stupni rozkladu, zabalenou do kusů bílého plátna a obvazové vaty: „To je můj manžel. Ještě stále žije,“ tvrdila přesvědčeně. Janecká vzápětí putovala na vyšetření do ústavu pro duševně choré.

Podepsal to přivolaný lékař, který dále označil silnou, místy až pěticentimetrovou vrstvu tuku za máslo. Po krátké prohlídce sdělil detektivům: „Příčinu smrti zatím nedokážu určit. Ale jsem přesvědčen, že v těle chybí převážná část vnitřních orgánů. Někdo mrtvému vypíchl oči, nevím, nejspíš posmrtně. A taky chybí šourek a varlata.“

Jaroslav Zahrádka musel počítat se dvěma směry vyšetřování: Pokud Janecký umřel stářím nebo na nějakou nemoc a Janecká mrtvolu schovávala, aby získala manželův důchod, obohatila se tak neopráv-

něně o částku zhruba 4 000 korun. V takovém případě půjde o trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, paragraf 132, odstavec 1, písmeno c.

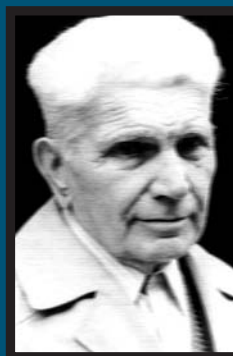
„Pak my jako mordparta z případu tiše vycouváme a přenecháme věc jiným složkám,“ vzpomínal po letech starý Zahrádka. „Pokud ovšem tělo ponese stopy závažných poranění, s vitálními vlastnostmi, tedy způsobenými zažíva, půjde o trestný čin ublížení na zdraví, možná vraždu. Jenže... Poznájí z tak podivně balzamované mrtvolky soudní lékaři vitální charakter zranění? A je vůbec Janecká příčetným pachatelem?“

Balzamování? „Ale ano. Té bláznivce Janecké se skutečně podařilo zpomalit proces rozkladu těla. Bylo jasné, že musela pokožku něčím natírat. Ale jen samotným máslem to nebylo, podílela se na tom zřejmě buď citrusová nebo pomerančová šťáva... Časem, už po výslechu Janecké, jsme věděli, že použila kombinaci olivového oleje, medu, mouky a šťáv z ovoce.“

Nedalo mi to, abych se jí nezeptal, jestli má ráda knížky o faraonech a jejich mumích v pyramidách. Odpověděla, že nic takového nečetla. Pokud to byla pravda, podařilo se jí, i když primitivnější formou, napodobit nevědomky práci staroegyptských balzamovačů mrtvol... My jsme naopak museli vyřešit otázku, jestli ta mumie z náměstí Míru bývala kdysi skutečně Eduard Janecký. Zbytky chrupu souhlasily s kartou zubního lékaře, navíc v bytě zůstaly důchodcovy oděvní svršky, památeční hodinky, ale především náprsní taška s občanským průkazem.

Výjimečný pacient, výjimečná péče

Výpověď Janecké byla podivnou směsí reality a šílenství: „Manžel upadl někdy v prosinci 1970 v rozrušení do spánku, ve kterém zůstal až do poslední doby. Nebudila jsem ho ani k jídlu. Vím, že man-



Major
Jaroslav Zahrádka

žel je v neustálém katalyptickém spánku. Jako bývalá zdravotní sestra tomu rozumím. Jsem přesvědčena, že stále žije. Neříká mi divné, že manžel vydržel pět měsíců bez potravy. Proto jsem ho natírala máslem a medem, aby měl nějakou výživu. A ty šťávy mu měly dodat vitamíny.

Proč mu za těch pět měsíců, když žije, nenarostly dlouhé vousy? Můžu snad za to já? Že jste viděl na pitevně manželovu mrtvolu? Tak vám museli ukázat nějakou jinou mrtvolu! Pro ně to není problém, vážený pane, oni mohou mít mrtvol, kolik chtějí! Kdo to jsou oni? Na to se brzy budu ptát já! Nenechám sebe ani manžela šikanovat. Žádám, aby se naším případem zabýval prezident republiky!

Nikdy jsem necítila v jeho blízkosti nějaký zápach. Manžel byl pouze trochu tmavý. Když jsem ho obracela a mazala máslem, viděla jsem, jak dýchá a jak mu tlučí srdce. Někdo, nevím kdo, mu však vypíchal oči a propíchal mozek. Myslím, že to byli lidé, kteří využili mé nepřítomnosti v bytě, vnikli do bytu a manželovi ubližovali. Já sama jsem mu nic neudělala.

Popírám, že bych z jeho těla vyňala vnitřnosti a ty někam dala, někam zahodila nebo spálila v kamnech. Lékaře jsem k manželovi nevolala proto, že si to nepřál. Že neodpovídá běžným zásadám zdravotnické péče natírat tělo máslem nebo ovocnou šťávou? Jenže tohle byl výjimečný případ! Proto jsem taky musela zvolit výjimečný přístup.“

Stíhání zastaveno

Zmalecký posudek z odvětví psychiatrie vyzněl ohledně Janecké jasně: Jde o anomální osobnost s paranoidními a hysterickými rysy. V možné souvislosti s manželovým onemocněním, vlastní izolovaností a projevy stárnutí dospěla duševní nemoc až k poruše vysloveně paranoidní involuční psychózy. Díky tomuto stavu nebyla Janecká schopná rozeznat nesprávnost svého jednání, ani je ovládat.

„Atypický případ skončil. Žádná vražda, žádný pachatel, jenom jedna bláznivka skončila, chudák, v psychiatrické ústavní léčbě. Ale i tyhle smutné kauzy musí mordparta čas od času řešit,“ uzavřel vyprávění major Zahrádka.

Viktorín ŠULS
Ilustrační foto Václav ŠEBEK (1)
a archiv



Pohled na manželské postel v bytě Janeckých po odstranění těla

Film

Bezva chlap, bezva film



Norské filmy jsou v českých kinech hosty dosti vzácnými: tak vzácnými, že se možno předem obávat o divácký úspěch novinky, jež se v biografech nyní objevila a kterou by bylo vskutku škoda prosvihnout. Jmenuje se Bezva chlap a nabízí pozoruhodnou směsici hořkého a jako noc černého humoru, bezvýchodnosti a drsné deprese. Navzdory tomu jde pořád o komedii – třebaže chvílemi tuze neveselou.

Život ve Skandinávii asi oproti našim zažitým představám není žádné peříčko, pomyslíme si v závěru snímku – zvláště pokud se jako jeho hrdina po dvanácti letech člověk vrací z kriminálu (ovšemže zaslouženého, žádný justiční omyl: vražda!) a snaží se jakžtakž začít znovu, jinak a snad líp – anebo mít aspoň ode všech pokoj. Zajisté, nižádné drama: takových historek jsme už ve zdraví zapomněli! Ulrik, muž, na jehož rukou ulpěla kdysi cizí krev, se jenom nemotorně snaží znovu slepit dávno rozpadlou rodinu, jenže místo ní na něj už čekají malí místní grázláci. Mafie po norskou. Dají mu velkomyslně práci (v autoservisu) a bydlení (v garáži), ale zadarmo to dozajista nebude! Měl by totiž zabít člověka, který ho kdysi udal, a jeho novým dobrodincům se teď nemile plete do cesty.

Úspěch stojí a padá s hereckým výkonem Stellana Skarsgarda, zkušeného charakterního herce, rodem Švéda, který už zaujal i v řadě hollywoodských snímků kategorie A. Jmenujme hity Nesnesitelná lehkost bytí,

Hon na ponorku, Ronin, Přátele z Karibiku, Prolomit vlny – či Formanovy Goyovy přízraky, kde si Skarsgard zahrál Goyu. Jeho úsporné herectví maně upomíná na Gabina či Hrušínského. Málo slov, gest i grimas. Všechno v očích, hlavě, a pravda někde uvnitř. V duši...

Skoro jako u starých grotesek, i tady nás tvůrci nutí smát se „nekorektně“, trapasům, neštěstí druhých, surovostem, a přece jde o podívanou hluboce lidskou. Moc naděje z ní na diváky nedýchne, ale někde hluboko na dně se jí trocha ještě ukrývá... (jjv)

Foto archiv

Divadlo

DRSNÉ ALPSKÉ PASTORÁLE

Jakýsi účetní auditor doporučil nedávno pražským divadelním ředitelům, aby vyhodili vrátne a pak uváděli především kousky maximálně o čtyřech pěti postavách. To že by se fakt ušetřilo! A Činoherní klub jako by úsporným opatřením iniciativně předešel, když už z jara uvedl hru, v níž se autor spokojil pouze se dvěma postavami – tedy jen tandemem herců! Ovšem – jakých herců!

Lví podíl na mimořádném zážitku mají oni dva, kteří tu vpravdě září: Blanka Bohdanová a Stanislav Zindulka. Bez nich a jejich osobnostního vkladu by představení zdaleka neznamenalo pro Činoherní klub úspěch tak očividný. Rakouský dramatik Felix Mitterer napsal hru Moje strašidlo původně jako hru pro rozhlas, což je znát na jisté literárnosti dialogů, ztěžka oživajících na jevišti. Hraje se o manželství, jež nerozdělila ani smrt, před diváky plasticky vyvstávají staré křivdy, vzájemné výčitky a celý drsný život dvou lidí, živé a mrtvého, kteří si nikdy neodpustili a nedokážou ani zapomenout. Muselo to být děsivé soužití – a jsou to šeredné vzpomínky, jež v dialozích Bohdanová a Zindulka předestírají strnulému obecnstvu. Tolik zla, nenávisti, schválností a surovosti se snad ani reálně nemohlo vejít do jediného vztahu, jediného společného osudu, jediné alpské vsi.

Pro obecnstvo je přitom představení zážitkem z výsostného zralého herectví a současné



i krutou katarzí. Režisér Peter Čičvák moudře vsadil na mimořádné herecké typy, jimiž oba aktéři, Blanka Bohdanová a Stanislav Zindulka, jsou. Výprava je nadmíru jednoduchá, téměř prázdné jeviště s náznaky rozvalin starých zdí, snad pozůstatků dávné naděje na společný domov. A děj citlivě dotváří – živě na jevišti produkovaná – hudba Petra Kofroně.

Člověka jen při závěrečné děkovačce zamrzí, že se pro herce takového formátu nenašel dokonalejší dramatický text...

(-ěk)

Foto Činoherní klub

Kniha

DOBRÉHO DO TŘETICE

Už druhý díl objemné trilogie Stiega Larssona Milénium, román Dívka, která si hrála s ohněm, se z víceméně klasické detektivky, již byl díl úvodní, Muži, kteří nemají rádi ženy, zvolna měnil spíše ve špiónážní román – a třetí díl, kterého se čestí čtenáři z produkce nakladatelství Host dočkali v květnu, onu proměnu jednoznačně dokončil. Což neznamená nic zlého, posun je ryze organický a autor si jím jen otevřel možnost širšího záběru a mnohem obecnějších souvislostí.

Třetí díl objemné ságy, nazvaný Dívka, která kopla do vosího hnízda, je vyvrcholením úctyhodného vypravěčského opusu, jehož švédský autor zemřel v pouhých padesáti letech, dřív, než si mohl vychutnat světový úspěch své vpravdě nevšední práce. Květnatý konglomerát dramatických příběhů, odehrávajících se kolem fiktivního časopisu Milénium, se stal světovým bestsellerem, s nákladem, jakého evropské beletristické už jen zřídka dosahují. Každý ze tří svazků nabízí zhruba pět až sedm set stran, to znamená, že celek

čítá bezmála dva tisíce tiskových stránek. Desítky postav, několik hlavních dějových linek a nespočet vedlejších epizod – a to vše Larsson udržel ve vzácné jednotě stylu, to vše se čte vpravdě jedním dechem – třebaže na jediný záťah to nepřečte nikdo, to prostě v čtenářských silách není.

O to smutnější je sdělení, že ve spisovatelově pozůstalosti se prý našel i fragment dílu čtvrtého, v němž by se zřejmě dořešily motivy, které ve třetím svazku zůstaly ještě neuzavřené. Ať už se editoři a dědicové autorských práv rozhodnou čtvrtý díl nechat tajemstvím, anebo ho vydat tak, jak ho autor zanechal, nebo zda se příběh někdo pokusí dopsat v jeho duchu, mimořádné dílo je uzavřeno. A díky odvaze nakladatelství Host a úctyhodnému úsilí překladatelky Azity Haidarové známe Milénium už i v jazyce českém a můžeme přemítat o tom, jak je náš svět opravdu malý a kolik švédských trápení je i trápení našimi... (jjv)

Pražský stadión Dukly, Juliska, byl plný těch, kterým solidarita s trpícími není pouhou frází

LIDSKÁ SOLIDARITA (ODSTARTOVANÁ DĚTMI) JUBILOVALA



Paní Běla Jensen byla po zásluze – během oslav – neustále středem pozornosti (na snímku např. vedle gen. Ing. Josefa Šíby)

stenci a aktivity Stonožky shrnuli do „instantní“ podoby. Dnes přidáváme fotosvědectví letitého spolupracovníka redakce:

Jediný den v deštivém májovém období

se nad stadionem Juliska v Praze rozzářilo slunce a rozprostřela se modrá obloha. Jako by počasí také chtělo přispět k úsilí dětí, učitelů i organizátorů k dlouhodobému úsilí o lidskost, vzájemnou výpomoc. Vždyť z aktivit a sbírek školních dětí prostřednictvím Armády České republiky byl – a je – mírněn těžký úděl dětí v zemích zmítaných válečnými konflikty. Seznam prostředků pomoci by byl velice obsáhlý.

Radost z programu, který od dopoledne

● **Pražský stadion Juliska v půli května plný dětské radosti a lidské solidarity**

● **Hnutí Na vlastních nohou Stonožka slavilo 20 let trvání**

● **A k tomu výročí deseti let spolupráce s Armádou ČR**

V minulém čísle Policisty jsme reportážním vyprávěním z Muzea Policie ČR exi-



Mnozí účastníci byli též aktivními „tvůrci“ programu

probíhal až dlouho do večera na celém stadionu, byla bezprostřední. Všichni organizátoři, účinkující, mezi nimi je nutno vzpomenout Armádu ČR, Policii ČR a Střední odbornou školu ochrany osob a majetku, zaslouží poděkování. Z celé oslavy bylo cítit to občas zmíněné: „Od srdce k srdci, srdečně.“






Na závěr, když se nad Juliskou rozzářil ohňostroj, jako by tryskal z „člověčiny“ a šlechtnosti. Stal se malou zářící kyticí na večerním nebi nad Prahou, kterou si iniciátorka myšlenky hnutí Na vlastních nohou paní Běla Jensen zaslouží.

Julius RANCSO

Foto autor a Jaroslav KOPIC



Ing. Průcha (vlevo) se studenty Střední odborné školy ochrany osob a majetku (přezdívané Škola budoucích bodyguardů) z Plzně se staly po akční ukázkě sebeobrany idoly všech přítomných

	korumpování	První tajenka	buřič	anýzový likér	mužské jméno	chemická značka astatu		koňak	vojenský povel		Druhá tajenka	ukazovací zájmeno	otrušák	zvolená
korekce							iniciály valašského krále			tkalcovský stroj opět				
přeplnit sklenici							vrtochy ženské jméno							
dávat políbek						biblická postava pružné dráty						iniciály malíře Buriána		
český malíř					pohodlnost létající hmyz							německy „on“ jižní plod		
zpevněný jíl				potulka část oka						koupelňová nádoba drtiče				
české město			větríky rovnat						zakladatel bolševismu věnované předměty					
 rastr kostelní stavba							nechoče-ná sportovní loď							
logo						listnatý strom dieta							obyvatel žlutého světadílu	velké ohně
alkoholický nápoj						závan český hrad						značka ampér-voltu podzimní květina		
stát v USA					piloty plemeno					brva obhájce z detektivní literatury				
anglický zápor				ranní vláha černá káva					směšovat unikátní					
auto- značka Islandu			hojivý krém anglicky „devět“				cenná pryskyřice zběhlost							
mravnost							odvětví akumulátory							
vřesovec						stavení míšenci							ženské jméno	klapat
 st. vztažné zájmeno český kníže					dopolední koncert mileneček Heleny							zkr. Kult. centra mužské jméno		
kostelní slavnost				ruský státník dětské citoslovce						chování				
básnický zápor			zakrývaná							bezhrbý velbloud škůdce šatníku				
iniciály autora Rusalky			papoušek Býv. SPZ Rokycan					student lékařství zkr. realit. kanceláře						
všekazi								pestrý papoušek						
ženské jméno								padat na kolena						

V tajenkách neleznete tituly dvou detektivních románů od české spisovatelky Heleny Hardenové

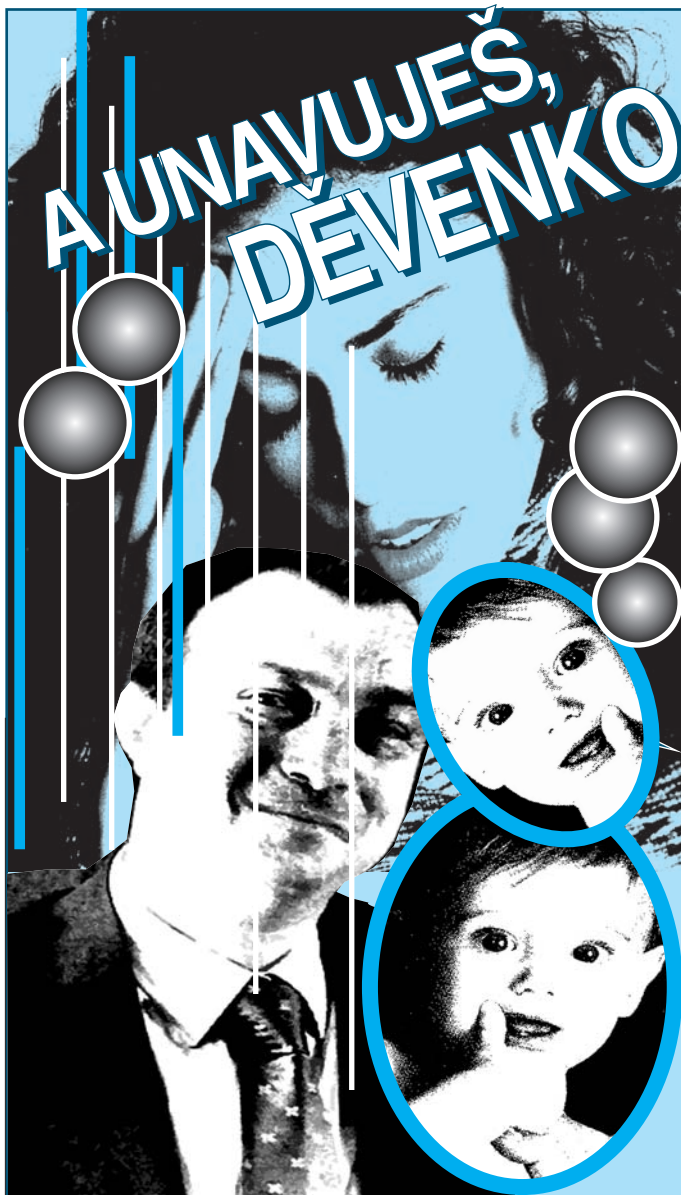
Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. července 2010

Řešení z č. 5/2010: 1. ODVÁŽNÁ DCERA KATEŘINA, 2. ZÁHADA PIKTOGRAMU

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Karel Mikuláš, Plzeň; Zdena Švarcová, Odry; Renáta Gruberová, Prachatice.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Policista
7/2010
Křížovka
soutěžní kupon



„Tak to máme za sebou?“ řekl sedmatřicetiletý Ladislav Janda, Kateřině, nyní už exmanželce, sotva za nimi zapadly dveře soudní budovy a radostně si zamnul ruce. „Stav – šťastně rozveden,“ blekotal a radost z něho jen vyzařovala. Na rozdíl od jeho nepokrytě inzerované dobré nálady byla pětaticetiletá Kateřina Jandová celá rozechvělá, na očích jí byly vidět stopy po slzách a radost v její tváři by nenašel ani ten největší optimista.

„To ti bylo s námi tak špatně, že máš takovou radost?“

„Jak s námi?“ zeptal se překvapeně.

„No přece se mnou a našimi dětmi. Kačenkou a Ládíkem. Nebo už jsi snad zapomněl?“

„No dovol,“ ohradil se. „Moje děti to budou pořád, ať už jsme spolu, nebo ne. To na věci nic nemění.“

„Můžeš je vidět, kdy budeš chtít, ale moc tě prosím, nezapomeň posílat peníze... víš, že nemám příliš velký plat a děti toho hodně spotřebují.“

„To mě chceš urážet? Já vím, co je moje povinnost, to mi nemusíš připomínat.“

Od této rozmluvy utekly čtyři roky a v životě bývalých manželů Jandových se mnohé změnilo.

Především Ladislav se půl roku po rozvodu znovu oženil s mladou emancipovanou dívkou a ze všech sil se snažil uspokojovat její nemalé finanční potřeby a náročný společenský život. V tom běhu života několikrát „zapomněl“ poslat soudem určený příspěvek na výživu a pak přestal platit úplně. Jeho „mlčení“ řešila Kateřina zpočátku snahou se s bývalým manželem osobně domluvit, ale když neuspěla a získávala jenom sliby, které exmanžel nehodlal plnit, obrátila se na soud a Ladislav Janda nejenže musel nezaplacené alimenty uhradit, ale navíc ještě soud ohodnotil jeho jednání trestem odnětí svobody na jeden rok s podmíněným odkladem na dobu dvou let.

Janda své bývalé ženě i dětem dal nepokrytě najevo, že naprosto ztratily jeho přízeň, protože ho veřejně ponižily a málem z něho udělaly kriminálního.

Celé dva roky, kdy byl Janda v podmínce, plnil vyživovací povinnost bez problémů, i když za dětmi ani jednou nepřišel. Kateřině to bylo líto, zůstala po rozvodu sama a hodně ji trápila Jandova lhostejnost především kvůli malému Ládíkovi, který se s tátovým nezájmem stále nedokázal vyrovnat. Utekly dva roky, dvouletá podmínečná lhůta uplynula a Janda opět přestal alimenty na své děti posílat.

Kateřina se opět pokusila o ústní domluvu, ale byla odmítnuta.

„Mám čas, boběčku,“ řekl exmanželce Janda a smál se jí do obličeje. „Dvouletá podmínka minulý měsíc skončila a já mám teď čas šest měsíců vás natahovat na špagát. Nedostaneš nic a jdi si třeba na lampárnu.“

„Láďo, ty peníze jsou pro tvoje děti...“

„Jenže je utrácíš ty a ani se nechci ptát za co. Prostě šmytec a hotovo.“

„Můžeš dostat až pět let, nenut' mě...“

Rozesmál se. „Máš mě za blba? Myslíš, že neznám zákony? Unavuješ, děvenko, unavuješ.“

Josef KRATOCHVÍL
Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

1. Který zákon a paragraf řeší uvedenou situaci?
2. Může být Ladislav Janda skutečně odsouzen až na 5 let odnětí svobody?

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. července 2010

Řešení z č. 5/2010 zní:

Manželé Krausovi svým jednáním porušili

a) z.č. 94/1963 Sb., o rodině, § 85 odst. 1 = „vyživovací povinnost rodičů k dětem trvá do té doby, pokud děti nejsou samy schopny se žít.“

b) z.č. 40/2009 Sb., tr. zákon, § 177 Útisk, odst. 1 = „Kdo jiného nutí, znepokojuje jeho tísně nebo závislosti, aby něco konal, opominul nebo trpěl, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo zákazem činnosti.“

Správná odpověď č.1

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Václav Černý, Mariánské Lázně;

Alena Machová,

Brno; Antonín

Zapletal, Ostrava.

Všem vylosovaným blahopřejeme

a zasíláme knižní

odměnu!

ŠÉFE, SPAL V PARKU NA LAVIČCE. BYL PROSÁKLÝ DEŠTĚM A ALKOHOLEM.



1x Miroslav PAVLÍK

deset minut s

POLICISTA §

Kupon č. 7/2010



V nádherném prostředí jablonecké městské haly proběhlo Mistrovství UNITOP v sálové kopané.

Po celý den zde soupeřilo 10 nejlepších družstev sestavených z policistů a členů SKP z celé České republiky. Vzájemně se zde střetla stovka fotbalistů.

Slavnostního zahájení se ujal zástupce krajského ředitele P ČR Libereckého kraje plk. Ing. Bc. Pavel Langr a zástupce UNITOP Jindřich Janáček.

Tři rozhodčí dohlíželi nad regulérností zápasů – Zdeněk Nagy, Martin Černý a Ladislav Kudrna.

Po urputných bojích zvítězilo družstvo Krajského ředitelství P ČR hl. města Prahy před družstvem KŘ P ČR České Budějovice a třetím – FC Střední policejní školy Orion Praha.

Domácí družstvo SKP Maják Jablonec n. N. prohrálo při posledním zápase

s Vyšší policejní školou MV z Brna boj o sedmou příčku až při závěrečných penaltách a skončilo na osmém místě.

Zápasy byly rozděleny do dvou hracích skupin, kdy každý vzájemný zápas trval 10 minut.

Semifinálové boje trvaly 12 minut a finálové dokonce 15 minut.

Přestože zápasy byly velmi fyzicky náročné a dlouhé, nedošlo v průběhu k žádným nepovoleným vzájemným střetům, žádnému vážnému zranění, což si velmi pochvalovali i rozhodčí, neboť to není běžný jev při podobných střetnutích.

Závěrečná ocenění předávali účastníkům významné osobnosti jako starosta města Jablonce n. N. Mgr. Petr Tulpa, ředitel Krajského ředitelství P ČR Libereckého kraje plk. Mgr. Milan Franko, jeho zástupce plk. Ing. Ondřej Musil,



SÁLOVÁ KOPANÁ



velitel Územního odboru P ČR Jablonce n. N. plk. Mgr. Bc. Petr Šikola.

V rámci hodnocení zápasů byl vyhlášen i nejlepší střelec, kterým se stal Leoš Novák z KŘ Praha. Dále nejlepší brankář – Michal Hadáček z KŘ České Budějovice a nejlepším domácím hráčem byl vyhlášen Leoš Bernard z SKP Maják Jablonec n. N.

Kromě hráčských umění se hodnotil i věk účastníků. Nejstarším, ale stále výkonným členem svého týmu, se stal pplk. JUDr. RNDr. Vlastislav Man z Vyšší policejní školy z Brna, kterému je již 64 let a přesto aktivně bojoval s míčem a pomáhal svým spoluhráčům k dosažení 7. příčky v celkovém hodnocení.

Závěrem můžeme říci, že toto historicky první mistrovství pořádané prvně v nově vzniklém Libereckém kraji mělo vysokou úroveň, vysokou intenzitu hráčského nasazení a velkou disciplinovanost od jednotlivých hráčů i celého managementu.

Lída KNOPOVÁ
Foto Václav ŠEBEK



Na snímcích:

1. Mistrůvství UNITOP – družstvo Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy
2. Finálový gól má cenu zlata!
3. Druhou cenu předal starosta Jablonce nad Nisou Mgr. Petr Tulpa
4. O dramatické situaci nebyla nouze



1



2



3

Na snímcích:

1. Při záchraně tonoucího jde styl i krása stranou – rozhoduje rychlost
2. Při resuscitaci tonoucího se hlavně uplatnily ženy
3. Součástí víceboje byla střelba na terč
4. Takto ukázkově dovedl přeskóčit málo kdo
5. Nakonec policisté museli zvládnout i závod v krosu

Ve dnech 3. až 5. května 2010 se v Domažlicích uskutečnil již 5. ročník Policejního mistrovství České republiky v policejním víceboji.

Hlavní pořadatel této soutěže – školní policejní středisko Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje – připravil ve spolupráci s odborem vzdělávání ředitelství pro řízení lidských zdrojů Policejního prezidia České republiky, Centrem sportu Ministerstva vnitra a Unii tělovýchovných organizací Police České republiky opět velmi zajímavou a náročnou soutěž.

Této soutěži se zúčastnilo celkem 45 příslušníků z celé Policie České republiky včetně 11 odvážných žen. Soutěžící museli absolvovat disciplíny, které úzce souvisí s činností policistů při výkonu služby, s předepsanou výstrojí a výzbrojí. Jednalo se o resuscitaci a plavání v oděvu, praktickou střelbu, překážkovou dráhu a policejní kros.

Soutěž byla vypsána pro muže v kategoriích do 30 let, od 30 do 40 let, nad 40 let, ženy a smíšená čtyřlenná družstva. Družstvo zahrnovalo všechny věkové kategorie včetně žen.

Závod probíhal za poněkud odlišného počasí, než je na tuto roční dobu obvyklé. Sychravo a venkovní teplota pod 10 °C. Při policejním krosu ukázal teploměr dokonce 4 °C. I přesto podali všichni soutěžící vynikající výkony a opět udrželi vysokou prestiž tohoto policejního mistrovství. Výkonnostní úroveň mezi jednotlivými soutěžícími, ale i kategoriemi byla velmi vyrovnaná, což dokazují nepatrné bodové rozdíly v jednotlivých disciplínách.

Poprvé v historii soutěže se podařilo prolomit hegemonii družstva Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, které zvítězilo v předcházejících ročnících. Letos si putovní pohár policejního prezidenta za

vítězství odvezlo družstvo Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Na druhém místě se umístilo družstvo Služby cizinecké policie a na třetím místě policisté z Krajského ředitelství Plzeňského kraje.

Obdivuhodný výkon předvedla a zároveň vítězkou kategorie žen se stala pprap. Pavla Leníková z pohotovostní motorizované jednotky Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, které se podařilo zvítězit ve všech dílčích disciplínách, což se v historii soutěže ještě žádnému soutěžícímu nepodařilo.

V kategorii mužů do 30 let zvítězil kpt. Bc. Václav Carda z Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje. V prostřední kategorii mužů se na prvním místě umístil nprap. Mgr. Jan Materna z Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a v kategorii mužů nad 40 let zvítězil pprap. Mgr. Pavel Krejčík z Krajského ředitelství Ústeckého kraje.

Pavla ZUZÁNKOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

VÍCEBOJ v Domažlicích



4



5



Při výcviku byli přítomni i filmaři ze Zařízení služeb pro Ministerstvo vnitra, kteří připravovali reportáž pro vnitřní potřebu Policie ČR

DO MISE přes Vyškov a Holešov

V dubnovém čísle našeho časopisu jsme přinesli reportáž o přijímacích testech českých policistek a policistů, kteří se – samozřejmě dobrovolně – přihlásili k výběrovému řízení pro uchazeče o vyslání do některého z kontingentů Policie ČR v zahraničních mírových operacích Evropské unie nebo OSN. Připomeňme si, že k testům se na Policejní prezidium dostavilo 58 uchazečů a uspělo jich 35. Podívejme se nyní na jejich další osudy.

Jak jsme upozornili, k obecným podmínkám pro práci v policejní součásti mise OSN, platným pro kohokoliv na celém světě, patří nejen předcházející nejméně pětiletá služba u policie, schopnost pracovní komunikace v angličtině, řidičský průkaz, ale také výborná fyzická a psychická kondice. Právě lékařské a psychologické vyšetření – jako nezbytná součást výběrového řízení a předvýjezdové přípravy – udělalo v řadách českých uchazečů o práci v misích další „průvan“. K závěrečné části přípravy, kterou je devítidenní přípravný kurz ve Vojenské akademii ve Vyškově a ve Vyšší a střední policejní škole MV v Holešově, jich tak nastoupilo sedmnáct, z toho dvě ženy.

„Ocenili bychom, kdyby jich bylo víc, protože Česká republika má v tomto směru určité mezinárodní závazky,“ povzdechne si podplukovník Mgr. Kamil Vodička. „Snažíme se proto službu v zahraničních misích všestranně propagovat uvnitř policie. Z výcvikového kurzu mimo jiné spolu s filmaři ze Zařízení služeb pro MV připravujeme videoreportáž. Snažíme se všestranně zvyšovat povědomí o misích a o tom, že se skutečně jedná o příležitost pro každého.“

Právě o zmíněném kurzu jsme hovořili se

dvěma z jeho organizátorů, pracovníky 2. oddělení odboru mezinárodních vztahů Kanceláře policejního prezidenta podplukovníkem Vodičkou a koordinátorem pro zahraniční mírové operace kapitánem Mgr. Tomášem Kollárem. Kurz se uskutečnil už popáté, je certifikovaný a organizátoři mimochodem mají zájem, aby se do budoucna prodloužil na tři týdny, probíhal celý v angličtině a byl nabízen i policejním sborům dalších zemí v rámci EU. Něco takového už ostatně nabízejí Slovensko, Rumunsko nebo pobaltské státy...

Letošní kurz tedy proběhl od 10. do 18. dubna a letos poprvé se na něm podílela také holešovská policejní škola. Frekvenci kurzu se v Holešově dva víkendy, několika pětácti hodin, věnovali intenzivní střelecké a střelecko-taktické přípravy. Cvičili s krátkými i dlouhými zbraněmi, tedy nejenom s pistolemi Glock 17 ráže 9 mm Luger, což je standardní vybavení policistů pro zahraniční mise, ale i se samopaly Heckler Koch MP5, útočnými puškami Heckler Koch G36 C a služebními brokovnicemi Fabarm. Navíc měli možnost seznámit se s odstřelovačskou puškou Sako TRG 22. Policisté samozřejmě nevyjíždějí do misí bojovat, jejich poslání je považováno za civilní, ale prakticky nelze vyloučit možnost, že se dostanou do nebezpečných situací, kde jim tyto znalosti velmi přijdou vhod.

Mezi oběma střeleckými víkendy – od pondělí do pátku, každý den od osmi do půl čtvrté – frekvenci zasedli do školních lavic ve Vojenské akademii ve Vyškově, kde absolvovali standardní kurz CIVPOL. To je komplexní a všestranná příprava poli-



Na organizaci kurzu se podíleli také pracovníci 2. oddělení odboru mezinárodních vztahů Kanceláře policejního prezidenta podplukovník Mgr. Kamil Vodička a koordinátor pro zahraniční mírové operace kapitán Mgr. Tomáš Kollár

cistů na pobyt a službu v krizových oblastech. Jde v první řadě o principy, úkoly a právní aspekty mírových operací OSN a EU, mimo jiné z hlediska nejvýznamnějších světových konvencí na ochranu lidských práv. Vcelku velká pozornost byla věnována také zásadám a způsobům chování v misi („code of conduct“), mimo jiné s ohledem na typické kulturní odlišnosti (islám a křesťanství), a v neposlední řadě i zásadám komunikace s médii ve cvičném televizním studiu.

Součástí psychologické přípravy bylo mimo jiné seznámení s takovými aspekty mise, jako je „psychologické přežití“ (zátěž, stres, trauma). Důležitým faktorem pro dobrou psychickou kondici je využít každou příležitost ke kontaktu s nejbližšími doma. Prostředky ke spojení jsou v misích k dispozici (e-mail, skype, telefon), ale nemusí být přístupné každý den; třeba v Afghánistánu se často zapínají rušičky kvůli dálkovému odpalování náloží. Ale školily se třeba také zásady chování při únosu a v zajetí. A účastníkům se dostalo i poučení, co s volným časem (knížky, relaxace,



**Podplukovník Ing. Petr Vospálek
a Henkler&Koch MP 5**

sport, počítačové hry...) a vůbec co si vzít s sebou do té které mise.

Kurz CIVPOL se nemůže obejít bez základní ženijní přípravy, do které patří seznámení s minovým nebezpečím v podmínkách mise, indikací nástrah a improvizovaných výbušných zařízení a s úkoly odminovacích týmů, respektive týmů IEDD. Účastníci se například dozvěděli, co mají dělat, když se znenadání ocitnou v minovém poli... Také zdravotnická příprava se v rámci tohoto kurzu orientuje na rizika pobytu v misi. Školení zásad poskytování první pomoci tak bylo zaměřeno na moderní postupy při střelných zraněních, zlomeninách a popáleninách, to vše ale v podmínkách krizových oblastí, kde nebývá šance na okamžitou dopravu zraněného do nemocnice a zpravidla se nedá počítat s příjezdem lékaře.

V souvislosti s budoucím působením v mezinárodních týmech se účastníci kurzu museli seznámit s mezinárodně používaným systémem radiové korespondence a zásadami radiových procedur. Také práce s mapou, orientace podle mapy a práce s GPS jsou dovednosti, které při policejní službě v domácích podmínkách většina z nich nepoužívá, a tak pro ně nebyla bez zajímavosti ani topografická příprava na misi.

Nejednalo se ovšem o nějaké obecné školení podle příruček. Všechna témata byla přednášena, prezentována a případně procvičována pod vedením vojáků, kteří vesměs mají osobní zkušenosti z několika zahraničních misí Armády ČR a mohou tak podat informace a návody skutečně použitelné v praxi. Poslední den vyškovského kurzu byl ostatně věnován odborné přípravě Policie ČR, na kterou byli pozváni příslušníci Policie ČR, kteří v poslední době sami působili v misích aktuálně – personálně – dotovaných také českou policií. S výjimkou Bosny a Hercegoviny se tak účastníkům kurzu dostalo informací z první ruky o pro-



Seznámení se zbraněmi v holešovské učebně



blémeh a zvláštěností policejní práce a vůbec pobytu v Libérii, Kosovu, Moldávii, Gruzii, Iráku, Afghánistánu a na Palestinských územích. Kromě toho byl přítomen odborník z Ministerstva zahraničních věcí, který zastupoval Českou republiku v CivCom – to je výbor při Radě EU, který významně přispívá k organizaci civilních misí Evropské unie.

Měli jsme možnost pohovořit s jedním z frekventantů kurzu a zeptat se ho, co mu takové školení přineslo. Podplukovník Ing. Petr Vospálek poslední dva roky pracuje na Policejním prezidiu v národní jednotce Europolu, což je součást služby kriminální policie a vyšetřování. Má za sebou více než desetiletou službu u Policie ČR, z toho šest let jako operativce a vyšetřovatele kriminálky v Praze. Je mu 36 let, zatím je svobodný a bez dětí. Do zahraniční mise se přihlásil poprvé, takže absolvoval letošní vstupní testy OSN z angličtiny, střelby z pistole a z řízení motorového vozidla, a potom psychologické a zdravotní testy.

„Celý přípravný kurz hodnotím velmi pozitivně, musím říct, že se mi líbil,“ prohlašuje na úvod Petr Vospálek. „To hovořím o obsahové kvalitě kurzu, stejně jako o kvalitě a přístupu instruktorů, o celém zázemí a organizaci. Nemělo to chybu, kurz byl nejlepší, jaký jsem u policie absolvoval. Protože jsem na rozdíl od několika dalších

účastníků ještě nikdy nebyl v zahraniční misi, prakticky všechny informace, které jsem získal, byly úplně nové a myslím i užitečné.

Pokud jde o střeleckou a taktickou část kurzu v Holešově, do té doby jsem měl možnost střilet jenom z pistole. Střelečtí instruktoři z tamní policejní školy jsou vysoce fundovaní nadšenci pro svou práci, cvičí ostatně také policejní zásahové jednotky. Podle potřeby se každému věnovali individuálně, takže nás, v podstatě začátečníky, v poměrně krátké době naučili docela slušně ovládat i dlouhé zbraně, a to i v nejrůznějších taktických situacích, také v pohybu a po námaze, všechno ostrými. Za čtyři dny jsem vystřílel víc nábojů než předtím za celou svoji kariéru. Zlepšil jsem se i ve střelbě z pistole.“

V době dokončování tohoto článku už podplukovník Vospálek odcestoval do nejméně dvanáctiměsíční mise OSN v Libérii. Stejně jako všem ostatním, kteří úspěšně prošli sítí výběrového řízení a dosud třeba ještě čekají na „povolávací rozkaz“ policejního prezidenta do některé mise, i jemu přejeme mnoho štěstí.

Přemysl LIŠKA

**Foto autor a Zařízení služeb
pro Ministerstvo vnitra**

REGENERAČNÍ A KOMPENZAČNÍ CVIČENÍ

PRO PŘÍSLUŠNÍKY BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ

KANCELÁŘ / 3



Cvik č. 9

Cíl: protažení prsních svalů a svalů na zadní straně dolních končetin

Základní postoj: stoj rozkročný, vzpažit, předklon, dlaně na opěradle

Výdech – stáhnout hýžděové a břišní svaly, protlačit hrudník směrem dolů do pocitu tahu v oblasti prsních svalů, výdrž 10 s, volně dýchat



Nádech – uvolnit

Chyby: úzký stoj rozkročný, horní končetiny nejsou propnuty v loktech, zvedání ramen, záklon a předklon hlavy – hlava není v prodloužení trupu, povolené břišní svaly

Opakování: 3–5krát

Frekvence: 1–3krát denně



Cvik č. 10

Cíl: protažení svalů zadní strany stehna a lýtky

Základní postoj: Vzpřímený sed přednožný levou na kraji židle, špička přednožené levé nohy je přitažena k bérce, dlaně a předloktí obou rukou jsou volně položeny na stehnech

Výdech – plynule vodorovně se před-



kláníme do pocitu tahu na zadní straně levé ruky, ruce doprovázejí pohyb co nejbližší k noze, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech – zpět do základního postoje, totéž na druhou stranu

Chyby: nedostatečně propnutá noha v kolenní, rotace pánve

Opakování: 1–5krát

Frekvence: 1–3krát denně



Cvik č. 11

Cíl: posílení mezilopatkových svalů

Základní postoj: vzpřímený sed připažmo na židli, overball v oblasti lopatek a opěradla židle



Výdech – zpevnit břišní svaly, ramena stáhnout dolů, lopatky k páteři

Nádech – přetočit dlaně vpřed a palce vzad

Výdech – zapažit, zvýšit stah lopatek



Cvik č. 12

Cíl: posílení mezilopatkových svalů s Therabandem (cvik je možno provádět i bez Therabandu)

Základní postoj: vzpřímený sed předpažmo, Theraband pevně uchopíme

Výdech – zpevnit břišní svaly

Nádech – skrčit upažmo do krajní polohy, výdrž 5 s

Výdech – zpět do základního postoje

Chyby: předsunutí hlavy, zvedání ramen, povolené břišní svaly, příliš velký nebo malý odpor Therabandu, zadržování dechu

Opakování: 10krát

Počet sérií: 1–3

Frekvence: 1–3krát denně

Připravila Zdravotní pojišťovna MV
ve spolupráci s Ředitelstvím pro řízení
lidských zdrojů Policejního prezidia ČR
a Fakultou tělesné výchovy a sportu
Univerzity Karlovy

- th -

k sobě, výdrž 5–10 s, volně dýchat
Nádech – zpět do základního postoje
Chyby: povolené břišní svaly, zvedání ramen, záklon hlavy, zadržování dechu
Opakování: 10krát
Počet sérií: 1–3
Frekvence: 1–3krát denně